

คริสต์เตียน

บริจาค

เวทนายาคัม ซามูเอล อะซาเวีย

คริสเตียนบริจาค

แปลจาก

CHRISTIAN GIVING

By

V.S. Azariah

Bishop of Dornakal

Translated and printed

By permission of

United Society of Christian Literature

Lutterworth Press, London.

World Christian Books No 2.

กองคริสเตียนศึกษา

แห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย

14 ถนนประมวญ พระนคร

พิมพ์ครั้งที่ 1 ค.ศ. 1959

พิมพ์ครั้งที่ 2 ค.ศ. 1961

คำนำ

หนังสือในภาษาทมิฬแต่งโดยบิชอป อัสซีเรีย ผู้ซึ่งเป็นบิชอปชาวอินเดีย ในคริสตจักรอังกฤษ ในปี 1939 ภายหลังจากการประชุมใหญ่ของสภาศาสนาพุทธสากลที่เมืองทัมบารัมในแคว้นมัทราส เดิมได้แปลออกเป็นภาษาเตลูกุก่อน ต่อมาผู้ขอให้แปลเป็นภาษาอังกฤษ

สภาพการณ์ของคริสตจักรอินเดียเปลี่ยนแปลงไปมากนับแต่ปี 1939 แต่เชื่อว่าคำสอนของบิชอปอัสซีเรียมีคุณค่าถาวรและสิ่งที่เขาเขียนขึ้นเมื่อ 20 ปีมาแล้วยังคงมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการและหน้าที่ของคริสตจักรปัจจุบันอย่างมาก

ชีวประวัติย่อ ๆ ของอัสซีเรียก็มุ่งจะให้ผู้อ่านรู้อุปนิสัยของผู้แต่งหนังสือเรื่องการถวายแบบคริสเตียน และให้จดจำคริสเตียนคนสำคัญผู้แต่งหนังสือนี้ไว้ให้ได้

สารบัญ

หน้า

คำนำ	
ชีวประวัติเวทนายาคัม เอส. อัสซีเรีย 1874-1945.....	5
บทที่ ๑ ให้คริสตจักรดำรงอยู่.....	16
บทที่ 2 คริสตจักรที่มีการถวายทรัพย์.....	19
บทที่ 3 มูลเหตุที่การถวายไม่เพียงพอ.....	25
บทที่ 4 เหตุผลของการถวายพระคัมภีร์.....	30
บทที่ 5 คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องเงิน.....	33
บทที่ 6 ตัวอย่างของการถวายตามพระคัมภีร์.....	36
บทที่ 7 ตัวอย่างของคริสตจักรในมาคะโดเนีย.....	39
บทที่ 8 ความหมายของการถวายให้พระเจ้า.....	47
บทที่ 9 ข้อเสนอแนะการปฏิบัติบางประการ.....	53

ชีวประวัติเวทนายาคัม เอส. อัศชีเรีย 1874-1945

ในบรรดาผู้นำสำคัญ ๆ ซึ่งคริสตจักรใหม่ ๆ ได้ผลิตขึ้นในศตวรรษที่ยี่สิบ ไม่มีผู้ใดจะยิ่งใหญ่กว่าเวทนายาคัม ซามูเอลอัศชีเรีย, บิชอป คนแรกแห่งโคนาทล์ และเป็นบิชอปชาวอินเดียคนแรกของคริสตจักรอังกฤษในอินเดีย สหายของเขาผู้หนึ่งได้สวดอิไ้ว่า “เมื่อพระเจ้าทรงสร้างอัศชีเรียขึ้นแล้วพระองค์ก็ทูปแบบพิมพ์นั้นเสีย” (หมายถึงเป็นคนเดียวที่ไม่มีใครเหมือน) ผู้นำคนอื่น ๆ มีความสามารถเสมอเหมือนกับเขาเพียงในทางใดทางหนึ่งเท่านั้น น้อยคนนักที่จะมีความสามารถพร้อม ๆ กัน หลาย ๆ อย่างเหมือนเขา อัศชีเรียมีความเชื่อในพระเจ้าอย่างเข้มแข็ง มีความสามารถเป็นอาจารย์และผู้นำคน, มีปรีชาญาณ, ความกล้า, สุนทรวาที และมีชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างลึกซึ้ง สิ่งเหล่านี้แหละเป็นคุณสมบัติของอัศชีเรีย

เขาเกิดในวันที่ 17 สิงหาคม ค.ศ. 1874 ที่ตำบลเวลาลันวิลัย ในแคว้นทินเนเวลี ซึ่งตั้งอยู่ห่าง 50 ไมล์ ทางแหลมใต้ที่สุดของอินเดีย ซึ่งบิดาของเขาคือโมมัส เวทนายาคัม เป็นศิษยาภิบาลประจำหมู่บ้านตระกูลของเขามีเชื้อตระกูลจันทาลมาแต่แรกตามที่เข้าใจกัน เขาเป็นพวกนาศาส พวกนาศาสจะเข้าวัดของฮินดูไม่ได้ ฉะนั้น พวกฮินดูจึงถือว่าพวกนี้ตระกูลต่ำ แต่เป็นพวกที่มีกำลังเข้มแข็งและปัญญาไว เมื่อได้เรียนรู้พระกิตติคุณเขาก็สามารถผลิตคนสำคัญชั้นผู้นำ ได้หลายคนทั้งชายและหญิง เนื่องจากพวกฮินดูเหยียดหยาม จึงทำให้พวกนี้สนใจฟังพระกิตติคุณกันมาก และคนจำนวนแสน ๆ คนเข้าเป็นคริสเตียน

ในปี 1838 ศาสนาพุทธชาวเวลช์ ชื่อจอห์น ทอมมัส ได้มายังหมู่บ้าน เมฆนานาปุรัม ซึ่งแปลว่า “หมู่บ้านแห่งสติปัญญาแท้” ในครั้งนั้นยังเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ เต็มไปด้วยดินทราย ต่อมาอีกปีหนึ่ง บิดาของอัศชีเรียก็รับศีลบัพติศมา ในปี 1870 จอห์น ทอมมัสตาย มีคริสตจักรตั้งอยู่หลายร้อยหมู่บ้าน และมีคริสตจักรกลางใหญ่ยอดแหลมสูง 192 ฟุต บรรจุคนนั่งได้ 1,500 ที่ ใครเป็นคนดูแลพวกคริสเตียนใหม่ตั้งหลายพันคนเช่นนี้ได้? จอห์น ทอมมัส เป็นผู้ทำการตามแนวความคิดที่ว่า จัดให้มีศาสนาจารย์ชาวหมู่บ้านดูแลพวกหมู่บ้านด้วยกัน, ก่อนนั้นถือกันว่าศาสนาจารย์ชาวอินเดียจะต้องรู้ภาษาอังกฤษ, กรีก และฮีบรู และศาสนศาสตร์ทุกชนิด ผลที่ได้รับก็คือในปี 1846 มีพวกศาสนทูตที่เป็นศาสนาจารย์ 18 คนในแคว้นทินเนเวลี และมีชาวอินเดียที่เป็นศาสนาจารย์คนเดียว ทอมมัสจึงให้ความเห็นว่าควรจะให้เขาคนทำการตามหมู่บ้านที่ดีที่สุดมารับการอบรมชั่วระยะเวลาสั้น สอนเป็นภาษาพื้นเมือง แล้วสถาปนาให้เป็นศาสนาจารย์ มี 6 คนรับการสถาปนารุ่นแรกปี 1849 ทำหน้าที่ได้ดีจึงไม่มีความลำบากใด ๆ ที่จะรับผู้อื่นเข้ามาเป็นศาสนาจารย์อีกมีหลายคนเข้ารับการสถาปนารวมทั้งบิดาของอัศชีเรีย คือทอมมัส เวทนายาคัม และที่รับสถาปนาพร้อมกับอีก 31 คนในปี 1869 เป็นการสถาปนาครั้งใหญ่ที่สุดในอินเดีย

เรื่องนี้สำคัญเพราะอีก 60 ปีต่อมา อัสซีเรียได้ทำการที่โคนากัลอย่างเดียวกับที่ทำในทินเนเวลี ส่วนมิชชันอื่น ๆ มีแผนดำเนินงานคนละอย่าง คือรับแต่คนมีการศึกษาดีเข้าเป็นศาสนาจารย์ ผลที่ได้รับคือมีพวกศาสนทูตชาวยุโรปมากกว่าศาสนาจารย์ชาวอินเดีย อัสซีเรียดำเนินตามวิธีทินเนเวลี เขาคัดเอาคนที่ทำงานอย่างสัจซื่อตามหมู่บ้าน แม้จะมีการศึกษาเพียงเล็กน้อย สถาปนาขึ้น เมื่อเขาเป็นบิชอปในปี 1912 มีศาสนาจารย์ชาวอินเดียในภาคของเขาเพียง 6 คนเท่านั้น แต่เมื่อเขาตายในปี 1945 มีมากกว่า 150 คน

สิ่งแวดล้อมอัสซีเรียเมื่อเขายังเยาว์นั้นดีมาก บิดาเป็นคนมักน้อย ใจร้อนรนและมีศีลธรรม สั่งสอนคนอื่นอย่างไรตัวเองก็ปฏิบัติตามเหมือนกัน มารดาเป็นคนมีอิทธิพลมากมารดาเป็นพวกสตรีที่แปลกประหลาดในเขตนั้น คือเป็นพวกที่ยึดถือพระคัมภีร์เป็นหลักท่องจำขึ้นใจได้เกือบทั้งหมด ไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไรต้องนำพระเจ้าเข้ามาพร้อมด้วย และทำให้คนที่อยู่รอบตัวเกือบเห็นพระองค์จริง ๆ แม้อัสซีเรียจะเป็นบุตรคนเดียวที่ปรารถนามานานแล้ว และต้องคอยอยู่ถึง 13 ปีจึงเกิดมาเธอก็ไม่ยอมรักเขาจนหลงอันจะทำให้เด็กเสีย ในครอบครัวนี้หน้าที่เป็นหน้าที่ คำสั่งต้องเป็นคำสั่ง และเมื่อมีการทำผิดขึ้นเธอต้องลงโทษอย่างจริงจัง

เมื่อเป็นเด็กอัสซีเรียไปเรียนอยู่ที่โรงเรียนมัธยมที่มีชื่อเสียงเมืองเมคานานาปุรัม เป็นโรงเรียนที่มีเกียรติประวัติว่าผลิตศาสนาจารย์ที่สถาปนาแล้วมากกว่าโรงเรียนใด ๆ ในภาคตะวันออก อาจารย์ใหญ่ชื่อศาสนาจารย์ แอมโบรส ทอมมัส เป็นญาติที่มีอายุมากของอัสซีเรีย ท่านผู้นี้เป็นคนเก่งมาก เรียนภาษากรีกและสันสกฤตด้วยตนเอง ในการสอนนักเรียน ท่านย้ำถึงการใช้คำเหมาะสม และให้เข้าใจความหมายของคำให้แน่นอนถูกต้อง ซึ่งเป็นบทเรียนที่อัสซีเรียไม่ลืมเลย ในโรงเรียนนี้ก็เหมือนในครอบครัวที่พระคัมภีร์มีอิทธิพลอยู่ทั่วไป ทุก ๆ ปลายสัปดาห์ เด็กจะต้องท่องจำพระคัมภีร์ได้ทั้งบท และต้องเข้าใจข้อความในบทนั้น ๆ นักเรียนผู้หนึ่งเคยเรียนอยู่ในชั้นเดียวกับอัสซีเรียเคยกล่าวว่า “ก่อนข้าพเจ้ามีอายุ 12 ปี ข้าพเจ้าท่องจำหนังสือโคโลสีได้ทั้งหมด แต่ไม่เข้าใจความหมาย แต่รู้สึกว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะจำพระคัมภีร์ขึ้นใจได้มาก ๆ”

อัสซีเรียเป็นพวกแรกที่สอบแข่งขันเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยมัดราส เหตุเช่นนี้จึงทำให้เขาศึกษาอยู่ในวิทยาลัยที่ทินเนเวลี 2 ปี และเรียนต่อที่วิทยาลัยมัดราสอีก 2 ปี แล้วจึงเริ่มเข้าทำงานทางพระศาสนาโดยเป็นเลขานุการ วาย.เอ็ม.ซี.เอ. เขาเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็ง อยากแต่นำคนมาหาพระคริสต์ เขาทำงานที่ วาย.เอ็ม.ซี.เอ กว่า 10 ปี จึงมีโอกาสดินทางไปทั่วประเทศอินเดีย และประเทศใกล้เคียง ปราศรัยและเทศนาพยายามรื้อชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของนักเรียนและอนุชน

ในระยะ 10 ปีนี้ ทำให้เขาได้คบเป็นมิตรกับชาวอเมริกันหนุ่มผู้หนึ่งชื่อ เซอร์วูด เอ็ดดี้ ผู้เป็นเลขานุการ วาย.เอ็ม.ซี.เอ. เหมือนกัน มิตรภาพนี้ก่อให้เกิดคุณประโยชน์อย่างมหาศาลแก่ชายหนุ่มทั้งสองนี้

เอ็ดดี้ ช่วยอัสซีเรียขบปัญหาหลักซึ่งสองประการ ปัญหาทุกข้อเกี่ยวกับการขัดแย้งกัน ระหว่างของดีซึ่งเขาได้รับมาจากอดีต กับของดีซึ่งดูเหมือนว่าพระเจ้ากำลังจะแสดงให้เขาสำหรับอนาคต

ในขณะที่อัสซีเรียเกิด คริสตจักรในเมืองทินเนเวลกำลังทดลองมอบอำนาจในคริสตจักรให้แก่ชาวอินเดีย หน้าที่และอำนาจใหม่ ๆ กำลังถูกมอบให้กับคนที่มิได้เตรียมตัวมาก่อน พวกศาสนทูตก็ไม่นำทางและช่วยเหลือแต่ประการใด ผลที่ได้รับก็คือคริสตจักรเกิดยุ่งเหยิงและเกิดความชั่วร้ายหลายอย่าง อัสซีเรียรู้เรื่องนี้ดี ข้อนี้จึงเป็นเหตุผลที่ว่าในเวลาต่อมา เขาขอให้อ้อย ๆ เปลี่ยนแปลง มิฉะนั้นแล้วจะเกิดผลร้ายยิ่งกว่าผลดี ต่อมาอีกสิบปี ศาสนทูตชุดใหม่ได้มาประจำ พวกนี้ต้องใช้เวลาทำงานหนักถึง 20 ปีที่จะจัดระเบียบในคริสตจักร เขาเป็นคนมีสติปัญญา และเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่เขาต้องควบคุมอย่างเข้มงวดเพื่อดำเนินการต่อไป และไม่มีใครจะวางใจในความสามารถของชาวอินเดียที่จะรับผิดชอบและจัดกิจการของคริสตจักร เขาเป็นผู้ปกครองยิ่งกว่าเป็นมิตรของพวกคริสเตียนพื้นเมือง อัสซีเรียจึงต้องเรียนรู้จากบุคคลเหล่านี้ และแสดงความเคารพนับถือเขาแต่เขาก็รู้สึกว่าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลง ถ้าไม่ให้อินเดียมีอำนาจและทำผิดพลาดบ้างแล้ว ชาวอินเดียจะเจริญขึ้นไม่ได้เลยเป็นอันขาด

เอ็ดดี้ได้แสดงให้อัสซีเรียเข้าใจว่าอินเดียและชาวตะวันตกจะต้องเป็นมิตรมีสภาพเท่าเทียมกัน ทั้งสองคนนี้เรียนรู้ที่จะเจือจางซึ่งกันและกันในทุกสิ่ง ด้วยวิธีนี้ อัสซีเรียจึงเข้าใจจิตใจของชาวตะวันตกได้ดี จึงเข้าใจเป็นมิตรเท่าเทียมกันได้ เขารู้ว่าการไม่ลงรอยกับเพื่อน, การโต้แย้งเพื่อน แม้จะคอยจับผิดเพื่อน, ก็ไม่ใช่เป็นการทรยศต่อเพื่อน ถือว่าเป็นการกระชับมิตรภาพให้แน่นขึ้น ฉะนั้น เขาจึงแสดงความรักต่อพวกศาสนทูตพวกเก่า ๆ และยกย่องพวกศาสนทูตที่มาทำงานสำคัญ ๆ ให้แก่พระคริสต์ และในเวลาเดียวกันก็รู้ว่าวิธีการของพวกศาสนทูตผิดพลาด และจำเป็นจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกันอย่างมาก

พวกศาสนทูตเก่า ๆ ถือพระคัมภีร์อย่างเคร่งครัดว่าเป็นพระคำของพระเจ้า เขาถือว่าทุกคำเป็นความจริง และการสงสัยเป็นบาป อัสซีเรียก็ได้รับการอบรมเช่นนี้ตลอดทั้งบิดามารดาของเขาด้วย พระคัมภีร์ยึดมั่นในใจของอัสซีเรียจนเขาไม่กล้าจะรับความเห็นใหม่ ๆ ซึ่งแสดงความจริงด้วยวิธีที่ผิดแผกไปจากที่เขาได้รับการอบรมมาแต่เยาว์ เอ็ดดี้ก็ช่วยเขามากในข้อนี้ แสดงให้เห็นว่าวิธีศึกษาพระคัมภีร์แบบปัจจุบันทำให้ทราบความจริงใหม่ ๆ ขึ้นอีกมาก แม้ว่าจะทำให้ผู้ศึกษาโยนทิ้งแนวความคิดเก่า ๆ ไปบ้างก็ตาม เขารับรองว่าจำเป็นจะต้องรับเอาทัศนะใหม่ ๆ และวิธีศึกษา และใช้เพื่อเข้าใจพระคัมภีร์ดีขึ้น โดยไม่เป็นการดูหมิ่นพระคัมภีร์แต่ประการใด ต่อมาเมื่ออัสซีเรียเป็นบิชอป เขาได้บอกให้

นักเรียนศาสนศาสตร์ทั้งหมดอ่านพระคัมภีร์โดยถือเสมือนว่า พระเจ้าได้เผยนำพระทัยให้ทราบทีละน้อย ๆ และอย่าถือเอาทุกสิ่งในพระคัมภีร์เดิมเป็นหลักตายตัวเหมือนพระคัมภีร์ใหม่

ในระหว่างทำที่ วาย.เอ็ม.ซี.เอ. มีเหตุการณ์ 2 อย่างเกิดกับอัสซีเรีย ในปี 1898 คือเขาสมรสกับสตรีที่มีการศึกษาดีและฉลาดผู้หนึ่ง เธอเป็นคนจงรักภักดีต่อพระเยซูเหมือนสามี เกิดบุตรชาย 4 คน หญิง 2 คน บุตรชาย 3 คนทำงานในคริสตจักรโดยเป็นศาสนาจารย์, แพทย์และผู้ชำนาญการเกษตร

ในปี 1903 อัสซีเรียได้เริ่มตั้งสมาคมผู้ประกาศอินเดียแห่งทีนเนเวลี อินเดียได้รับความช่วยเหลือจากตะวันตกมากแล้ว อัสซีเรียและพวกเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่จะแสดงความกตัญญูและความสามารถที่จะรับใช้ โดยทำการส่งศาสนทูตออกไปโดยใช้เงินของชาวอินเดียและโดยคนชาวอินเดียเอง จึงเลือกเอาท้องที่ปลายเขตรัฐนิสสัมเป็นที่ทำการ ซึ่งใช้พูดภาษาเตลugu และตั้งที่ทำการใกล้สถานีรถไฟชุมทางโคนากัล ในสมัยนั้นไม่มีใครรู้จักโคนากัล แต่ปัจจุบันเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก เดิมเป็นป่าที่อยู่ของเสือและสัตว์ร้ายนานาชนิด ประชาชนยากจนและไม่เคยฟังพระกิตติคุณมาก่อน

อัสซีเรียได้ไปแถลงงานใหม่ทั่วอินเดีย เพื่อชักชวนคนหนุ่มสาวให้ถวายตัวทำงานให้พระคริสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประกาศสั่งสอนให้แก่คนที่ไม่เป็นคริสเตียน ในที่ประชุมเมื่อมะชาเรียเชิญชวนอยู่นั้น มีนักเรียนคนหนึ่งถามว่า ทำไมตัวของเขาเองไม่ออกไปเล่า? เพื่อเป็นการตอบสนองคำถามนี้ อัสซีเรียจึงตัดสินใจไปเป็นศาสนทูตที่โคนากัล เพื่อน ๆ ก็แปลกใจในการตัดสินใจครั้งนี้ คริสตจักรอินเดียไม่มีใครมีผู้นำแบบนี้ เขาเป็นคนที่รู้จักกว้างขวาง และมีอิทธิพลในคริสตจักร จะเหมาะหรือที่จะไปเก็บตัวอยู่ในป่าโคนากัล อัสซีเรียสำนึกในหน้าที่ของตนดี เขาจึงไปหาบิชอป เฮนรี ไวทเฮด ที่เมืองมัตราสบิชอปก็รับก็ข้อเสนอและแนะนำให้รับสถาปนา

เฮนรี ไวทเฮด บอกประกาศไปทั่วโลกว่า การประกาศกับฝูงชนจันทาล เป็นโครงการของพระเจ้าที่จะชนะจิตใจของชาวอินเดีย ศาสนาทูตรุ่นก่อน ๆ ประกาศกับคนชั้นสูง และนำคนชั้นสูงมาเป็นคริสเตียน ครั้นเมื่อคนชั้นต่ำจำนวนพัน ๆ มาเข้าเชื่อ พวกศาสนาทูต และผู้นำอินเดียก็ชักสงสัยในผล พวกชั้นต่ำใช้เวลา สกปรกและนิสัยไม่ดีหลายอย่าง ถ้าขึ้นไปมาเข้าคริสตจักรจะทำให้เป็นที่รังเกียจของชนชั้นสูง และยากจะให้มาเข้าเชื่ออีก กล่าวกันว่า “แม้จะให้คนชั้นต่ำ 50 ล้านเข้าเชื่อก็ไม่ทำให้คนอินเดียทั้งหมดเป็นคริสเตียนได้” บิชอป ไวทเฮดไม่เห็นด้วย เพราะในพระคัมภีร์ใหม่มีว่า คนชั้นสูง คนมีอำนาจมิได้ถูกเรียก เขาคิดว่าประเทศอินเดีย พระเจ้าอาจเปลี่ยนใจคนชั้นต่ำขึ้นไปถึงชั้นสูง เหมือนกับอาณาจักรโรมก็เป็นได้

บิชอป และ มิสซิส ไวทเฮด ต้อนรับอัสซีเรียเหมือนบุตร ไวทเฮดรู้สึกว่ถึงเวลาแล้วที่คริสตจักรอินเดียจะมีบิชอปเป็นชาวอินเดียและรู้สึกว่พระเจ้าจัดคนมาให้แล้วที่จะเป็นบิชอปอินเดียคน

แรกของคริสตจักรอังกฤษ ในเดือนมิถุนายน ปี 1909 เขาได้สถาปนาเป็นมัครคนายกในคืนก่อนไวทเฮด ได้บอกเรื่องอนาคตแก่เขา อัสซีเรียได้เข้ารับหน้าที่พร้อมด้วยภาระหนักในอนาคต

เมื่อรู้ว่าว่า ไวทเฮด ต้องการจะมีบิชอปผู้ช่วยเป็นชาวอินเดีย ก็มีการคัดค้านมาทุกทาง พวกศาสนทูตรู้ว่าคริสตจักรยังไม่พร้อมที่จะทำเช่นนั้นได้ บ้างก็ไม่วางใจอัสซีเรียเป็นส่วนตัวพวกคริสตเตียนอินเดียที่มาจากตระกูลสูงก็ไม่พอใจที่ตำแหน่งนี้จะไปตกกับพวกนาคาส ต่อมาหลายปีพวกนั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นคริสเตียนชั้นสูงพูดถึงความดีของอัสซีเรียเลย ยกเว้นกรณีเดียว” แต่ไวทเฮด คงก้มหน้าทำตามแผนต่อไป แล้วก็ค่อย ๆ มีผู้รับความเห็นของเขา บิชอปโกเบิลสตัน ผู้เต่าแห่งกัลกัตตา ยืนยันว่า บิชอปชาวอินเดียคนแรกจะต้องมีภาคของตนเอง แม้จะเล็กก็ตาม และมีตำแหน่งชื่อ เพื่อป้องกันมิให้ลือกันไปว่า บิชอปชาวอินเดียต้องทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยชาวยุโรปเสมอไปฉะนั้น จึงตกลงให้เอภาคใหม่โคนกัลแยกออกจากการประกาศของสมาคมผู้ประกาศอินเดียเสีย นอกจากนั้น บิชอปใหม่จะต้องช่วยบิชอปไวทเฮดในเขตพูดภาษาเตลูก ในภาคมัคราสด้วย

ในขณะที่ปรึกษาหารือกันอยู่นี้ อัสซีเรียก็ได้ชื่อเสียงอีกด้านหนึ่ง คือในปี 1910 การประชุมศาสนาพุทธสากลเปิดขึ้นที่เมืองเอดินเบิร์ก สก็อตแลนด์ เป็นที่ประชุมของพวกตะวันตกในบรรดาผู้เข้าประชุม 1,300 คน มี 18 คนเท่านั้นที่ไปจากคริสตจักรใหม่ ๆ คนหนึ่งใน 18 คน ก็คืออัสซีเรีย เขาได้รับเลือกให้กล่าวถึงสัมพันธภาพระหว่างศาสนทูตกับเพื่อนร่วมงานในคริสตจักรใหม่ ๆ เขาได้ปราศรัยด้วยอารมณ์ลึกซึ้ง โดยจบลงด้วยถ้อยคำที่ว่า “ในสมัยต่อ ๆ ไปคริสตจักรอินเดียจะลุกขึ้นแสดงความกตัญญูเพื่อเป็นพยานในความกล้าหาญและเสียสละอย่างสูงของพวกศาสนทูต พวกท่านได้ให้อาหารเลี้ยงคนยากจน ท่านยอมสละชีวิต เราขอแต่ให้มีความรัก ขอให้เป็นมิตรกับเราเถิด” ข้อนี้ไม่ยุติธรรม คล้ายกับปฏิเสธความรักและมิตรภาพที่มีอยู่แล้วมากมายในศตวรรษก่อนอัสซีเรียพูด แต่ถ้อยคำสะกิดใจพวกศาสนทูตและสหายทั่วโลกที่ว่า ถึงเวลาแล้วจะต้องเปลี่ยนสัมพันธภาพกันอย่างขนานใหญ่ มีผู้เห็นพ้องกับอัสซีเรียจำนวนมากที่ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างศาสนทูตกับผู้ร่วมงานพื้นเมืองตามที่ทำการมิชชั่นทั่วไปมีระดับต่ำกว่ามาตรฐานคริสเตียน

ในที่สุดทุกอย่างก็พร้อมในวันที่ 29 ธันวาคม ปี 1912 บรรดาบิชอปอังกฤษทั้ง 11 คน ที่อยู่ในอินเดียได้ร่วมกันวางมือลงบนศีรษะชาวอินเดียคนแรก และเวทนาชาติัม ซามูเอล อัสซีเรีย อายุ 38 ปี ก็ได้เป็นบิชอปแห่งโคนกัล อีกสิบวันต่อมาก็ได้เข้าประจำภาคเล็ก ๆ ของตน ซึ่งมีศาสนาจารย์ชาวอินเดีย 6 คน และคริสเตียน 8,000 คน ตัวเขาเองเล่าให้ฟังในเวลาต่อมาว่าเพื่อที่จะทำลายการโต้แย้งไม่ให้แต่งตั้งเขาดำรงตำแหน่งนี้ บิชอปไวทเฮดถึงกับพูดโต้แย้งว่า “ช่างมันเถิด, เป็นท้องที่ภาคเล็ก ๆ ถ้าอัสซีเรียทำความยุ่งยากให้เกิดขึ้น ก็ไม่กระทบกระเทือนอะไรมากนัก”

บิชอปใหม่ผู้นี้แสดงให้เห็นแต่เริ่มแรกว่า แม้จะเป็นภาคเล็ก เขาก็ถือว่าพระคริสต์มอบอำนาจให้เขาปกครองคริสตจักรของพระเจ้าในฐานะบิชอป เขาจะต้องปกครองให้เรียบร้อยตัวเองทำงานไม่เหน็ดเหนื่อยและล้าชื้อ เขาก็ไม่ยอมให้คนอื่นเกียจคร้านและตามใจตัวเอง พวกเมธอดิสต์ทำการประกาศอยู่ในท้องที่ใกล้เคียงก็ประหลาดใจ ที่เห็นบิชอปหนุ่มชาวอินเดียปกครองเขตของเขาอย่างเข้มงวดยิ่งกว่าศาสนาพุทธคนอื่น ๆ หลายปีต่อมา เพื่อนร่วมงานของเขาคนหนึ่งกล่าวว่า “ไม่ต้องสงสัยมีคนยำเกรงท่านบิชอปมาก” อัสซีเรียรู้จักบังคับตัวเองอย่างดีคนที่รู้จักเขาคือ จะรู้ว่าเขาเป็นคนมีความตั้งใจและประพฤติตนดีอาการภายนอกแสดงความสุขุมกัมภีรภาพ แต่ภายในมีความรักและห่วงใยวิตกกังวล เพราะในสมัยเริ่มต้นนั้น อัสซีเรียไม่ค่อยมั่นใจตัวเองนัก เพราะรู้ว่าคนส่วนมากกำลังจ้องดูเขาซึ่งมิใช่เป็นมิตรทั้งหมด ฉะนั้น เขาจึงต้องบังคับตนเองตลอดเวลาและระวังไม่กระทำการผิดพลาด หลายปีต่อมา เมื่อฐานะเขามั่นคงดีแล้ว เขาจึงใจดีและอ่อนโยนลง แต่เขาไม่ทำตัวให้สนิทสนมกับผู้ที่ร่วมงานด้วย เกรงไปว่าจะมีผู้ฉวยโอกาสใช้ความสนิทสนมนั้นเอาเปรียบ แม้บิชอปชาวยุโรปในแคว้นเดิมของเขาถือหินเนเวลียังรับเชิญไปรับประทานอาหารร่วมกับที่บ้านของศิษยาภิบาลขณะเดินทางก็ตาม อัสซีเรียจะไม่ไปรับประทานอาหารในบ้านของศาสนาจารย์ชาวอินเดียเป็นอันขาด เขาถือกฎข้อนี้จนตลอดชีวิต

การใช้วิธีเข้มงวดนี้เป็นประโยชน์มาก คริสเตียนในโคเนาท์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และชีวิตใหม่ได้เข้ามาสู่พวกคริสเตียน บิชอปใหม่เป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณจริง ๆ และเขามีความสามารถที่จะรับผิดชอบได้มากกว่าที่ได้ให้ไว้แต่เริ่มแรก นับแต่เริ่มแรกเขาเป็นผู้ช่วยบิชอปไวทเฮด ในเขตภาษาเตลูทแห่งภาคมัคธาส เขาค่อย ๆ ได้รับความเพิ่มสูงขึ้นจนเกือบจะปกครองทั่วเขตนั้น ๆ ในปี 1930 คริสตจักรอังกฤษกลายเป็นคริสตจักรอินเดียโดยตรง บิชอปอัสซีเรียคงปกครองเนื้อที่เกือบเท่าประเทศอังกฤษ มีคริสเตียนกว่า 100,000 คน

ในโคเนาท์ อัสซีเรียคงให้ชาวยุโรปทำการในตำแหน่งสำคัญตลอดมา มีพวกศาสนทูต เช่น เอลเลียอต แทนเนอร์, เกลดสโตน, เอ็มเมต สเบีย และอื่น ๆ ทำงานอย่างใกล้ชิดกับบิชอป พวกชาวยุโรปเหล่านี้คงทำงานฝ่ายธุรกิจของภาค เช่น งานการเงิน และการปกครองควบคุมความประพฤติพวกศาสนาจารย์ และช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ซึ่งมิฉะนั้นแล้วบิชอปจะต้องทำพวกชาวยุโรปเหล่านี้พอใจที่จะอยู่หลังจาก ยกบิชอปเป็นผู้นำพวกเขาต้องรับภาระหนัก ซึ่งมิฉะนั้นแล้ว บิชอปจะต้องรับเอาไปแบกเอง ทั้งนี้เพื่อให้บิชอปเป็นอิสระทำงานในหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่ อัสซีเรียได้เปรียบพิเศษอยู่ประการหนึ่งคือ ตกลงกันให้บิชอปชาวอินเดียคนแรกทำงานได้เต็มที่ ประเทศอังกฤษจึงจัดกองทุนพิเศษไว้สำหรับโคเนาท์ ถึงแม้เขตอื่น ๆ จะต้องเลิกล้มไปเพราะไม่มีเงิน แต่เขตโคเนาท์คงทำการอยู่ และขยายต่อไปไม่หยุดยั้ง

ก่อนที่เราจะกล่าวถึงงานในหน้าที่ของเขาโดยเฉพาะ ขอให้ดูชีวิตภายในและส่วนตัว ซึ่งทำให้เขามีความสามารถทำงานได้ดี เขาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ประมาณ 5 น. ใช้เวลาอธิษฐานนานก่อนสว่าง เขาระบุชื่อทุกคนที่ทำงานสำคัญในคริสตจักร เมื่อเขตกของเขาย้ายขึ้น เขาก็ต้องระบุชื่อผู้ร่วมงานจำนวนนับร้อยทุกวัน และเรื่องสำคัญ ๆ ในคำอธิษฐานอีกด้วยซึ่งเขาต้องรับผิดชอบ เขาเป็นคนเลี้ยงง่ายตลอดชีวิต เขาถือพระเยซูเป็นพระเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เขาพยายามที่จะทำตัวให้เหมือนพระองค์ ความมุ่งหมายในการเป็นบิชอปของเขาก็มีประการเดียวคือ “ให้พระเจ้าได้รับเกียรติและสง่าราศีในทุกสิ่ง” เขาเป็นคนมีปัญหาสูง และเป็นนักศึกษาจริง ๆ หลักการศึกษาขั้นค้ำของเขาก็คือพระคัมภีร์ นับแต่เป็นเด็กเขาจำพระคัมภีร์ในภาษาทมิฬได้เกือบทั้งหมด เขาได้อ่านหนังสืออังกฤษที่ดี ๆ เป็นการเพิ่มพูนความรู้พระคัมภีร์ รู้ภาษากรีกบ้างแต่ไม่เคยเรียนภาษาฮิบรู เขาอ่านหนังสือได้ทุกแห่งและทุกเวลา เขาชอบเดินทางรถไฟนาน ๆ เพราะจะได้มีเวลาอ่าน และไม่มีใครรบกวนนอกจากฝุ่นและความร้อน แต่เขาก็ไม่เอาใจใส่สัก เขานั่งอ่านหนังสือได้นาน ๆ จดข้อความและจำไว้

อัสซีเรียมีคุณสมบัติเป็นครูแท้ งานในหน้าที่บิชอปส่วนมากทำโดยวิธีสั่งสอน เขาเชื่อว่าประชาชนชาวหมู่บ้านสามารถเข้าใจพระคัมภีร์ได้ จะต้องทำให้เขาเข้าใจพระคัมภีร์เพื่อจะได้เป็นคริสตเดียนต่อไปได้ดี ตัวเขาเองเป็นชาวชนบทและรู้ว่าชาวชนบทมีความคิดเห็นอย่างไร ก่อนจะทำพิธีวางมือเขาต้องใช้เวลาสอบถามผู้เข้าเชื่อ เพื่อตรวจสอบความีความเข้าใจแค่ไหนเพื่อช่วยให้เขาเข้าใจการเป็นคริสตเดียน และให้เห็นว่า การเป็นคริสตเดียนมีเกียรติอย่างแท้จริง บางครั้งเขาลองเข้าไปสนิมสนมกับผู้รับการอบรม ก็ประสบความหนักใจของผู้ที่เข้ามาเป็นคริสตเดียนใหม่ เช่น แก่ถามผู้เฒ่าคนหนึ่งว่า “ลูมาจากหมู่บ้านไหน?” ก็ได้รับคำตอบอย่างท่องจำว่า “พิธีวางมือคือการที่บิชอปเอามือวางบนศีรษะ” ท่านต้องย้ำสั่งสอนพวกครูและศาสนาจารย์ให้เข้าใจว่า การสั่งสอนให้คนท่องจำอย่างนกแก้วโดยไม่เข้าใจความหมายนั้น ไม่มีประโยชน์เลย และไม่เป็นที่นิยมของท่านบิชอปด้วย

อัสซีเรียรู้ว่าประชาชนจำเนื้อเพลงได้ดี แม้จะไม่ได้เรียนพระคัมภีร์มา แต่ก็จำเรื่องราวในเวลาร้องเพลงได้ ท่านจึงส่งเสริมให้เขียนเพลงและบทกลอนขึ้นเพื่อให้ประชาชนร้อง เดเลกูเป็นภาษาที่ไพเราะ และชาวเดเลกูเป็นชาติที่ร้องเพลงได้ดีของอินเดีย จึงมีเพลงและบทกลอนเรื่องชีวิตพระคริสต์และเรื่องคริสตเดียนอื่น ๆ มาก บทเพลงในตอนเช้าและตอนเย็นได้เขียนขึ้นตามแบบอินเดีย และร้องเป็นทำนองอินเดีย ได้แต่งบทละครตามเรื่องในพระคัมภีร์ แล้วนำไปแสดงตามหมู่บ้าน ด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วทำให้ชาวชนบทรู้จักพระกิตติคุณดีขึ้น

อัสซีเรียมีความเชื่อมั่นในชาวชนบท เขาไม่ใคร่คำนึงว่าพวกชนบทเคยเป็นอย่างไรมาก่อน คิดแต่ว่าเขาอาจเป็นอะไร ๆ ได้ ถ้าฤทธิ์เดชของพระคริสต์ทำการในใจบุคคลพวกนี้ ดังนั้นเขาจึงย้าให้พวกชนบทแสดง การเป็นพยาน และเพิ่มคำปฏิญาณขึ้นอีกข้อหนึ่งนอกจาก 3 ข้อตามปกติ คือ เลิกความชั่ว,

มีความเชื่อ เป็นคนว่าง่าย และประการที่สี่ต้องเป็นพยานที่สัตย์ซื่อของพระคริสต์ เขาจะให้ผู้เข้าเชื่อเอา มีอวางบนศีรษะแล้วปฏิญาณ “วิบัติจะเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้ามิได้ประกาศพระกิตติคุณของพระคริสต์” บางทีมีคนถามบิชอปว่า จะให้คนโง่เงาไปแสดงเป็นพยานได้อย่างไร ท่านตอบว่า ถ้าเขาจำเรื่องในพระคัมภีร์ได้เรื่องหนึ่งแล้วนำไปบอกคนอื่น ๆ แล้วกลับมาเรียนเรื่องใหม่ เช่นนี้ก็ได้

เหตุเช่นนี้ท่านบิชอปจึงจัดให้มีสัปดาห์การแสดงพยานขึ้นในฤดูร้อน เพราะเป็นฤดูที่ประชาชนว่างการทำงาน แล้วให้พวกคริสเตียนจำนวนนับพันไปบอกว่า พระคริสต์ได้ทำประโยชน์อะไรให้แก่พวกเขา ให้ชาวชนบทฟังตามหมู่บ้านทั่ว ๆ ไป เป็นความปรารถนาของท่านบิชอป จะให้คริสเตียนทำทุกคนในการนี้ในปีหนึ่งท่านรายงานว่าคริสเตียนร้อยละ 36 เข้าร่วม แต่ท่านยังไม่พอใจ ไม่มีที่ไหนในโลกที่คริสเตียนจำนวนมากว่าหนึ่งในสามจะออกแสดงพยานให้พระคริสต์แบบนี้เลย ท่านได้วางกฎไว้ว่าให้พวกศิษยาภิบาลและพวกทำงานช่วยกันเตรียมพวกคริสเตียนออกไปเป็นพยาน และห้ามมิให้พวกศิษยาภิบาลและผู้ประกาศเทศนาในระหว่างสัปดาห์การเป็นพยาน ควรให้คริสเตียนชายหญิงที่เป็นสมาชิกทำหน้าที่เทศนาในระหว่างสัปดาห์นี้วิธีแสดงพยายามเช่นนี้ทำให้เกิดอิทธิพลมาก สมัยก่อน ๆ ประชาชนเชื่อว่า การเป็นคริสเตียนของคนชั้นต่ำจนหมดหมู่บ้านก็ไม่จงใจให้คนชั้นสูงสักคนเดียวเข้าเป็นคริสเตียนได้ แต่บัดนี้ความมหัศจรรย์ได้เกิดขึ้นแล้ว พวกคนชั้นสูงอดเห็นชีวิตเปลี่ยนแปลงของพวกคริสเตียนไม่ได้ คริสเตียนในโคนากัลมิโซ่จะดิรอบคอบแต่เมื่อเขาพากันเลิกดื่มสุรา การร้องเพลงนมัสการก็เข้ามาแทนการทะเลาะวิวาทและด่ากัน ก็กลายเป็นความมีระเบียบเรียบร้อยจึงทำให้มีคนสงสัยถามว่า อะไรหนอทำให้ชีวิตคนส่วนมากเปลี่ยนจากชั่วไปสู่ดีได้เช่นนี้ ก็คืออำนาจของพระเจ้านั่นเองทุกปีภายหลังจากการประกาศเป็นพยานหนึ่งสัปดาห์แล้ว ประชาชนตามหมู่บ้านต่าง ๆ ขอร้องให้ไปสอนเรื่องศาสนาใหม่และแปลกประหลาดนี้ และคนชั้นสูงบางคนถึงกับแสดงความปรารถนาออกมาว่า อยากรู้เรื่องพระเจ้าโดยละเอียดต่อไป

นอกจากนั้น อัสซีเรียยังแต่งหนังสืออีกหลายเล่ม เป็นภาษาทมิฬ แม้เขาจะพูดภาษาเตเลกูได้ดี แต่ไม่ใช่ภาษาของเขาเขาจึงกลัวที่จะเขียนขึ้น ปล่อยให้ผู้อื่นแปลเอาดีกว่า เขาไม่ได้เขียนเป็นภาษาทมิฬด้วยศัพท์สูง แต่เขียนด้วยคำง่าย ๆ ใช้คำให้เหมาะสม เพื่อแสดงความคิดออกมาอย่างชัดเจน เมื่ออ่านหนังสือของเขาแล้วจะรู้สึกว่าเขาเจริญขึ้น ทางฝ่ายวิญญาณเป็นขึ้น ๆ หนังสือเล่มแรกกล่าวถึงการรับบัพติศมา แต่อ่านแล้วจืดจืดไม่มีรส เพราะเขาถอดเอามาจากหนังสืออังกฤษที่มีชื่อเสียงเล่มหนึ่ง แต่ไม่มีใครมีเรื่องเกี่ยวกับความเชื่อและประสบการณ์ของเขามากนัก ต่อมาเขาเปลี่ยนวิธีใหม่ เขาเขียนเล่มสั้น ๆ หลายเรื่องเกี่ยวกับพระคัมภีร์ เช่น หนังสือโยบ, โครินธ์เล่มหนึ่งเล่มสอง และวิวรณ์ เขาใช้หนังสืออังกฤษที่ดี ๆ เป็นคู่มือ แต่เขียนเรื่องที่เกิดขึ้นในใจของตัวเอง เขาได้ปฏิบัติมาด้วยตนเอง และทุกสิ่งเกี่ยวกับความต้องการของคริสตจักรอินเดีย ต่อมาเขาเขียนเกี่ยวกับปัญหาที่จะต้องปฏิบัติ เขาวิตกมากใน

การที่ประชาชนที่ระดับต่ำเกี่ยวกับศีลธรรมในทางเพศและทัศนคติที่ผิดในเรื่องสมรสของคนที่ไม่ใช่คริสเตียน ดังนั้น เขาจึงแต่งหนังสือการสมรสแบบคริสเตียน อาศัยพระคัมภีร์และชีวิตสมรสอันเป็นสุขเกือบ 40 ปีของเขาเป็นหลัก หนังสือเล่มที่เรากำลังอ่านอยู่นี้ ก็เป็นชุดหนึ่งในหนังสือเกี่ยวกับการปฏิบัติ “คือ ถวายทรัพย์แบบคริสเตียน”

อัสซีเรียได้เป็นผู้ช่วยให้คริสตจักรอินเดียขบปัญหาเรื่องการเลี้ยงตัวเองให้สำเร็จ ท่านได้กล่าวและแสดงทัศนคติไว้ในหนังสือว่า การมีความเห็นผิดในเรื่องเลี้ยงตนเองจะทำให้เกิดผลร้ายแก่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของคริสตจักร แต่ท่านมีความมั่นใจว่า ถ้าพวกคริสเตียนเรียนรู้แนวความคิดที่ถูกต้องในเรื่องการถวายทรัพย์และความโสมนัสของเรื่องนี้แล้ว เขาก็จะพากันถวายสิ่งที่คริสตจักรต้องการในการดำเนินงานและมากกว่าเสียอีก เมื่อท่านได้มาพิจารณาถึงชีวิตความเป็นอยู่ของพวกคริสเตียนในโคนาทอลล์ก็เห็นว่า แม้จะมีฐานะยากจนมากแต่ก็ไม่ร้ายแรงเท่าที่พวกศาสนทูตเชื่อกัน พวกศาสนทูตสงสารคนยากจนเหล่านี้มาก จนเขาได้แต่สอนให้รู้จักรับแต่ฝ่ายเดียว หาได้สอนเรื่องการถวายไม่ อัสซีเรียเห็นว่าพฤติกรรมเช่นนี้จะต้องเปลี่ยนแปลงทันที จึงเริ่มต้นสอนพวกสตรีว่า เวลาจะเอาข้าวสารใส่หม้อหุงให้เก็บข้าวไว้ครึ่งละหนึ่งกำมือเสมอ เพื่อจะได้ถวายพระเจ้า ทำเช่นนี้จะไม่รู้สึกมาก แต่ถ้าเป็นเวลาหลายสัปดาห์หลายเดือนเข้าจะได้จำนวนไม่น้อย นี่เป็นวิธีปฏิบัติแบบชาวอินเดียได้ผลดี หลายแห่งได้นำไปใช้ ฉะนั้น ทุก ๆ เดือน เราจะเห็นพวกสตรีแบกถุงข้าวมาโบสถ์ครั้งหนึ่งทั่ว ๆ ไปตามหมู่บ้าน ในประเทศอินเดีย หนังสือเรื่องการถวายทรัพย์ นี้มิใช่สำนักปราชญ์แต่งในห้องทำงานของเขา แต่เป็นหนังสือที่แต่งโดยบุคคลที่เห็นในแง่ดีและแง่ร้ายในการหาเงิน และเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ เห็นว่าปัญหาเรื่องการเงินนี้มีความสัมพันธ์โดยตรงกับปัญหาเรื่องการมีความเชื่อที่จะต้องปฏิบัติในองค์พระเจ้า

ในโคนาทอลล์ อัสซีเรียมีมิตรสหายอยู่ในคณะมิชชันนารีเมทอดิสต์, กองกรีเกชั่นเนลลิสต์ และลูเธอรันหลายคน เขาได้เอาใจใส่ปัญหารวมคริสตจักรเข้าเป็น อันหนึ่ง อันเดียวกันมาแต่แรกในปี 1919 เขาได้ไปร่วมประชุมของพวกศาสนาจารย์ชาวอินเดียที่เมืองทรานส์คิวบาร์ ซึ่งส่งคำท้าทายไปยังคริสตจักรที่ยังแยกกันอยู่ในประเทศอินเดีย ใจความของคำท้าทายนั้นมีว่า “พวกเราอ่อนแอเพราะแยกกัน ขอให้เราร่วมเป็นอันหนึ่ง อันเดียวกัน เพื่อว่าเราจะมีกำลังวิญญาณของคนประมาณ 1/5 ของมนุษยชาติมาถวายพระคริสต์ให้จนได้” นับแต่นั้นมาจนถึงแก่กรรม อัสซีเรียได้เป็นกรรมการที่จะนำเอาคริสตจักรอังกฤษ เพรสไบเรียน, กองกรีเกชั่นเนลลิสต์ และเมทอดิสต์เข้ามารวมเป็นสหคริสตจักรใหญ่แห่งเดียว เป็นงานที่ยากมาก อัสซีเรียมีความรักคริสตจักรอื่น ๆ แต่เมื่อเขาทำงานในพระศาสนามานานๆ เขาก็ถือว่าคริสตจักรของเขามีค่ามาก เขามีเจตน์จำนงอย่างเด็ดเดี่ยวว่า ถ้ามารวมกันเป็นคริสตจักรแล้ว คุณค่าเหล่านี้จะต้องไม่ละทิ้งหรือทำให้เสียไป เขามีความมั่นใจว่าจะรวมกันได้ แต่น่าเสียดายที่เขาสิ้นชีวิตเสียก่อน คือในเดือนกันยายน ปี 1947 เป็นเวลากว่าสองปีภายหลังเขาตาย คริสตจักรแห่งประเทศไทย

ภาคใต้ก็ได้เริ่มอุบัติเหตุขึ้น แต่โครงการร่วมกันนี้เป็นหนึ่งความพยายามและสติปัญญาของเขาอย่างมาก คริสตจักรอินเดียจึงไม่อาจจะลืมผู้ก่อสร้างคนสำคัญนี้ได้

เขาได้รับเกียรตินิยมนอกจากนอกเขตมากหลาย เขาได้เป็นประธานสภาคริสตจักรแห่งชาติอินเดีย, พม่า และลังกาเป็นเวลาหลายปี มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์มอบปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตยศาสตร์ทางวิชากฎหมายให้แก่เขา ณ ที่ประชุมแลมเบซ (อันเป็นที่ประชุมพวกบิชอปอังกฤษทั่วโลก ทุก ๆ สิบปี) มีผู้ฟังถ้อยคำของเขาด้วยความเคารพและเห็นอกเห็นใจ เขาได้เดินทางไปทั่วยุโรป, อเมริกา ออสเตรเลีย ไม่ว่าเขาจะไปทีใด คำพูดของเขาก็มีน้ำหนักดี ลูกชายของศิษยาภิบาลประจำหมู่บ้านวาลาลันวิลล์ ได้กลายเป็นคริสเตียนคนสำคัญและทรงเกียรติสูง ผู้หนึ่งในโลกแล้วแต่ภายในใจของเขายังคงถ่อมตัวเกือบเป็นเด็กบ้านนอกใจ ๆ ผู้หนึ่ง ที่ได้เรียนพระคัมภีร์ครั้งแรกจากมารดาผู้มีใจรักพระเจ้าของเขา

วันสำคัญที่เป็นศูนย์กลางสำคัญในชีวิตของเขาอีกวันหนึ่งก็คือ วันที่ 6 มกราคม ค.ศ. 1939 เป็นวันทำพิธีถวายโบสถ์ใหญ่ในโคนาทลให้แก่พระเจ้า ในท่ามกลางบรรดาพวกบิชอปและผู้นำอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งมาจาก 5 ทวีปของโลก และคริสเตียนชาวอินเดียจำนวนมาก ภาคนี้กลับเจริญยิ่งกว่าภาคแม่แห่งทันเนเวลีเสียอีก และมีจำนวนคริสเตียนมากกว่าภาคอื่น ๆ ในประเทศอินเดีย โบสถ์นี้สร้างตามแบบชาวอินเดียโดยมีศิลปฮินดู, มอสลิม และคริสเตียนผสม มีคนทั่วโลกส่งเงินมาช่วยสร้าง มีคน 1,500 เข้ารับศีลมหาสนิท มีอนุสรณ์ระลึกถึงพวกศาสนทูตและผู้ประกาศศาสนา ชาวอินเดียหลายร้อยคนที่ได้มีส่วนร่วมงานมาจนถึงสร้างโบสถ์นี้สำเร็จ แต่ที่สำคัญก็เฉพาะคนสองคนที่ได้เป็นเหมือนบิดามารดาของภาค คือบิชอปอัสซีเรียและภริยา

ตอนปลายอายุของบิชอปอัสซีเรียมีความเศร้าอยู่บ้าง ส่วนชีวิตครอบครัวคงเป็นสุขตามปกติเมื่อมีหลาน ๆ เกิดมาก็เพิ่มความโสมนัสยินดีขึ้นเรื่อย ๆ แต่เพื่อนเก่าได้ตายและจากอินเดียไปหมด ครั้งหนึ่งท่านบิชอปได้บอกกับสติเฟิน นิล ว่า “ผมคิดว่าคุณคงจะเป็นเพียงคนเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่ที่เรียกชื่อผมว่าอัสซีเรีย” “เพราะทุกคนใช้เรียกตำแหน่งของท่านด้วยความเคารพเกิดความยุ่งยากใหม่ ๆ ขึ้นในงานของภาค เป็นการยากที่จะให้มีใจร้อนรนเหมือนสมัยแรก ๆ ได้ เมื่อทุกอย่างเป็นของใหม่และความเจริญก้าวหน้าก็รวดเร็วดี คริสเตียนรุ่นที่สองและที่สามคิดกับผู้เข้าเชื่อแรก ๆ ศาสนาคริสเตียนมาถึงเขาในฐานะมรดกตกทอด และไม่ใช่ว่าเป็นเรื่องที่จะเลือกเอาได้ตามใจชอบพวกเขาจึงมีปัญหาความยุ่งยากแตกต่างออกไปจากเดิม และจะต้องหาทางขบปัญหาเหล่านี้ด้วยวิธีแตกต่างออกไป ท่านบิชอปก็มิใคร่จะสนิทสนมกับพวกเด็กรุ่นหลัง ๆ เหมือนกับที่เคยสนิทใกล้ชิดปู่และตาของเขา ฉะนั้น บางทีท่านก็อาจจะรุนแรงในการดำเนินคดีชนพวกรุ่นใหม่ พวกที่ได้รับการศึกษารุ่นหลัง ๆ ไม่พอใจในการปกครองแบบพ่อปกครองลูกซึ่งเหมาะแก่สมัยสามสิบปีโน้น เขาจึงตำหนิต่านบิชอปอย่างรุนแรง และแสดงให้เห็นว่าวิธีปกครองในโคนาทลแตกต่างกับวิธีปกครองแบบประชาธิปไตย ซึ่งกำลังเจริญขึ้นในทันเนเวลี

ซึ่งเป็นบ้านเดิมของบิชอปอัสซีเรียเสียใจที่การรวมเป็นสหคริสตจักรช้าเกินไป มีหลายครั้งเกือบสำเร็จ แต่ต้องเลื่อนไป มีหลายคนที่ยังรักบิชอปดีเห็นว่าท่านเป็นคนมีความอดทนน้อยกว่าเดิม ท่านไม่ฟังเสียงคนอื่นพูด และไม่พยายามเข้าใจเหตุผลของเขา ท่านชรามากแล้ว แต่คนที่ใกล้ชิดไม่คิดว่าท่านจะตายเร็ว ในเทศกาลคริสตมาสปี 1944 ท่านมีอายุ 70 ปีบริบูรณ์ ได้ออกไปตามหมู่บ้านเทศนา วางมือ และทำพิธีศีลมหาสนิทตามปกติ ท่านยังคงเป็นสุขและแข็งแรงในการทำงานตามปกติ ในวันที่ 28 ธันวาคม ท่านกลับมาบ้านด้วยอาการป่วยเป็นไข้ สำหรับในประเทศอินเดียการเป็นไข้เป็นสิ่งธรรมดาและไม่มีอาการเป็นพิษ แต่ในไม่ช้าปรากฏว่าท่านจะต้องตายแน่ ท่านไม่มีกำลังต่อสู้กับการเป็นไข่นี้ได้ และอาการไม่ทุเลาขึ้น ประมาณเที่ยงวันของวันที่ 1 มกราคม ปี 1945 ท่านก็สิ้นลมหายใจ

ตลอดวันมีคนหลายพันคนได้มาเยี่ยมศพของท่าน ซึ่งนอนอย่างมีความสุข มีใบหน้ายิ้มแย้ม ประชาชนก็ถือว่าท่านเป็นบิดาในพระคริสต์ ในตอนค่ำเขาได้ฝังศพท่านไว้ในสวนบริเวณโบสถ์ที่ท่านได้สร้างขึ้น

“ท่านทั้งหลายพึงรู้ว่าวันนี้มีเจ้านายผู้ใหญ่ในพวกอิสราเอลสิ้นชีพ (2 ซามูเอล 3:38)” แม้เวลาจะล่วงเลยไปเก้าปีแล้วก็ตาม ผู้แต่งชีวิตประวัตินี้ต้องจบเรื่องลงด้วยหยาดน้ำตา เมื่อได้หวนไประลึกถึงสหายอัสซีเรียผู้นี้ อัสซีเรียมีความสามารถหลายอย่าง แต่เขาก็ถวายให้แก่พระเจ้าทรงใช้หมด เขาจะเป็นพยานทุกโอกาสด้วยถ้อยคำว่า “แต่ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างนี้เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า (1 โครินธ์ 15:10)” ถ้ามีน้อยคนในคริสตจักรใหม่ ๆ ทำการได้เท่าเทียมกับเขา ก็หมายความว่าคนจำนวนมากมิได้เรียนวิถีถวายตัว สิ้นเชิงให้พระเจ้าใช้ไหม? ต่อไปนี้ใครเล่าที่จะลุกขึ้น ไม่ใช่ลอกแบบอัสซีเรียเพราะเขาไม่ต้องการเช่นนี้ แต่ทำตามพระเยซูคริสต์เหมือนอัสซีเรียพยายามทำมาแล้ว และมีส่วนเหมือนกับเขามีในการสร้างคริสตจักรเป็นร่างกายของพระคริสต์ในโลก?

บทที่ ๑ ให้คริสตจักรดำรงอยู่

มีคริสเตียนน้อยคนที่รู้จักวิธีดำเนินการของคริสตจักรเขาไปที่โบสถ์แทบทุกอาทิตย์ ในระหว่างปีหนึ่ง ๆ ก็จะเห็นขาดและถูกลวดยทรัพย์ผ่านมาแล้วเขาก็ใส่ทรัพย์ลงไป บางทีก็เป็นจำนวนน้อยที่สุดที่เขาติดตัวมา แต่ไม่เคยถามเลยว่าเงินนั้นไปไหน, ใช้ประโยชน์ เอาไปใช้ในงานทุกแผนกคริสตจักรมากน้อยเพียงไร บางทีศาสตราจารย์ก็ประกาศในโบสถ์ว่าควรถวายให้มากกว่าปกติหรือถวายในงานพิเศษให้มาก ๆ บางทีเขาก็ถวายกันมากเพียงสองสามอาทิตย์ แต่การตกลงใจทำเช่นนี้ทำไปไม่ได้นานเท่าใด ทั้งที่คริสตจักรก็ยังคงปรากฏอยู่และคอยสนองความต้องการของเขา トラบเมื่อถึงคราวคับขัน คริสตจักรจะอยู่ในฐานะไม่ปลอดภัยนัก และความเป็นอยู่ของคริสตจักรย่อมได้รับความกระทบกระเทือน เมื่อนั้นคริสเตียนจะได้ตื่นตัวต่อสิ่งที่อุบัติขึ้น แล้วจะเที่ยวถามว่า เขาจะต้องสละกำลังกายและกำลังทรัพย์ช่วยเหลือสักเท่าใดเพื่อให้คริสตจักรดำรงอยู่ต่อไป

เรื่องนี้เป็นความจริงอย่างยิ่งในคริสตจักรใหม่ ๆ ซึ่งตั้งในประเทศที่ประชาชนส่วนใหญ่มิได้เป็นคริสเตียน นำประหลาดที่เป็นเช่นนี้ เพราะเหตุที่คริสตจักรส่วนมากอ่อนกำลัง และคริสตจักรมีจำนวนน้อย ทั้งไม่แน่ว่าคริสตจักรจะดำเนินไปได้ตลอดปี แต่ขนบธรรมเนียมอาจฝังรากลงลึกภายในเวลา 2-3 ปีและคริสเตียนในคริสตจักรใหม่ก็จะเรียนรู้ได้เร็วเหมือนกับพวกคริสเตียนในคริสตจักรเก่าแก่ โดยถือเสียว่าทุกสิ่งจะต้องดำเนินไปเหมือนที่เป็นอยู่ในขณะนี้ เป็นการยากที่คริสเตียนจะเข้าใจว่าคริสตจักรนั้นเป็นคริสตจักรของเขา และคริสตจักรจะดำรงอยู่ได้ก็โดยการดำเนินชีวิตของเขา ในคริสตจักรใหม่ ๆ หลายแห่งได้เกิดความเข้าใจผิดมาแต่เริ่มต้น หรือจะพูดให้ถูกก็คือว่าไม่มีการสั่งสอนกันให้ถูกทางนั่นเอง คริสเตียนได้รับการสั่งสอนให้มอบถวายชีวิตแก่พระเจ้า แต่มิได้เรียนรู้โดยชัดเจนว่าการถวายตัวเองจะต้องแสดงออกด้วยการถวายสิ่งต่าง ๆ ให้แก่พระเจ้าและคริสตจักรของพระองค์ เขามิได้รับการสั่งสอนถึงเหตุผลและวิธีการที่จะถวาย การที่ความเข้าใจผิดได้ฝังรากลงเสียแล้วและมาแก้ด้วยการสั่งสอน ที่ถูกไม่ใช่ของง่ายเลย

ต่อไปนี้จะได้พิจารณาถึงสาเหตุที่จะเกิดความเข้าใจผิดขึ้นได้อย่างไร

ในตอนเริ่มต้นก่อนที่มีคนเข้าเป็นคริสเตียน ก็มีแต่พวกศาสนทูตเท่านั้นที่เป็นคริสเตียน ถ้าจะต้องมีการใช้จ่ายเงินเพื่อกิจการอะไร พวกศาสนทูตก็ต้องเป็นพวกแรกที่จะต้องออกเงิน คนที่เข้าเป็นคริสเตียนรุ่นแรกบางคนต้องถูกไล่ออกจากครอบครัวและหมู่บ้านที่ตนเคยอยู่ เขาไม่มีอะไรติดตัวเลยพวกศาสนทูตจะต้องให้เสื้อผ้า อาหารและที่อยู่อาศัยจนกว่าจะหางานทำได้ หลายคนได้ทำงานในคณะมิชชันโดยเป็นครู เป็นผู้ประกาศ และพวกมิชชันนารีก็จ่ายเป็นค่าจ้างเรื่อยมา ถ้าจะมีการสร้างโบสถ์ พวกคริสเตียนในภาคตะวันตก ก็เป็นผู้ส่งเงินไปใช้จ่ายในการสร้าง บางทีก็ส่งเงินไปให้สร้าง

โบสถ์ขนาดใหญ่โตมาก จนคนพื้นเมืองไม่สามารถที่จะบำรุงรักษาให้เป็นระเบียบเรียบร้อยได้ และพวกศาสนทูตก็จะต้องออกเงินจ้างคนบำรุงรักษาอีกด้วย ในสมัยก่อน ๆ เป็นธรรมเนียมที่ทางโรงเรียนจะต้องจ้างเด็กให้มาเรียนหนังสือ แทนที่ผู้ปกครองจะเสียค่าเล่าเรียนให้เด็ก เพราะผู้ปกครองร้องว่า เขาเป็นคนยากจนต้องใช้เด็กช่วยทำงาน ถ้าทางโรงเรียนต้องการให้เด็กไปเล่าเรียน ทางโรงเรียนก็จะต้องจ่ายเงินทดแทนที่ผู้ปกครองขาดเด็กช่วยทำงานอาชีพ ข้อนี้ก็ข้อโต้แย้งที่ยุติธรรม และพวกศาสนทูตก็อยากได้เด็กไปเข้าเรียนในโรงเรียนของตน จึงยินยอมตกลงตามแผนการณ์นี้ แต่หาได้คิดไม่ว่าการทำตามแผนการณ์นี้เป็นการก่อให้เกิดผลร้ายแก่คริสตจักรในอนาคต

เราต้องไม่ลืมว่าผู้เข้าเชื่อในสมัยแรก ๆ เป็นคนยากจนโดยมาก และเหมือนกับในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ที่ว่า ส่วนมากมิใช่คนมีปัญญา และไม่มีคนมีอำนาจถูกเรียกเข้ามาในคริสตจักรของพระเจ้า ในสมัยนี้ก็เช่นสมัยก่อน มีแต่คนยากจนและคนอ่อนแอเท่านั้นที่ตั้งใจฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้า พวกศาสนทูตเมื่อมองเห็นความยากจนของประชาชนก็สงสาร จึงไม่อยากจะให้เป็นภาระหนักแก่เขา ในการที่จะขอร้องให้ช่วยบำรุงคริสตจักร ทั้งนี้มิได้หมายความว่าคริสเตียนที่ยากจนจะไม่ถวายอะไรเสียเลย มีการถวายบ้างเหมือนกันในกิจการพิเศษแต่มิใช่เป็นกิจการประจำของคริสตจักร ในสมัยก่อนพวกศาสนทูตก็สอนเหมือนกันว่า ต่อไปคริสตจักรใหม่ ๆ จะต้องเป็นอิสระเลี้ยงตนเองได้ แต่การกระทำของพวกศาสนทูตกลับขัดกับการสั่งสอน คือเขากลับใจให้การอุดหนุนมากและเป็นเวลานาน จนคริสตจักรใหม่ ๆ ต้องพึ่งพาตะวันตกในเรื่องการเงินและการอุดหนุนอื่น ๆ ตลอดเวลา ทำให้เกิดความรู้สึกว่ามีมิตรสหายผู้มีใจกรุณาชาวตะวันตกจะคงให้ต่อไป และคงจะให้เรื่อยไปโดยไม่มีกำหนดเวลาสิ้นสุด และคริสตจักรใหม่ ๆ ก็พอใจในสภาพเช่นนี้ เขามีได้รับคำสั่งสอนหรือที่ว่าความรอดในพระคริสต์เป็นสิ่งประทานให้เปล่า? ในสมัยโบราณ ประชาชนต้องเอาสัตว์ไปบูชาขันธ์ถวาย เทวดาด้วยราคาแพง ในสมัยนี้มีดีกว่าหรือที่มีบิดามารดาในพระคริสต์มากมาย คอยเอาใจสามีให้บุตรขาดแคลนสิ่งต่าง ๆ ?

ประชาชนไม่เห็นผลร้ายของสภาพการณ์วิธีนี้มาเป็นเวลาช้านาน ศตวรรษที่ 19 เป็นเวลาที่มีสันติสุขอยู่นาน ความมั่งคั่งของตะวันตกได้เจริญอยู่ตลอดเวลา คนก็สนใจในกิจการของศาสนทูตตลอดเวลานั้น ดูเหมือนว่าสภาพการณ์เช่นนี้จะมียุติตลอดไป และไม่มีคามจำเป็นที่จะทำการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างคริสตจักรเก่ากับคริสตจักรใหม่

พอถึงศตวรรษที่ 20 สภาพการณ์นี้ได้เปลี่ยนแปลงไปคริสตจักรในภาคตะวันออก ไม่ใคร่สนใจในกิจการของมิชชันเหมือนสมัยก่อน การให้ได้ทวีขึ้นก็จริง แต่ไม่เพียงพอกับความต้องการของการทำงาน ถ้าจะให้งานเจริญในด้านหนึ่งก็ต้องตัดทอนในด้านอื่น ๆ ลง ค่าของเงินได้เริ่มลดต่ำลงทั่วโลก ในปี 1931 ได้เกิดเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก ประชาชนก็ถวายทรัพย์น้อยลง เพราะมีเงินที่จะถวายน้อยลง

อย่างยิ่ง ต้องตัดทอนเงินอุดหนุนพวกมิชชันนารีลง คริสตจักรใหม่หลายแห่งรู้สำนึกตนเป็นครั้งแรกว่า จะไปหวังการให้มาก ๆ และสม่าเสมอของพวกเขาชาวตะวันตกเหมือนแต่ก่อนไม่ได้แล้ว ถ้าปรารถนาจะ ดำรงชีวิตต่อไป จะต้องเรียนรู้วิถีเจริญขึ้น และจะต้องมีส่วนรับผิดชอบในชีวิตของคริสตจักรให้มากขึ้น กว่าแต่ก่อน

สงครามโลกครั้งที่หนึ่งสอนบทเรียนให้หลายประการพวกศาสนทูตชาวเยอรมันเลิกไปหลาย แห่ง เงินเยอรมันก็ถูกตัดทอนคริสตจักรที่อื่นต้องช่วยกันพยุงให้งานดำเนินต่อไปจนกว่าจะเสร็จ สงครามหรือนานกว่านั้น แต่ปัญหาใหม่ได้เกิดขึ้นภายในคริสตจักรว่า ถ้าถูกตัดออกจากมิตรสหายใน ภาคตะวันออก โคนจีน และไม่มีเงิน และตัวศาสนทูตมาช่วยเหลือบริหารงานแล้ว คริสตจักรใหม่ ๆ จะสามารถดำเนินงานต่อไปด้วยตนเองได้หรือไม่? จะสามารถยืนหยัดเป็นพยานและเลี้ยงตัวเอง โดยไม่ ต้องรับการช่วยเหลือจากที่อื่นได้หรือไม่?

ปัญหานี้ ทำให้เห็นความแตกต่างอย่าง แจ่มชัดระหว่างคริสตจักรแท้ และคริสตจักรที่เป็นเพียง อาณานิคมของคริสตจักรชาวตะวันตก ในวงการเมือง ประเทศใหญ่ ๆ เช่น คานาดาและออสเตรเลีย ซึ่ง เดิมเป็นอาณานิคมได้เจริญขึ้นเป็นประเทศเอกราชไปหมดแล้ว จึงมองเห็นได้ว่า ถึงเวลาแล้วที่ คริสตจักรใหม่ ๆ จะต้องเลิกเป็นอาณานิคมเสียที และเจริญขึ้นเป็นคริสตจักรอิสระภายในครอบครัว ของพระเจ้า ซึ่งเป็นคริสตจักรสากลแต่คริสตจักรที่ไม่สามารถจะหาเงินมาทำการได้เอง และต้องแบมือ ขอคริสตจักรอื่น ๆ ก็คงเป็นอาณานิคมต่อไป การเจริญขึ้นจนเลี้ยงตัวเองได้เป็นสิ่งสำคัญของการ ที่จะ เป็นอิสระฝ่ายจิตวิญญาณต่อไป

คำเตือนใจนี้มากจากทางอื่นอีกด้วยในหลายส่วนของโลกงานของมิชชันสามารถเจริญได้ รวดเร็วก็เพราะรัฐบาลเต็มใจช่วยเหลือโรงเรียนมิชชัน และจ่ายเงินเดือนจำนวนมากให้แก่ครูคริสเตียน เช่น ในประเทศอินเดีย, อินโดนีเซีย และในทวีปอาฟริกาหลายประเทศในศตวรรษที่ 20 ได้เกิดลัทธิ ชาตินิยมขึ้นอย่างรวดเร็วทั่วทวีปอาฟริกาและเอเชีย เป็นที่เห็นประจักษ์ว่าเมื่อชาวเอเชียและอาฟริกาได้ เอกราชทางการเมืองแล้ว รัฐบาลใหม่ไม่ใช่เป็นรัฐบาลคริสเตียน และปรารถนาที่จะดำเนินการศึกษาเสีย เอง และไม่ยอมจ่ายเงินให้แก่โรงเรียนคริสเตียนต่อไปฉะนั้น คริสตจักรจะต้องเผชิญกับปัญหาที่ว่าจะทำ อย่างไรต่อไปถ้าโรงเรียนของคนไม่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลอีก จะมีเงินของตนเองพอที่จะ ดำเนินการต่อไปได้สักกี่โรงเรียน ครุตามหมู่บ้านอันมีจำนวนตั้งหลายพันหมู่บ้าน เดิมเคยกินเงินเดือน จากรัฐบาลเป็นส่วนใหญ่ และทำหน้าที่ในทางพระศาสนาด้วยเป็นส่วนมาก จะทำให้งานทางพระ ศาสนาดำรงอยู่ต่อไปได้อย่างไร? ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องมีแผนการใหม่ เพื่อเผชิญกับเหตุการณ์ใหม่ที่ จะ มาถึง

บทที่ 2 คริสตจักรที่มีการถวายทรัพย์

ในปี 1938 การประชุมสภาสากลมิชชันนารีได้จัดมีขึ้นที่เมืองแทมบรัม ไกลันครัมตราส ระเบียบวาระประชุมข้อที่ 12 ว่าด้วยมาตรฐานทางเศรษฐกิจของคริสตจักร เพื่อเป็นการเตรียมงานนี้ ได้ทำการศึกษาพิจารณาโดยรอบคอบในหลายประเทศถึงฐานะของคริสตจักรต่าง ๆ เพื่อตรวจสอบดูว่าพวกคริสเตียนมีความเข้าใจในหน้าที่การถวายทรัพย์เพียงไร และคริสตจักรต่าง ๆ จะสามารถบำรุงกิจการงานของตนโดยไม่ต้องรับการช่วยเหลือจากภาคตะวันตกมากนักน้อยเพียงไร ผมปรากฏว่าคริสตจักรต่าง ๆ มีความแตกต่างกันมาก บางแห่งก็ทำการก้าวหน้าไปได้มากกว่าแห่งอื่น ๆ เกี่ยวกับการเลี้ยงตัวเอง ทั้งนี้มิใช่ว่าคริสตจักรที่มั่งคั่งมากที่สุดทำการก้าวหน้ามากที่สุด แต่อาศัยอยู่กับการอบรมสั่งสอน ที่ได้ให้แก่พวกคริสเตียนตั้งแต่เริ่มแรกสำคัญกว่า และให้รู้จักความสำคัญที่ว่า การถวายทรัพย์เป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่คริสเตียนมีต่อพระเจ้า

ต่อไปนี้เราจะได้พิจารณาย่อ ๆ ถึงความก้าวหน้าที่คริสตจักรต่าง ๆ ได้กระทำมาแล้ว

คริสตจักรกะเหรี่ยง

ชาวกะเหรี่ยงเป็นชนเผ่าหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากพวกพม่า เมื่อคณะอเมริกันแบพติสต์ได้ไปทำการประกาศพระกิตติคุณเป็นครั้งแรกเมื่อประมาณ ค.ศ. 1814 พวกกะเหรี่ยงเป็นคนยากจน, ไร้เวลา นับถือไสยศาสตร์ แต่พวกเขามีตำนานเก่าแก่เล่าลือกันมาว่า จะมีคนผิวขาวนำพระธรรมคำสั่งสอนที่สูญหายไปแล้วกลับคืนมา และจะนำพวกเขาไปสู่พระเจ้า แต่การสั่งสอนพม่านั้นล่าช้า ฝ่ายกะเหรี่ยงต้อนรับพระกิตติคุณโดยเต็มใจ จนขณะนี้มิชชันนารีมีคริสเตียนไม่น้อยกว่า 400,000 คนแล้วมีคนเข้ารับบัพติสมาเป็นครั้งแรกเมื่อปี 1828 ต่อมา 3 ปี พวกกะเหรี่ยงก็สร้างที่ประชุมอธิษฐานขึ้น ในปี 1845 เงินอุดหนุนจากอเมริกาลดน้อยลง พวกกะเหรี่ยงจึงจัดหาเงินเพื่อให้เป็นเงินเดือนศิษยาภิบาล และเป็นค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ในงานของคริสตจักร และได้จัดตั้งคริสตจักรกะเหรี่ยงอิสระขึ้นในปี 1853

เมื่อหลายปีมาแล้ว ผู้ปกครองคริสเตียนชาวกะเหรี่ยงผู้หนึ่งได้กำหนดหน้าที่ของคริสตจักรไว้ดังนี้ “ไม่ต้องขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับเงินจากผู้อื่น, ยกฐานะของชาวกะเหรี่ยงด้วยการศึกษา, สอนอุดมคติที่ดีแก่คนทุกรุ่น เตรียมจัดเงินไว้สำหรับหางานให้คนทำ ให้ผู้นำมีการศึกษาสูงกว่าสมาชิกประกาศพระกิตติคุณให้แก่คนใหม่ ๆ”

เมื่อคริสตจักรมีสมาชิกมากขึ้น ก็รับผิดชอบทำการเพิ่มขึ้น จนในที่สุดสามารถเลี้ยงและอุดหนุนคริสตจักรของตนเอง โรงเรียนและสถาบันอื่น ๆ ได้หมด ตลอดทั้งโรงเรียนอบรมศาสนศาสตร์ พวกที่อยู่ในเขตยากจนกลับถวายมากกว่าผู้ที่มั่งคั่งกว่า และพวกที่ทำการถวายมากที่สุดเป็นพวกที่ทำการ

ติดต่อกันเป็นรายบุคคลและเป็นพยานให้แก่พระกิตติคุณที่ดีที่สุด การถวายทรัพย์โดยมากถวายเป็นสิ่งของตามฐานะของชาวนา บางแห่งได้กั้นที่ดินไว้ส่วนหนึ่งเพื่อให้เป็นไร่นาของพระเจ้า และพืชผลที่ได้ในที่นี้ถวายไว้ในงานของคริสตจักร

การที่บังเกิดผลดีเช่นนี้ ก็เพราะ ได้มีการอบรมสั่งสอนให้พวกกะเหรี่ยงสำนึกในความเป็นอิสระมาแต่ต้น คริสตจักรจะต้องเป็นของพวกเขา และจะต้องเรียนรู้วิธีบำรุงเลี้ยงคริสตจักรพวกกะเหรี่ยงจึงได้แนวความคิด ความเป็นอิสระและเลี้ยงตนเองมาแต่แรก อุปนิสัยของคนกะเหรี่ยงเป็นผู้มั่นคงเข้มแข็ง และเป็นอิสระ เขาจึงตอบสนองรับอุดมการณ์ดังกล่าวทันที ฉะนั้นเขาจึงเต็มใจเสียสละเพื่อให้อุดมการณ์ นั้นกลายเป็นความจริงในพวกเขา

ในปี 1924 กองทัพญี่ปุ่นยึดครองพม่า พวกคริสเตียนจึงถูกกดขี่ และคริสตจักรก็มิได้รับการช่วยเหลือจากภาคตะวันตก จึงปรากฏว่างานที่ได้ทำมาแล้วหนึ่งศตวรรษได้ถูกทดลองแต่ก็บังเกิดผลดี พวกคริสเตียนส่วนมากยังคงซื่อสัตย์ต่อพระกิตติคุณ คริสตจักรยังคงเลี้ยงตัวเองและเจริญขึ้น ภายหลังสงครามเกิดพิพาทระหว่างกะเหรี่ยงและพม่า เพราะกะเหรี่ยงต้องการเป็นอิสระจึงเกิดต่อสู้กัน ถึงกระนั้นก็ตาม คริสตจักรยังคงเจริญก้าวหน้าต่อไป

คริสตจักรบาคัก

พวกบาคักตั้งถิ่นฐานอยู่ในที่ราบสูงภาคเหนือเกาะสุมาตรา เป็นชาติทรหดอดทนและเข้มแข็ง มีศาสนทูต 2 คนเข้าไปทำการในพวกนี้ ถูกคนป่าฆ่ากินหมด อีก 30 ปีต่อมา พวกศาสนทูตเยอรมันนอนเม็นเชินแห่งมิชชันเรนนิช ได้เข้าไปตั้งทำการสั่งสอนในเขตพวกนี้อีก สามารถทำการเอาชนะจิตใจให้พวกคนป่าเหล่านี้มาเชื่อในตัวเขาและในพระกิตติคุณได้ คริสตจักรจึงได้เจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ในขณะที่นี้มีพวกบาคักที่เป็นคริสเตียนแล้วมากกว่า 500,000 คน เป็นประโยชน์แก่การประกาศศรัทธามาก เพราะพวกนี้เป็นต้นเชื้อชาติเดียว และพูดภาษาเดียวและมีคณะมิชชันทำการประกาศเพียงมิชชันเดียว ศาสนทูตเยอรมันสามารถวางแผนการณ์ได้อย่างรอบคอบ และจัดตั้งชีวิตของคริสตจักรได้อย่างละเอียด

เขาได้สอนถึงหน้าที่การถวายทรัพย์แก่พระเจ้าตั้งแต่เริ่มแรก ทุกครอบครัวให้ถวายจำนวนแน่นอนเพื่อกิจการของคริสตจักรท้องถิ่นนั้น ๆ นอกจากจำนวนแน่นอนและการถวายตามปกติแล้ว ยังมีการถวายพิเศษในเทศกาลสำคัญ ๆ ของคริสตจักรอีกหรือในโอกาสพิเศษของครอบครัว เช่น ทารกเกิดใหม่, วันเกิด, วันสมรส พวกผู้หญิงแยกถวายต่างหาก พวกเด็ก ๆ ก็มีหีบเล็กสำหรับสะสมทรัพย์ไว้ถวายพระเจ้าด้วย ส่วนมากถวายเป็นสิ่งของ เศษหนึ่งส่วนสี่ของจำนวนที่ถวายในโบสถ์ส่งไปเป็นกองกลาง ส่วนรัฐบาลก็ช่วยจ่ายเงินเดือนครูให้ครั้งหนึ่งด้วย

วิธีการเหล่านี้บังเกิดผลดีจนคริสตจักรตั้งสามารถชำระค่าใช้จ่ายของคริสตจักรท้องถิ่นได้หมด และยังมีเงินเหลือสำหรับอุดหนุนสถาบันอื่น ๆ และจัดตั้งสมาคมการประกาศพระศาสนาของชาวบาตักอีกด้วย ซึ่งมีผู้ประกาศถึง 60 คนเพื่อเผยแพร่พระกิตติคุณให้แก่พวกอื่น ๆ ต่อไป

พวกบาตักเป็นคนเข้มแข็ง หยิ่งในเกียรติของตน และกระหายที่จะเป็นอิสระ เขาแสดงกำลังความสามารถและกระหายทั้งในด้านการเมืองและศาสนาเท่า ๆ กัน

คริสตจักรบาตักมีความสามารถในการเลี้ยงตนเอง และเป็นอิสระ และเจริญรุ่งเรืองโดยรวดเร็ว เนื่องจากเหตุสำคัญ 3 ประการ คือ

1. นับแต่เริ่มแรกฝ่ายมิชชันไม่ยอมช่วยเหลือคริสตจักรในฝ่ายการเงินเป็นอันขาด
2. นับแต่เริ่มแรก ให้ฝ่ายฆราวาสเข้าทำงานของคริสตจักรโดยแบ่งหน้าที่ทำ และให้มีหน้าที่รับผิดชอบในส่วนต่าง ๆ ของชีวิตคริสตจักร
3. นับแต่เริ่มแรกได้วางแผนการณ์ไว้ว่า ไม่ยอมให้คริสตจักรเจริญขึ้นโดยเร็วเกินไป อันเกิดความสามารถของชาวบาตักจะบำรุงด้วยตนเองได้

ในเกาะสุมาตราที่เช่นเดียวกับในประเทศพม่า สงครามโลกครั้งที่สองได้นำการทดลองหลายอย่างมาสู่คริสตจักร พวกศาสนทูตชาวเยอรมันได้เลิกงานไป และคริสตจักรต้องทำงานด้วยตนเอง แม้ภายหลังสงคราม คริสตจักรบาตักก็ติดต่อกับโลกภายนอกเพียงเล็กน้อย แม้ว่าจะต้องขอความช่วยเหลือจากศาสนทูตชาวเอเชียและชาวตะวันตกบ้างก็ตาม ไม่มีคริสตจักรใดในโลกจะถูกรอบคอบโดยบริบูรณ์ตลอดระยะเวลาที่ล่วงแล้วมาแม้คริสตจักรบาตักจะเข้มแข็งในด้านอื่น ๆ แต่ก็มีคามอ่อนแอในอีกบางด้าน แต่ความจริงที่คริสตจักรสามารถดำรงอยู่ได้และเจริญก้าวหน้าตลอดมา โดยมีได้รับการช่วยเหลือทั้งทางเงินและตัวบุคคลจากพวกฝรั่ง ก็แสดงว่าศาสนทูตชาวเยอรมันได้ดำเนินการมาแล้วด้วยดี และหลักการที่ชาวบาตักได้รับการสั่งสอน คือหลักเรื่องการเลี้ยงตัวเองและปกครองตัวเอง เป็นหลักที่มั่นคง

คริสตจักรเกาหลี

ภายหลังปี 1880 ที่ศาสนทูตเข้าไปทำการสั่งสอนในประเทศเกาหลี เมื่อได้ไปทำการเริ่มต้นสั่งสอนชาวเกาหลีก็ได้เอาใจใส่เป็นอย่างดี และคริสตจักรได้เจริญอย่างรวดเร็ว ความเจริญก้าวหน้าเกิดจากการทำงาน และการประกาศเป็นพยานของคริสเตียนชาวเกาหลีเอง เมื่อคริสตจักรเจริญขึ้น การเลี้ยงตนเองก็ได้เจริญขึ้นอย่างรวดเร็วผิดปกติ เมื่อครบ 50 ปีก็ปรากฏว่า พวกคริสเตียนชาวเกาหลีสังกัดคริสตจักรเพรสไบเตเรียนได้ถวายทรัพย์สินมากเป็น 6 เท่าของจำนวนเงินที่มิชชันใช้จ่ายเป็นของเงินกองกลาง (สำหรับกิจการ โรงเรียน, โรงพยาบาลและอื่น ๆ) ทั้งนี้ไม่คิดรวมถึงเงินเดือนพวกศาสนทูตด้วย

บุคคลชั้นนำได้ให้เหตุผล 3 ประการ ที่คริสตจักรเจริญก้าวหน้าและมั่นคง คือ

1. ชีวิตของคริสตจักรทั้งหมดดำเนินตามแบบพระคัมภีร์คริสเตียนทุกคนต้องเรียนรวีวารศึกษา และพระคัมภีร์ และทุกวันอาทิตย์ต้องมีการสั่งสอนพระคัมภีร์แก่ทุกคนเป็นประจำ

2. นับแต่เริ่มแรกให้คริสเตียนรู้ถึงหน้าที่สำคัญที่จะต้องบอกเล่าสิ่งที่ตนเรียนรู้เรื่องพระคริสต์ให้แก่ผู้อื่นทราบ สมาชิกส่วนมาก ในคริสตจักรเกาหลีได้มาเข้าเชื่อเพราะการบอกเล่าอย่างง่าย ๆ ของพวกคริสเตียนพื้นเมือง ทั้งนี้เพราะการดำเนินชีวิตและคำบอกเล่าของพวกคริสเตียน แสดงถึงฤทธิ์เดชของพระบุตรพระเจ้าให้คนทั้งหลายเห็นอย่างแจ่มชัดอยู่แล้ว

3. สอนให้คริสเตียนทุกคนมีหน้าที่ถวายรายได้ของตนแก่พระเจ้า ได้ใช้บัตรคำปฏิญาณเพื่อช่วยให้สมาชิกถวายเป็นระเบียบและสม่ำเสมอ คริสเตียนส่วนมากรู้จักการถวายสิบลดของรายได้ให้แก่พระเจ้า โดยมากถวายเป็นสิ่งของที่ตนทำได้ เช่น บิคาดกลางที่จะถวายข้าวเป็นจำนวนเท่านั้นเท่านั้นถึง มารดาถวายไข่ที่ไก่ไข่วันอาทิตย์และวิธีอื่น ๆ

ในระหว่างสงคราม คริสตจักรเกาหลีได้รับเคราะห์ร้ายมากกว่าคริสตจักรใด ๆ ในโลก ประชาชนปฏิบัติศาสนกิจตามปกติไม่ได้ คริสเตียนจำนวนมากถูกขับไล่ออกจากบ้านเรือนแต่ชีวิตภายในของคริสตจักรยังคงอยู่คงคืออยู่ พอเสร็จสงครามศาสนาจารย์ก็รวบรวมพวกคริสเตียนเข้าเป็นกลุ่มก่อน แม้จะได้รับความลำบากก็มีคนเข้าเชื่อพระคริสต์อีกมาก จึงเห็นได้ชัดว่าเมื่อได้วางรากฐานไว้ดีแล้ว คริสตจักรใหม่ ๆ ก็ดำเนินต่อไปและเจริญขึ้นได้ ถึงแม้จะมีได้รับความช่วยเหลือจากคริสตจักรดั้งเดิม และต้องเผชิญกับความยุ่งยากต่าง ๆ และการทดลองอย่างร้ายแรงก็ตาม

คริสตจักรชามัวร์

ในสามประเทศที่ได้กล่าวมาแล้ว คริสเตียนเป็นเพียงชนกลุ่มน้อย และประชาชนส่วนใหญ่ไม่เป็นคริสเตียน แต่มีบางประเทศที่ประชาชนทั้งประเทศ มิได้เป็นคริสเตียน แต่มีบางประเทศที่ประชาชนทั้งประเทศ มิได้เป็นคริสเตียนเมื่อตอนต้นศตวรรษที่ 19 แต่บัดนี้ได้เป็นคริสเตียนหมดแล้ว ตัวอย่างอันดีเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือ เกาะชามัวร์ในมหาสมุทรแปซิฟิก ซึ่งมีพลเมืองประมาณ 100,000 คน และเป็นคริสเตียนหมด การมีรัฐบาลที่เป็นระเบียบและพัฒนาการในการพาณิชย์ ทำให้เกาะนี้เจริญขึ้นมาก และพวกคริสเตียนก็ได้ถวายทรัพย์กันอย่างมากมาย คริสตจักรสามารถเลี้ยงตนเองและปกครองตนเองมานานแล้วโดยไม่ต้องพึ่งเงินต่างประเทศเลย ปัญหายุ่งยากเกิดขึ้นจากพวกฝิวชาวมาอยู่ที่เกาะนี้จำนวนมาก และได้เกิดขัดแย้งกันระหว่างวิธีดำเนินชีวิตอย่างง่าย ๆ ของชาวเกาะ กับวิธีดำเนินชีวิตที่พวกฝิวชวานามา เนื่องจากปัญหานี้เอง เป็นการสมควรที่คริสตจักรจะต้องได้รับความช่วยเหลือจากพวกศาสนทูตชาวตะวันตกบางคน แต่ในเรื่องอื่น ๆ แล้ว พวกชามัวร์สามารถพึ่งตนเองได้อย่างบริบูรณ์และปกครองตนเองได้ด้วย

คริสตจักรในอินเดียและปากีสถาน

ตัวอย่างต่าง ๆ ที่ให้มาแล้วข้างต้น ล้วนแต่เป็นคริสตจักรที่เจริญขึ้นในท่ามกลางคนเชื้อชาติเดียวและภาษาเดียวกัน และระดับความมั่งมีและยากจนอยู่ระดับคล้ายคลึงกัน แต่ชีวิตของคริสตจักร จะยิ่งลำบากมากขึ้น เมื่อพวกคริสเตียน เป็นคนยากจนแต่คนที่อยู่รอบด้านเป็นคนร่ำรวย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศอินเดีย มีระบบแบ่งชั้นวรรณะทำให้เกิดแตกแยกอย่างรุนแรงในสังคมโดยทั่วไป ความมั่งคั่งไปตกอยู่ในมือตระกูลร่ำรวยเพียงสองสามรายในชั้นสูง ส่วนคนชั้นต่ำยากจนมาก พวกคริสเตียนในประเทศอินเดียและปากีสถาน ส่วนมากมาจากชั้นยากจน และจำนวนมากมาจากพวกไม่มีชั้น คือพวกยากจนที่สุดเหตุนี้จึงทำให้การเลี้ยงตัวเองเจริญได้ยาก เพราะคนยากจนและเคยชินต่อการถูกกดขี่มาแล้ว จึงไม่ยากคิดที่จะเป็นอิสระเหมือนชาวบาตักและกะเหรี่ยง

กระนั้นก็ตาม บางเขตเจริญก้าวหน้าไปมาก เช่น ภาคทินเนเวทิต่างภาคใต้สุดของอินเดีย มีมิชชันและคริสตจักรที่แข็งแรงที่สุดในอินเดีย ในปี 1939 พวกคริสเตียนสามารถหาเงินสำหรับใช้จ่ายของคริสตจักรได้รวมทั้งเงินเดือนของพวกศาสนาจารย์ หาเงินจำนวนมากสร้างโบสถ์ได้ทุกปี และสละเงินหลายพันรูปเพื่อสมาคมประกาศศาสนาของอินเดียเอง และช่วยในตำบลที่คริสตจักรยังไม่เจริญ เงินส่วนใหญ่ได้รับจากรัฐบาลในฐานะเงินอุดหนุนโรงเรียน เงินส่วนมากที่ได้รับจากประเทศอังกฤษ ใช้เป็นเงินเดือนพวกศาสนทูต หรือวิทยาลัยหรือสถาบันกลางอื่นภายในเขตคริสตจักร คริสตจักรที่เลี้ยงตนเองได้ยังมีไม่มากนักในประเทศอินเดีย

มิชชันในประเทศอินเดียในสมัยศตวรรษที่ 19 ได้ทำการส่งเสริมการศึกษาเป็นอย่างมาก ผลที่ได้รับก็คือในศตวรรษที่ 20 มีคริสเตียนที่ได้รับการศึกษาจำนวนมาก และพวกเหล่านี้มีตำแหน่งงานดีและร่ำรวยหรือไม่มีอันจะกิน แต่น่าเสียดายที่จะกล่าวว่า พวกนี้มิได้ถวายเป็นบารุงคริสตจักรมากนัก การสำรวจที่เมืองบังгалอ ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ในภาคใต้ของอินเดียได้ทำขึ้นก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง เล็กน้อย แสดงว่าคนยากจนถวายเป็นรายได้ของเขาให้แก่พระเจ้ามากกว่าคนมั่งมี และปรากฏต่อไปว่าข้าราชการที่เป็นคริสเตียนบางคน ถวายไม่ถึงร้อยละหนึ่งของรายได้เพื่อกิจการของคริสตจักร ทั้งนี้แสดงให้เห็นอย่างแจ่มชัดเจน การเลี้ยงตัวเองมิได้อาศัยความมั่งมีหรือความยากจน เท่ากับความเชื่อในพระศาสนาและความสำนึกถึงการรับผิดชอบ หรือการขาดความเชื่อหรือรับผิดชอบโดยสิ้นเชิง

การอ้างสิทธิเพื่อเลี้ยงตัวอาจนำมาใช้โดยวิธีที่ผิดพลาดก็ได้ พูด่าง ๆ ก็คือว่า ในสมัยก่อนพวกศาสนทูตเคยกล่าวว่า “พวกเราเป็นผู้จ่ายเงิน เพราะฉะนั้นเรามีสิทธิ์ที่จะปกครองคริสตจักร เมื่อท่านจ่ายเงิน ท่านก็มีสิทธิ์ที่จะปกครองคริสตจักร” เป็นธรรมเนียมอยู่เอง ที่คริสเตียนในคริสตจักรใหม่จะพูดกับพวกตัวเองว่า “บัดนี้พวกเราเติบโตขึ้นแล้ว เราต้องการจะจัดกิจการของเราเอง เราจะต้องให้พวกมิชชันนารีออกไปโดยเร็ว เราจะต้องออกเงินค่าใช้จ่ายในกิจการของคริสตจักรเอง เพราะฉะนั้นเราจะต้อง

ถวายเป็นมากกว่าแต่ก่อน” เมื่อมีความเห็นแบบนี้การเลี้ยงตนเอง ก็กลายเป็นเรื่องเห็นแก่ตัวหรือแสดง การถือชาตินี้ไม่ใช่เป็นการถวายเป็นคริสเตียนเลย การศึกษาของเราในเรื่องนี้เป็นเรื่องการถวายเป็น คริสต์ เป็นเรื่องเกี่ยวกับจิตวิญญาณ เมื่อการถวายเป็นต่ำลง สาเหตุจะต้องเกิดจากการดำเนินชีวิตคริสเตียน ต่ำต้อยและสิ้น เมื่อคริสเตียนดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับพระเจ้าในองค์พระคริสต์ ความรักพระเจ้าและความ ยินดีในความรอดที่พระองค์ประทานให้โดยพระคริสต์ จะแสดงออกมาเป็นการถวายเป็นความรักและ การถวายเป็นเต็มใจเองจะเป็นบ่อเกิดอำนาจฝ่ายจิตวิญญาณใหม่

เราอาจพบหน้าโดยยกเอาข้อความในรายงานข้อ 16 ของที่ประชุมมัธราส-ทัมบารัมที่ว่าด้วย “มาตรฐานเศรษฐกิจของคริสตจักร” มีว่า:-

1. ชีวิตเศรษฐกิจของคริสตจักรจะต้องวางอยู่บนรากฐานอันถูกต้องโดยถือเป็นปัญหาชีวิต เกี่ยวกับจิตวิญญาณ และจะต้องสอน และอบรมหลักการถวายเป็นตามแบบพระคัมภีร์ให้เป็นระเบียบ
 2. ปัญหาเรื่องการเลี้ยงตัวเอง จะต้องวางอยู่บนฐานอันถูกต้อง ในสถานะที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับจิต วิญญาณ และถือว่าเป็นส่วนของการอาสาเป็นพยาน และเพื่อความเจริญของคริสตจักร
 3. เมื่อเปิดที่ทำการใหม่ต้องถือหลักที่ว่า คริสเตียนใหม่ ๆ จะต้องสามารถเลี้ยงตัวเองได้ใน กิจการของตนมาแต่เริ่มต้น
 4. จะต้องมีการช่วยให้หนักถึงความรับผิดชอบของคริสตจักรในทุกแห่งที่จะเลี้ยงตัวเองได้ ในทางการเงิน และส่งไปช่วยเหลือกิจการของสังคม
- เมื่อวางความจริงและหลักดังกล่าวข้างต้นแล้ว ต่อไปนี้เราจะได้ไปศึกษาพระคัมภีร์เป็นตอน ๆ ไป โดยยึดหลักการถวายเป็นตามแบบพระคัมภีร์

บทที่ 3 มูลเหตุที่การถวายไม่เพียงพอ

ขาดความเข้มแข็งฝ่ายจิตวิญญาณ

การถวายไม่เพียงพอของคริสเตียนประการแรก เนื่องด้วยขาดความเข้มแข็งของจิตวิญญาณ คริสเตียนไม่ถวายทรัพย์ให้พระเจ้านั้นเพราะเขาไม่ถวายตัวเองให้พระเจ้า ความเข้าใจอันถูกต้องดังกล่าวต่อไปนี้มีในบุคคลส่วนมาก คือที่ว่าบรรดาสิ่งที่มีอยู่ทั้งสิ้นเป็นของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงซื้อเรา มาด้วยราคาสูง คือซื้อมาด้วยโลหิตประเสริฐของพระเยซูคริสต์ และเราไม่มีอะไรจะถวายตอบแทนให้มี ราคาเท่ากัน ได้การถวายทรัพย์ต่ำก็เพราะมีชีวิตคริสเตียนต่ำ เข้าใจความจริงนี้เร็วเท่าใดย่อมดีขึ้นเท่านั้น

การประชุมเรื่อง “เลี้ยงคริสตจักรเอง” ที่นาคบัวร์ ประเทศอินเดีย ในเดือนกรกฎาคม 1938 ก็ได้ แสดงความเชื่อมั่นไว้ว่า “การเลี้ยงคริสตจักรเอง” เท่าที่นิยามไว้แล้วยังไม่ได้ความพอเพียง และไม่ควรถวายให้เป็นความมุ่งหมายใหญ่ ที่ถูกควรสอนถึงสิทธิหน้าที่ของคริสเตียนชั้นทะภาละให้แก่ผู้เชื่อตั้งแต่แรกเริ่มเป็นคริสเตียน คริสตจักรโคละเลมิได้สอนในเรื่องนี้ต้องรับสอนให้รู้สึกถึงชีวิตของคริสเตียน ให้ลึกซึ้ง และสอนหน้าที่ชั้นทะภาละตามแนวพระคัมภีร์ใหม่ จึงจะทำให้สำนึกถึงหน้าที่ของการยอม สละถวาย”

รายงานจากการประชุมที่ “ทัมบาร์ม” ว่า

“การบำรุงคริสตจักรต้องปลูกฝังลง ในชีวิตจิตวิญญาณของคริสตจักร การใช้ทรัพย์ของ คริสตจักรต้องให้เกิดความเจริญฝ่ายจิตวิญญาณ มิฉะนั้นแล้วการถวายจะไม่เกินผล ผู้นำสการสำแดง ความเจริญของจิตใจให้คนภายนอกเห็นด้วยการถวายทรัพย์เป็นการแสดงกตัญญูต่อพระเจ้า, ต่อบรรดา พี่น้องคริสเตียนทั่วไปและต่อคนภายนอก การถวายทรัพย์เป็นสาระสำคัญประการหนึ่งของการส่งเสริม ให้เจริญขึ้นทางจิตวิญญาณอย่างแท้จริง”

เราจึงขอวิงวอนท่านผู้หวั่งใยในชีวิตของคริสตจักรอย่างจริงจัง จงระลึกถึงเรื่องนี้ให้มาก ขอได้ โปรดทำการและอธิษฐานเพื่อพวกคริสเตียนว่า โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ขอให้เขาได้ ลิ้มรสอันลึกซึ้งในความรักของพระเจ้าในองค์พระเยซูคริสต์ และสำนึกเสมอว่าต้องพึ่งพระเจ้า ตลอดเวลาเพื่อเขาจะได้ถวายตัวเองอย่างจริงจัง และถวายสิ่งที่มีอยู่ให้แก่พระคริสต์และพระราชกิจของ พระองค์

กังวลเกี่ยวกับเรื่องเลี้ยงคริสตจักรเอง

ในทางการเงินจนเกินไป

ข้อพบพร่องประการที่สองเกี่ยวกับการถวายแบบคริสเตียนนั้นมุ่งแต่ทางการเงินจนเกินไป เป้าหมายการเลี้ยงตัวเองอาจเป็น อุปสรรคต่อการเจริญเต็มทีของคริสตจักรก็ได้เหมือนกัน กล่าวคือศิษยาภิบาล ผู้นำฆราวาส เหนี่ยวนำ สภาคริสตจักรและมิชชันนารีที่จะทำการต่าง ๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายการเลี้ยงคริสตจักรเองจนเกินไป เลยเอาใจใส่ในการประกาศพระกิตติคุณเพียงเล็กน้อย ต้องระลึกเสมอว่า การประกาศเป็นโลหิตเลี้ยงชีวิตของคริสตจักร ถ้าการประกาศเป็นงานเล็กน้อยในโครงการและงบประมาณของคริสตจักรแล้ว ต่อไปอีกไม่นาน ชีวิตฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรนั้นก็จะเป็นเรื่องเล็กน้อยตามไปด้วยไป จะทำให้เกิดเฉื่อยชาฝ่ายจิตวิญญาณและตาย การสำรวจคริสตจักรตามเมืองใหญ่แห่งหนึ่งในอินเดียปรากฏว่า

“สนใจในการประกาศพระกิตติคุณน้อย คริสตจักรต้องสำนึกเสมอว่ามีค่าใช้จ่ายอยู่เพื่อตัวเอง แต่เป็นพยานให้พระคริสต์ การสามารถเลี้ยงตัวเองได้ไม่ใช่สามารถทำงานใหญ่หลวงได้สำเร็จ คริสตจักร 9 แห่งในเมืองนี้จะสามารถเลี้ยงตนเองได้ทั้งหมด ถ้าพวกเขาที่มีรายได้ทุกคนถวายเพียงครึ่งแอนนาต่อหนึ่งรูป คือ 1 ส่วน 32 ของรายได้ คริสตจักรทุกแห่งก็จะมีเงินใช้จ่ายเพียงพอ ต้องเอาใจใส่ทำการประกาศเพื่อพระคริสต์ยิ่งกว่าเลี้ยงคริสตจักรเอง”

การประชุมทัมบารัมก็ชี้ให้เห็นถึงอันตรายเกี่ยวกับข้อนี้ดังกล่าวไว้ในรายงานข้อ 12 ว่า การเอาใจใส่เลี้ยงตัวเองจนเกินไปย่อมมีอันตรายแก่คริสตจักร คือจะทำให้เกิดการละเลยงานประกาศ... คริสตจักรควรต้องทำหน้าที่ประกาศมาแต่เริ่มแรก งานไปประกาศนอกประเทศจะไม่เป็นอุปสรรคต่อการเลี้ยงตัวเองด้วยเลย”

ผู้เขียนหนังสือนี้ได้เคยประสบอันตรายอื่น ๆ ด้วยเหมือนกันถ้าคริสตจักรใดมุ่งที่จะเลี้ยงตนเองทำเดี่ยว ศิษยาภิบาลก็จะเป็นเหมือนเครื่องจักรหาเงิน กุทธิเดชฝ่ายวิญญาณร่อยหรอลงไปเมื่องานเลี้ยงตัวเองเป็นใหญ่หรืองานอื่น ๆ จนเกินไป งานงานช่วยคนยากจน, งานสังคม งานประกาศภายในและภายนอกประเทศ ถูกทอดทิ้งและไม่แยแสต่อไป สมรรถภาพของงานทางพระศาสนาที่ถูกทอดทิ้ง คือคิดที่จะจ้างแต่เฉพาะศาสนาจารย์ที่มีการศึกษาค่ำ เพราะค่าจ้างสูงกว่าศาสนาจารย์ที่มีความรู้สูงขยายเขตทำการของศาสนาจารย์กว้างเกินไป และเอาภาระการเย็บเย็บมากมายโยนไว้แก่ศิษยาภิบาล จนทำให้การตรวจตราในหน้าที่ศาสนาจารย์และการให้ศีลต่าง ๆ ลดน้อยลงไปจนเป็นอันตรายมาก เมื่อได้จัดให้การเลี้ยงตัวเองกลายเป็นการปกครองตัวเองร่วมกันแล้ว ก็ยิ่งทำให้คริสตจักรตำบลต่าง ๆ กระหายอยากที่จะเลี้ยงตัวเอง เพื่อจะได้เป็นอิสระปกครอง ตัวเองและวางท่าอวดหยิ่งต่อคณะมิชชัน และศาสนาจารย์ ถ้า

เป็นเช่นนี้แล้ว การถวายทรัพย์ก็ไม่ใช่ทางที่จะให้เกิดพระคุณ แต่จะเป็นบ่อเกิดการแตกแยก อิจฉาริษยา และทะเลาะวิวาทซึ่งทำให้หลายคนเห็นว่า อย่าให้คริสตจักรเลี้ยงตัวเองจะดีกว่า

สอนหน้าที่เรื่องการถวายทรัพย์ผิดวิธี

การถวายทรัพย์นี้ ได้สอนกันในคริสตจักรและที่อื่น ๆ เหมือนกัน สอนกันจนเบื่อ ในหลายกรณี มูลเหตุที่ทำให้เกิดการสอนไม่เพียงพอ, ไม่สมควรและไร้สมรรถภาพ

ก. มูลเหตุเกิดจากข้อที่ว่า เงินอุดหนุนจากคณะมิชชันต่าง ๆ ได้ลดจำนวนลงไป พวกฆราวาสเมื่อได้ฟังดังนี้ก็คิดในใจว่า เขาจะต้องไปออกเงินทำไมในเมื่อคนอื่นยังเหลวไหลในหน้าที่ของตน ถ้าคณะมิชชันส่งเงินมาน้อยก็ควรลดเงินเดือนของพวกศาสนทูตลงไป และไม่ควรทำอย่างอื่น ๆ

ข้อโต้เถียงนี้แสดงความอ่อนแออยู่ในตัว เมื่อเราคำนิยามการถวายแบบคริสเตียนเป็นหน้าที่ไม่ว่าคริสตจักรต่างประเทศจะส่งเงินมาให้คริสตจักรหรือไม่ก็ตาม การลดเงินอุดหนุนอาจทำให้เกิดการยุ่งยากในการเงินของคริสตจักร แต่หน้าที่การถวายก็ยังคงมีอยู่ตามเดิม ถ้าไม่ได้สอนถึงหน้าที่นี้โดยถือเสียว่า มีคนออกเงินค่าใช้จ่ายในคริสตจักรอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ก็จะมีช่องโหว่ที่ใหญ่ระหว่างชีวิตของคริสตจักรและคำสอน

ข. บางทีที่สอนการถวายของคริสเตียนไปในการทำงานที่ว่าเงินเดือนของศิษยาภิบาลถูกลดลง โรงเรียนต้องถูกปิด และผู้ทำงานจะต้องถูกส่งกลับเพราะไม่มีเงิน พวกฆราวาสก็คงโต้เถียงว่า เงินเดือนของพวกศิษยาภิบาลสูงไป และได้เงินลดน้อยลงคงไม่กระทบกระเทือนเท่าใด ถ้าคนงานจะต้องเลิกไปก็มีคริสตจักรอื่นยินดีที่จะส่งคนทำงานมาอยู่ประจำ โดยไม่ต้องเสียเงินค่าจ้าง เช่น คริสตจักรโรมันคาทอลิกหรือพวกนิกายใหม่ ๆ ยินดีเข้ามาทำแทน ข้อโต้แย้งเหล่านี้เป็นการผิดพลาดมาก สมมุติว่า คริสตจักรแห่งหนึ่งได้รับมรดกมีค่าประมาณหนึ่งร้อยล้านปอนด์ ซึ่งจะใช้จ่ายในกิจการได้ตั้งหลายสิบปี แต่จะให้พวกคริสเตียนที่ได้รับประโยชน์ได้รับการยกเว้นหน้าที่การถวายทรัพย์ต่อพระเจ้าหรือ?

ค. บางทีการถวายทรัพย์ ก็เพื่อให้รู้จักเคารพตัวเองหรือบุญคุณมิชชันคนหนึ่งกล่าวว่า น่าอับอายไหมที่ยังต้องรับเงินจากต่างประเทศเรื่อย ๆ? แม้จะตั้งมาตั้งหลายปีแล้ว ท่านยังต้องพึ่งความช่วยเหลือจากภายนอกอยู่อีก? ไม่มีความละอาย, ไม่มีการเคารพตัวเองที่ต้องรับเงินจากชาวต่างประเทศ แล้วก็คุยโวถึงเรื่องคริสตจักรประจำชาติและสิทธิต่าง ๆ

การขอร้องให้ช่วยตัวเองแบบนี้มักจะก่อให้เกิดปฏิกิริยาแข็งข้อ ทำให้เกิดความรู้สึกเจ็บใจ ทำให้มิตรภาพตั้งเครียด ความปรารถนาที่จะลบเลือนความขายหน้า ทำให้มนุษย์เราสละเงินมากกว่าแต่ก่อน การเลี้ยงตัวเองเกิดขึ้นได้เพราะความโกรธแค้นตัดทอนรายจ่ายต่าง ๆ ลง, ไล่ผู้ประกาศออกหมด งดให้เงินเพื่อประกาศศาสนา แต่จัดให้มีงานออกร้าน จัดให้มีการขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ออกสลากกินแบ่ง, พยายามเก็บเงินนอนดูไว้แล้วก็ประกาศว่าเลี้ยงตนเองได้แล้ว การนี้ทำเพื่อความมุ่งหมายอะไร? เพื่อ

กำจัดความขายน่าที่ได้อีกว่าเป็นคนรับการให้ทานจากต่างประเทศหรือ? เมื่อเป็นอิสระจากการช่วยเหลือจากต่างประเทศแล้ว ความสัมพันธ์หาดีขึ้นมา การเป็นอิสระมีไว้เพื่ออวดอย่างเข่อหยังและใช้เพื่อการแก้แค้น ความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณแห่งมิตรภาพระหว่างศาสนทูตและคริสตจักร หมดไป ความเห็นแก่ตัวจะทำให้เกิดผลฝ่ายวิญญาณไม่ได้

ง. การเลี้ยงตัวเอง ถือเป็นเงื่อนไขที่จะปกครองตนเองมิชชันนารีผู้หนึ่งพูดว่า “ผู้ชำระเงินก็เป็นผู้มีอำนาจ ผู้ออกเงินก็เป็นผู้บงการการใช้เงิน การโต้เถียงกันแบบนี้ทำให้บังเกิดการเสียหายแก่การร่วมมือระหว่างคริสเตียนชาวอินเดีย และศาสนทูต

การใช้เหตุผลนั้นดีจริง แต่ทว่ามันทำลายมิตรภาพของคริสเตียนให้หมดไป ความสัมพันธ์ของผู้ทำงานในการตั้งแผ่นดินของพระเจ้ากลายเป็นความสัมพันธ์ของผู้ให้ที่คอยควบคุม และผู้รับที่เดือนดาล การที่คริสตจักรถวายนาก ๆ ก็ทำให้มีอำนาจในการปกครองมากและมีที่นั้งมากที่คณะกรรมกร เหตุผลแบบนี้ไม่ทำให้อำนาจฝ่ายพระวิญญาณขยายออกไป คนที่พูดทำนองนี้ลืมสาระสำคัญของพระกิตติคุณที่อยู่ในข้อที่ว่า “พระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทาน...” ความรู้สึกอันเหมาะสมในเรื่องนี้คือการมีความรักแบบคริสเตียน ความรักจะต้องเป็นผู้กำหนดการให้ การให้เป็นผลของความรัก การที่จะไปตกลงกับผู้รับถึงสิ่งที่ให้ไปแล้ว ไม่ใช่การแสดงความรักเลย ขออ้างมติของที่ประชุมทัมบารัมอีกครั้งที่ว่า “การให้อาจเสียผลทั้งผู้ให้และผู้รับ ถ้าจี้มเอาความอวดหยิ่งมาใช้ การใช้เงินอุดหนุนบางที่ทำให้เกิดอำนาจหรือการควบคุมอันไม่สมควรทางฝ่ายผู้ให้ก็ได้”

บังคับให้ถวายโดยผิดวิธี

งานของพระคริสต์ต้องมีเงินใช้ ผู้ติดตามพระคริสต์ไม่ถวายเงินตามกำหนดที่ตนควรถวาย ฉะนั้น จึงทำให้เกิดหาเงินในทางที่ผิด

ใช้วิธีประเมิน คือประเมินเก็บภาษีในทางศาสนา บางทีก็ใช้เงินภาษีเป็นรายหัวบุคคล คือ ให้ผู้ที่เข้าเชื่อเสียเงินเป็นหัว ๆ ละหนึ่งหรือสองรูปี เมื่อประเมินเก็บแล้วต้องชำระทันทีเป็นธรรมเนียมอยู่เองเมื่อผู้ที่ชำระการประเมินไปแล้ว ก็ต้องมาปรับวินัยเอากับผู้ไม่ชำระ มีการบังคับทั้งทางตรงและทางอ้อมในบางกรณีคริสตจักรไม่ยอมทำพิธีต่าง ๆ เมื่อต้องการอย่างยั้ง เช่น การประกาศการสมรส จนกว่าจะชำระเงินที่ค้างทั้งหมดเสียก่อน ยังมีวิธีอื่น ๆ ที่ทำให้ผู้ไม่ชำระเงินประเมินรู้สึกได้รับความเหยียดหยาม และถูกจากสมาชิกผู้มีคุณธรรมสูง ของ คริสตจักรวิธีบังคับเหล่านี้ทำให้ได้เงินมากจริง แต่ไม่เป็นวิธีช่วยอบรมศึกษาให้สมาชิกรู้จักการถวายแบบคริสเตียน ผลที่ได้รับกลับตรงกันข้าม คือประชาชนเกลียดชังการถวาย สิ่งทีควรจะทำให้เกิดความปีติยินดีกลับกลายเป็นภาระหนัก

ใช้วิธีบังคับลดเงิน คริสตจักรในทวีปเอเชียส่วนมากพวกคริสเตียนที่มีเงินเดือนถวายเงินรายได้บำรุงคริสตจักร ดังตัวอย่าง :-

ณ ที่ประชุมนมัสการแห่งหนึ่ง ภายใต้สภาคริสตจักรมัตลา มีรายได้รวมทั้งสิ้น 2450 รูปีในปี 1936 (จำนวนประมาณ) ในจำนวนนี้เป็นดอกเบี้ยกองทุนให้ไว้แต่ก่อน 900 รูปี 1470 รูปี มาจากสภา คริสตจักร ส่วนนอกจากนั้นที่ประชุมนมัสการตามบ้านนอกที่สังกัดส่งมา ในจำนวนที่ถวายในโบสถ์ พวกศาสนทูตถวาย 45.5% ลูกจ้างของมิชชันถวาย 38.8% ส่วนพวกสมาชิกอิสระถวาย 15.7%

ในเรื่องเหล่านี้เราอาจถามว่าทำไมพวกลูกจ้างมิชชันจึงได้ถวายเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้เป็นเพราะ ถูกบังคับหักจากเงินเดือนนั่นเอง การถวายถือว่าเป็นหน้าที่ของคริสเตียนทุกคน ถ้าให้ทำตามใจสมัคร แม้คนงานคริสเตียนก็จะไม่ถวายตามที่ควรจะนั้น จึงต้องใช้วิธีบังคับและเตือนไปในตัว ถ้าได้สอนให้ พวกลูกจ้างรู้จักการถวายแบบคริสเตียนก็จะดีไม่น้อย และให้เขาเลือกถวายเอาตามที่มุ่งหมายไว้ในใจ ของแต่ละคน “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักผู้ที่ถวายด้วยความเต็มใจ” (โค린ธ์ฉบับสอง 9:7)

วิธีบังคับทางอ้อม คริสเตียนควรถวายทรัพย์เพื่อการทำงานของคริสตจักร แต่เขาไม่ถวาย เราจะ บิบบังคับเอาเงินมาใช้ในงานของพระเจ้าได้โดยวิธีใดเล่า? เรื่องนี้เป็นปัญหาของศาสนทูตและศาสนาจารย์มานานแล้ว

คำตอบก็คือ เก็บเงินค่าบริการต่าง ๆ เช่น ค่าประกาศการสมรส, พิธีสมรส, พิธีฝังศพ, ค่าสุสาน และอื่น ๆ

ดูเก็บเงินก็เป็นวิธีบังคับทางอ้อม เมื่อคนเฝ้าโบสถ์ถือถุงมาเก็บเงินท่านต่อหน้าคนอื่น ๆ ถ้าจะ ไม่ให้ก็รู้สึกตะขิดตะขวงใจ

สมมุติถวายเงินก็เป็นอีกวิธีหนึ่ง คือส่งไปให้สมาชิกทุกคน เขียนว่าจะถวายสักเท่าไร วิธีนี้ทำให้เขาถวายโดยไม่เต็มใจและเป็นการบิบบังคับ วิธีใช้สมมุติเขียนจำนวนเงินนี้ผิดกับวิธีของคริสเตียนในเมืองมาคะโดเนียใช้ เพราะเขาถวายด้วยความเต็มใจ และขอร้องให้ท่านอัครสาวกอนุญาตให้เขามีส่วนช่วยบันเทาทุกข์พวกผู้ชอบธรรม (2 โครินธ์ 8:3)

ไม่มีความจำเป็นที่จะได้แย้งวิธีต่าง ๆ เหล่านี้ การใช้สมมุติอาจเป็นวิธีช่วยผู้เต็มใจถวายก็ได้ เพราะเขาได้รับเงินเดือนทุกเดือน และต้องการจะมีเครื่องเดือนใจในหน้าที่ทุกเดือนข้อโต้แย้งของเราก็กองไปว่า วิธีต่าง ๆ เหล่านี้ตามที่ปฏิบัติกันในคริสตจักรต่าง ๆ จะทำลายความเต็มใจอันเป็นลักษณะสำคัญของการสอนเรื่องการถวายตามแบบคริสเตียนในพระคัมภีร์ใหม่

ถ้าต้องการจะใช้วิธีพระคัมภีร์ก็ต้องยึดหลักพระคัมภีร์การถวายตามหลักเหล่านี้จะทำให้ บังเกิดเป็นพระคุณ คือเป็นผลความเจริญทางฝ่ายจิตวิญญาณรอบด้าน

หลักพระคัมภีร์มีว่าอย่างไรบ้าง?

บทที่ 4 เหตุผลของการถวายพระกำมี้ร์

เมื่อพระเยซูถูกถามในเรื่องเหตุผลของการเสียดาญีให้กับรัฐบาลโรมัน พระองค์ทรงตอบว่า “ของของกายซาก็ถวายแก่กายซา ของพระเจ้าก็ถวายแก่พระเจ้า” (มัทธิว 22:21)

มนุษย์จำต้องถวายทรัพย์สินให้แก่พระเจ้าผู้ทรงสร้าง ตัวเขา พระเจ้ามิใช่ทรงเป็นผู้สร้างสรรพสิ่งต่าง ๆ เท่านั้น แต่ยังทรงเป็นผู้ประทานสิ่งทั้งปวง เป็นหน้าที่ของมนุษย์ที่จะต้องถวายสิ่งที่เป็นของพระเจ้าให้แก่พระองค์ พวกยูดาญีต้องถวายทรัพย์สินให้แก่พระเจ้าด้วยเหตุผลที่ยิ่งกว่าการที่พระเจ้าทรงช่วยเหลือออกจากประเทศไอยคุปต์ เนื่องจากว่าพระเจ้าทรงกู้เขาให้รอด เขาควรแสดงกตัญญูต่อพระองค์โดยนำเอาส่วนหนึ่งมาถวาย คือทรัพย์สินที่ได้จากดินแดนที่พระองค์ทรงมอบให้เป็นมรดก

ตามพระกำมี้ร์มีเหตุผล เหตุผลของการถวายมี 3 ประการ คือ พระเจ้าเป็นเจ้าของทุกสิ่ง พระเจ้าเป็นผู้ประทานทุกสิ่งพระเจ้าเป็นผู้ไถ่ทุกสิ่ง ฉะนั้นจึงถวายของ ๆ พระเจ้าให้แก่พระเจ้า” การที่ถือว่าพระเจ้าเป็นเจ้าของทุกสิ่งหมายความว่า อย่างไร? พระกำมี้ร์แสดงไว้หลายวิธี:-

สคุดี 24:1 “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งทั่วโลกนั้นเป็นของพระเจ้า” พวกยูดาญีกล่าวข้อความนี้ก่อนที่จะลงมือรับประทานอาหาร พวกยูดาญีระลึกอยู่เสมอว่าเขาเป็นหนี้ต่อพระเจ้าผู้ประทานของดีทุกอย่างโลกและบรรดาสิ่งที่มีอยู่ในโลกเป็นของพระองค์

ถ้าเราเป็นเจ้าของที่ดินและได้รับผลจากที่ดิน จงระลึกไว้เสมอว่ารัฐอ้างว่าเป็นผู้มีอำนาจเหนือที่ดินจึงมี สิทธิที่จะเก็บภาษีเงินได้ ที่ดินนั้นก็เป็ของพระเจ้า และเหตุฉะนี้เองจึงควรถวายส่วนของรายได้จากที่ดินให้พระเจ้าฉนั้น สคุดี 50:10-12 มีว่า “สัตว์ป่าทุกตัวเป็นของเรา ทั้งฝูงวัวฝูงควายที่อยู่บนภูเขาทั้งหลายพันยอดก็เป็ของเรา...เพราะโลกกับทั้งสิ่งของอันอุดมสมบูรณ์ในโลกเป็นของเรา” ผู้แต่งเพลงสคุดีเตือนเราว่าสัตว์ทั้งหลายในทุ่งนาและนกเลี้ยงเป็นของพระเจ้าโดยสิ้นเชิงเรา จึงรู้ถึงเหตุผลของคำสอนพวกผู้พยากรณ์ที่ว่า ให้เอาสัตว์แรกเกิดทุกชนิดมาถวายพระเจ้าเพื่อยืนยันกรรมสิทธิ์ของพระองค์

คำอธิบายของกษัตริย์ดาวิดในหนังสือ 1 เรสะโลนิกา 19:11,12 และ 14 มีข้อความยืนยันว่า “บรรดาสิ่งที่อยู่ในฟ้า สวรรค์และแผ่นดินโลกเป็นของพระองค์... บรรดาความมั่งคั่งและเกียรติยศมาจากพระองค์ บรรดาสิ่งทั้งหลายมาจากพระองค์ และข้าพเจ้าถวายสิ่งของ ๆ พระองค์คืนให้พระองค์” ข้อความเหล่านี้เป็นการยืนยันสิทธิของพระเจ้าในสิ่งทั้งหลายอย่างจริงจัง ขอเตือนใจอีกว่า เมื่อเราถวายทรัพย์สินให้แก่พระองค์ก็เท่ากับว่าเอาสิ่งของ ๆ พระองค์ไปคืนให้พระองค์นั่นเอง เมื่อกษัตริย์ดาวิดและชนชาติอิสราเอลถวายวัตถุ เพื่อก่อสร้างโบสถ์ดาวิดก็กล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า บรรดาสิ่งทั้งหลายที่พวก

ข้าพเจ้าจัดเอามาสร้างที่ประทับเพื่อพระนามอันบริสุทธิ์ ของพระองค์ เป็นสิ่งจากฝีพระหัตถ์ของ พระองค์และเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น” (1 เซสะโลนิกา 20:16)

พระเจ้าประทานชีวิต, ลมปราณ และสิ่งอื่น ๆ ให้แก่มนุษย์โลก “เรามีชีวิตเคลื่อนไหวและมี ความเป็นอยู่ในพระองค์” (กิจการ 17:28) เปาโลได้กล่าวเพิ่มเติมถึงการรับรองว่าพระเจ้าทรงเป็นปฐม เหตุชีวิตและความเป็นอยู่ ของพวกเรามีปรากฏอยู่ในบทโคลงของกวีที่ไม่เป็นคริสเตียนแต่ดีคำบรรพ์ ด้วยเหมือนกัน ทว่าโลกรับรองกันว่าเราต้องพึ่งพระเจ้าอยู่ทุกขณะ ข้อความที่ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวถึง เรื่องสัตว์ต่าง ๆ นั้นความจริงก็เกี่ยวกับมนุษย์เราด้วยเหมือนกัน:-

“บรรดาสัตว์เหล่านั้นคอยท่า พระองค์เพื่อพระองค์ จะทรงประทานอาหารตามเวลา สัตว์ เหล่านั้นได้รับตามที่พระองค์ทรงประทาน เมื่อพระองค์ทรงแบบพระหัตถ์ มันก็อิ่มด้วยของดี ขณะ พระองค์ทรงเมินพระพักตร์ก็ทำให้มันเดือนร้อน ขณะพระองค์ทรงดับลมหายใจมันก็ตายแล้วกับเป็นผง คลีดินอีก” (สดุดี 104:27-19)

ฉะนั้น ขอให้เราใช้ข้อความนี้เป็นคำอธิษฐานเมื่อคืนตอนเช้า และก่อนจะนอนในตอนค่ำ ควร ใช้เป็นเครื่องเตือนใจประจำวันว่าเราับชีวิตลมหายใจและทุกสิ่งที่มีค่าในชีวิตมาจากพระหัตถ์ของพระ บิดาเจ้าที่รักของเรา

นับแต่สมัยดีคำบรรพ์ มนุษย์ถือว่าสิ่งซึ่งออกมาจากพื้นโลกและสัตว์ต่าง ๆ มาจากพระหัตถ์ อันอุดมของพระเจ้า เป็นหน้าที่ของมนุษย์ที่จะยืนยันพระมหากษัตริย์อันนี้ด้วยการถวาย แก่พระองค์ เรื่อง ของคาอินและเฮเบลก็แสดงถึงการนี้ “เฮเบลผู้เลี้ยงแกะและเฮเบลผู้ทำนา ต่อมาคาอินนำพืชที่เกิดจาก ที่ดินมาถวายพระเจ้า และเฮเบลก็นำสัตว์หว่าปีและอ้วนพีมาถวาย” (ปฐมกาล 4:1-4) ท่านเปาโลก็เตือน ให้คนนอกศาสนาที่เมืองลุตตราให้ทราบถึงความจริงสำคัญที่ว่า พระเจ้าทรงพระมหากษัตริย์คุณ และได้ ประทานน้ำฝนและผลไม้ตามฤดูกาลทำให้เราได้อิ่มหนำสำราญชื่นชมยินดี (กิจการ 14:17)

เมื่อชนชาติอิสราเอลได้เป็นเจ้าของ แผ่นดินคานาอันก็ได้รับสั่งให้ถวายส่วนหนึ่งของพืชผลที่ เกิดจากพื้นที่ให้แก่พระเจ้า และการนมัสการ

พิธีเลี้ยง 3 อย่างที่พวกยูดาฉลอง เป็นพิธีเกี่ยวข้องกับกสิกรรม พิธีที่หนึ่งคือขนมปังไม่มีเชื้อ ทำ เมื่อเริ่มฤดูเกี่ยวข้าว (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:9) เป็นเวลาตรงกับเกี่ยวข้าวบาบิโลนก่อนประชาชน ได้รับคำสั่งให้นำข้าวฟ่อนแรกมาถวายพระเจ้า (เลวินตี 23:10) พิธีที่สอง พิธีสัปดาห์ คือภายหลังเกี่ยว ข้าวบาบิโลนแล้ว 7 สัปดาห์ พิธีนี้เริ่มเมื่อสิ้นฤดูเกี่ยวข้าว คือเมื่อได้เกี่ยวและเก็บข้าวสาลีและข้าวบาบิโลนหมดแล้ว และเป็นการฉลองเสร็จการเก็บเกี่ยวข้าวสาลี (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:9-10) พิธีที่สามคือพิธี เลี้ยงแห่งพลับ เป็นการฉลองเก็บเกี่ยวของพวกยูดา คือเก็บผลไม้, น้ำมันและองุ่นทั้งหมด (เฉลยธรรม บัญญัติ 16:13) การฉลองทั้ง 3 นี้เกี่ยวข้องกับเกี่ยวพืชอย่างใดอย่างหนึ่งและในพิธีทั้งสามนี้ พวก

อิสราเอลได้ถวายทรัพย์แก่พระเจ้ายืนยันว่าพืชผลทั้งหมดของพื้นดินเป็นของประทานจากพระเจ้า และพระองค์มีสิทธิจะได้รับการยืนยันเช่นนี้

หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติบัญญัติ 16:15-17 มีว่า “พระเจ้าของเจ้าทรงอวยพรแก่เจ้าทั้งหลายใน ซึ่งได้จำเริญบริบูรณ์และในบรรดาการงานซึ่งมือของเจ้ากระทำ เจ้าทั้งหลายจึงมีความยินดีอย่างยิ่ง ผู้ชายทั้งหลายนั้นจะต้องมาต่อพระพักตร์พระยะโฮวาพระเจ้าของเจ้าปีละ 3 ครั้ง...อย่าให้มามีมือเปล่า ทุกคนจงนำเอาของมาตามกำลังของเขา ตามที่พระเจ้าของเจ้าได้ทรงอวยพรประทานแก่เจ้านั้น”

บางคนอาจคัดค้านว่าพืชผลนั้นเป็นผลของแรงงานชาวนาต่างหาก และเขามีสิทธิได้รับผลของงานของเขา เป็นความจริงเหมือนกัน แต่พระคัมภีร์มองลึกยิ่งกว่านั้น ดังที่หนังสือพระบัญญัติกล่าวว่า “เจ้าต้องจำไว้ว่าพระเจ้าของเจ้าเป็นผู้ประทานให้เจ้ามีกำลังที่จะแสวงหาความมั่นคงสมบูรณ์” (8:18)

เมื่อมาพิจารณาพระคัมภีร์ใหม่ เราคงจะพบเรื่องการถวายทรัพย์เพิ่มเติม คำตอบของพระเยซูที่มีต่ออัครทูตที่ถามถึงพระบัญญัติข้อหนึ่ง เป็นที่รู้กันว่าคือว่า “ท่านต้องรักพระเจ้าของเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ, สดุดี, สดุดีความคิดและสุดกำลังของเจ้า” (มาระโก 12:30) การแสดงความรักต่อพระเจ้าด้วยสิ้นสุดความคิดและกำลังก็คือถวายผลน้ำพักน้ำแรงที่หามาได้ให้แก่พระองค์

ในการตั้งข้อบัญญัติเกี่ยวกับการถวายเพื่อคนยากจน บรรดาผู้พยากรณ์ได้เตือนใจพวกอิสราเอลให้สำนึกในหน้าที่ ๆ จะต้องช่วยเหลือคนยากจน เพราะพวกเขาเคยเป็นคนยากจนมาครั้งหนึ่งแล้ว และต้องพึ่งอาศัยผู้อื่นและขอความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ภายหลังการเตือนในเรื่องการถวายด้วยความเต็มใจและถวายเก็บเกี่ยวในเทศกาลสัปดาห์ ก็มีความระงับไว้ว่า “เจ้าต้องระลึกว่าครั้งหนึ่งได้เคยเป็นทาสในประเทศไอยคุปต์ และจะต้องเอาใจใส่รักษาพระบัญญัติเหล่านี้” เฉลยธรรมบัญญัติ 16:12 การถวายด้วยความเต็มใจก็อาศัยการกตัญญูในพระกรุณาไถ่บาปของพระเจ้าเป็นหลักนั่นเอง

ที่สำคัญยิ่งว่าการไถ่อิสราเอลออกจากไอยคุปต์ก็คือการไถ่บาปทั่วโลกโดยพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขน เมื่อเปาโลเตือนชาวโครินธ์ให้เสียสละถวายทรัพย์ก็ได้ใช้เหตุผลของพระเยซูคริสต์ว่า “ท่านทั้งหลายรู้จักพระกรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราว่า ครั้นพระองค์มั่งคั่งอยู่แล้ว พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมีเนื่องจากความยากจนของพระองค์ และได้กล่าวเหตุผลในที่สุดว่า “จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นเหลือที่พรรณนาให้สิ้นสุดได้” (2 โครินธ์ 8:9,15)

บทที่ 5 คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องเงิน

พระเยซูทรงสอนไว้อย่างชัดเจนและสมบูรณ์ในเรื่องการใช้เงิน

ในบทนี้เราจะได้พิจารณาข้อความที่สำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้ ลูกา 12:16-21

พระเยซูทรงเห็นว่าเงินเป็นอุปสรรคร้ายแรงแก่ความรอดของมนุษย์ คนในสมัยโบราณก็เหมือนสมัยนี้ที่คิดว่าชีวิตมนุษย์จะต้องร่ำรวย เมื่อทุ่งนาบังเกิดผลอุดมก็มักจะพูดกับตัวเองว่า “จิตใจเอ๋ย, เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี” (ลูกา 12:15) หากได้คำนึงถึงว่าพืชอุดมสมบูรณ์นั้นคือเป็นโอกาสที่จะทำการดีได้อย่างบริบูรณ์ไม่ ฉะนั้นเขาจึงไม่ร่ำรวยขึ้นในความเห็นของพระเจ้า คนที่สูญเสียโอกาสที่จะสละสมบัติไว้ในสวรรค์เป็นคนโง่

ลูกา 16:1-13 ด้วยการใช้จ่ายให้ถูกทาง มนุษย์อาจมีมิตรสหายในสวรรค์เมื่อเขาจากโลกนี้ไปแล้ว มิตรสหายในสวรรค์จะต้อนรับเขาไปอยู่ชั่ววันรันคร การใช้จ่ายโดยสัจจะซึ่งจะทำให้มนุษย์เข้าสนิทสนมกับพระเจ้า และมีชีวิตบริบูรณ์ตลอดไปในความชอบธรรม ความบริสุทธิ์, สันติสุขและโสมนัส ยินดีการไม่ซื่อตรงในการเงินไม่ว่าจะเป็นเงินของตนเองหรือเงินของผู้อื่น จะเป็นคนอนาถาในความบริบูรณ์อันแท้จริง และจะสูญเสียโอกาสที่จะได้ทรัพย์สินอันจะเป็นของคนชั่ววันรันครด้วย

มีคริสเตียนจำนวนมากที่ไม่ได้เรียนรู้วิธีใช้เงินให้เกิดประโยชน์แก่จิตวิญญาณของตน น่าเสียใจมากที่คริสเตียนบางคนไม่เป็นที่ไว้วางใจให้จัดการเงินของผู้อื่นได้ การใช้จ่ายผิด ทำลายชื่อเสียง, อุปนิสัย และจิตวิญญาณอย่างย่อยยับ

ลูกา 16:19-31 พระเยซูได้พบคนจำนวนมากที่ความนิยมในสิ่งฟุ่มเฟือยของเขา เป็นเหตุให้ใช้ทรัพย์บำรุงบำเรอความสุขเฉพาะ จึงทำให้เขาใจคำต่อความขาดแคลนของคนอื่นไม่แสดงความกรุณาและช่วยเหลือผู้อื่น และที่ร้ายแรงก็คือว่าความรู้ในเรื่องพระบัญญัติและศาสดาพยากรณ์เป็นหมันไปหมดและหัวใจของเขาก็ตายด้านต่อคำเรียกร้องของพระเจ้า พระเยซูได้ทรงประทานตัวอย่างของคนแบบนี้ไว้ในเรื่องเศรษฐีกับลาซะ โร ในชีวิตปัจจุบันเศรษฐีมีทุกสิ่งบริบูรณ์ แต่เมื่อตายไปแล้วไม่มีอะไรเลย

มาระโก 10:17-22 พระเยซูได้ทรงพบกับเรื่องน่าเศร้าใจที่ว่า คนดีและใจร้อนรนหลายคนได้ถูกทรัพย์สินมัดไว้เสียแน่น ถ้าจะให้รอดได้จะต้องให้เขาสละเงินทอง มีเรื่องหนึ่งว่าชายหนุ่มคนหนึ่งได้มาถามพระองค์ว่าเขาต้องทำอะไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันคร ชายหนุ่มผู้นี้รู้พระบัญญัติดีจึงรีบชี้แจงทันทีว่าเขาได้ ประพฤติ และปฏิบัติตามพระบัญญัติเหล่านี้ มาตั้งแต่เล็กเขาเป็นคนมีความจริงใจ มีความร้อนรนในพระศาสนาและสัจจะซื่อ แต่เขายังขาดไปอย่างหนึ่ง คือทรัพย์สินได้มัดหัวใจและวิญญาณของเขาไว้เสียแน่น พระเยซูคริสต์จึงบอกวิธีแก้ไข คือให้เขาขายทรัพย์สินทั้งหมด แล้วเอาเงินให้คนยากจน

ทั้งหมดเพื่อเขาจะได้รับทรัพย์สมบัติในสวรรค์ เมื่อพระเยซูทรงเรียกกร้องให้ทำเช่นนี้เขาก็เสียใจและเดิน
คอดกกลับไป

การสละทุกสิ่งเหล่านั้นจะช่วยให้วิญญาณของเขารอดตายได้ พระเยซูยังคงให้คำตอบอย่าง
เดียวกันนี้แก่คริสเตียนในสมัยนี้หรือเปล่า?

เพราะเรื่องนี้ทำให้พระเยซูทรงสอนเรื่องทรัพย์ดินและอันตราของทรัพย์ดินต่อไปคือ “เป็น
การยากที่คนร่ำรวยจะเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า...ตัวอูฐเข้าลอดรูเข็มยังง่ายกว่าคนร่ำรวยจะเข้าแผ่นดิน
ของพระเจ้า” เพราะอะไร? ก็เพราะเงินนั่นเอง ที่ใดไม่มีการถวายเป็นทรัพย์ด้วยความเต็มใจ คือถวายเป็น
ความสามารถ ถวายเป็นส่วนที่พระเจ้าทรงอวยพรและประทานให้แล้ว เงินก็สามารถจะทำลาย
สติปัญญาของมนุษย์แล้วก็ลุลกลามไปทำลายจิตวิญญาณให้พินาศด้วย

ลูกา 12:32-34 เป็นคำสอนที่พระเยซูทรงสอนแก่สาวกของพระองค์ ๆ เรียกว่า “ฝูงแกะ
เล็กน้อย” ซึ่งเขายกย่องให้พระองค์เป็นผู้นำ เพื่อที่จะได้รับแผ่นดินที่พระบิดาเจ้าทรงประทานให้ เขา
จะต้องไม่ยอมให้เงินมีอำนาจ “ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย, จงอย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบ
พระทัยจะประทานแผ่นดินให้แก่ท่าน จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทานจงหาถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่
รู้เก่า คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่รู้สภาพสูญ...เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของ
ท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย”

ความคิดของพระเยซูแสดงไว้ชัด วิธีแก้โรคหลงเงินที่จะมายึดหัวใจและวิญญาณก็คือสละเงิน
เพื่อประโยชน์แห่งแผ่นดินของพระองค์เสีย

มัทธิว 13:22 พระเยซูทรงประกาศศาสนาอยู่ในแคว้นกาลิลีประมาณปีกว่า มีคนฟังน้อย ใน
อุทธารณ์เรื่องคนหว่านเมล็ดพืช พระองค์ก็ได้แสดงถึงสาเหตุที่ไม่บังเกิดผลดีไว้ว่าไม่ใช่เหตุผลทาง
ฝ่ายผู้หว่านพืช ไม่ใช่เพราะเมล็ดพืช แต่เป็นเพราะสภาพของพื้นดิน คือหัวใจที่ได้รับคำสั่งสอน

ความดีงูของทรัพย์ศฤงคาร ทำให้ ต่อสู้กับอำนาจของพระวณะ มันเป็นหนามที่บังไม่ใช่
พระวณะงอกขึ้น คนจนที่เอาใจใส่ต่อทางโลก จนเกินไป และความหลงใหลในทรัพย์ดินของเศรษฐีมี
ผลเท่ากัน พระเยซูทรงเตือนคนยากจนว่า “อย่ากระวนกระวายต่อชีวิตว่าจะเอาอะไรกิน และเอาอะไร
ดื่ม...พระบิดาเจ้าในสวรรค์รู้ความต้องการของท่านทั้งหลายหมดแล้วแต่จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า
และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน” (มัทธิว 6:25,32,33) พระองค์สอนคนร่ำรวยว่า “ไม่มีผู้ใด
ปรนนิบัตินายสองคนได้...ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองด้วยไม่ได้... อย่าลำสมทรัพย์สินไว้ใน
โลกเลย.....แต่จงลำสมทรัพย์ไว้ในแผ่นดินสวรรค์...ทรัพย์ของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านอยู่ที่นั่น
ด้วย” (มัทธิว 6:24, 19-21)

ท่านปรนนิบัติพระเจ้าหรือทองคำ? พระเจ้าหรือทองคำยึดหัวใจท่าน?

คำสอนนี้ทำให้พวกฟาริสีที่รักเงินไม่พอใจ (ลูกา 16:14) เมื่อเขาได้ฟังเขาก็ดูถูกพระองค์ ขอให้เราระวังตัว มิฉะนั้นความหลงรักเงินจะทำให้เราไม่เอาใจใส่พระคำของพระเจ้า

ยอห์น 12:4-6

ต่อไปนี้เป็นเรื่องที่ทำให้ยูดาอิสคาริโอต ล้มลงในความบาป เขาเป็นคนมีนิสัยชอบเอาเงินของคณะอัครสาวกไปใช้ส่วนตัวเสมอ ๆ (ข้อ 6) ถ้าเขาเป็นคนไม่ซื่อกับเงินของคณะ เขาต้องกลายเป็นคนบาปใจแข็งอย่างแน่ ๆ เพราะคำสอนของพระเยซูที่กล่าวมาแล้วข้างต้น พระองค์ได้ทรงสอนต่อหน้าเขาคำเตือนเกี่ยวกับอันตรายของโลก (ลูกา 12:15) การไม่สัตย์ซื่อต่อทรัพย์สินของผู้อื่น (ลูกา 16:12) ทรัพย์สินเป็นหนามขัดขวางพระคำ (ลูกา 8:14) เข้าไปในหูของยูดามีใช่หรือ? ใช่แล้ว ดังนั้นเขาจึงพูดถึงเรื่องให้เงินแก่คนยากจนเหมือนกับถ้อยคำของพระเยซูที่พูดต่อเศรฐฐีหนุ่มและพวกสาวกที่ว่า “ทำไมไม่ขายสิ่งนี้.....แล้วเอาเงินไปให้คนยากจนเล่า?” แต่ความรักเงินของยูดาและการหยิบเอาเงินของคณะไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัวบ่อย ๆ ได้ทำให้เขาทำบาปและประสบความพินาศ

เป็นคำเตือนใจที่ดี ในทุกวันนี้ยังคงมีคนเอาเงินสาธารณะประโยชน์ไปใช้ส่วนตัวไม่ใช่หรือ? เช่น เงินของสมาคมสหกรณ์, เงินของคริสตจักร, เงินค่าซ่อมแซมสถานที่, เงินให้ทานคนยากจน เราเรียนรู้ระมัดระวังตัวในเรื่องเงินของผู้อื่นว่าอย่าไปแตะต้องเอามาใช้ส่วนตัวเป็นอันขาดหรือเปล่า?

บทที่ 6 ตัวอย่างของการถวายตามพระคัมภีร์

ในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ มีตัวอย่างของการถวายที่น่าเอาใจใส่หลายแห่ง ในบทนี้ เราจะได้พิจารณาถึงตัวอย่างเหล่านี้

กาอินและเฮเบล (ปฐมกาล 4:2-4) ได้นำเอาผลที่ได้จากการเพาะปลูกและสัตว์เลี้ยงมาถวายพระเจ้า ถือว่าเป็นหน้าที่ของมนุษย์มาแต่เริ่มแรก

อับราฮัม (ปฐมกาล 14:20 ฮีบรู 7:4) อับราฮัมได้นำเอาสิบลดมาให้มัลคีเซเด็คเพื่อเป็น การตอบ แทนพรที่มัลคีเด็คปุโรหิตของพระเจ้าสูงสุดได้กล่าวแก่เขา นี่เป็นเรื่องการถวายสิบลดครั้งแรกในพระคัมภีร์ แสดงว่าเป็นธรรมเนียมที่คนทุกศาสนาต้องปฏิบัติก่อนที่จะบัญญัติกฎของโมเสส

ยาโคบ (ปฐมกาล 28:22) ถ้าเขาได้กลับไปถึงถิ่นของบิดาด้วยความสวัสดิภาพและสันติสุข เขาจะถวายสิบลดของบรรดาที่พระเจ้าประทานให้ แสดงว่ามีการถวายสิบลดมาก่อนโมเสส

ชนชาติอิสราเอลถวายในการสร้างโบสถ์ (อพยพ 36:2-7) เป็นเรื่องที่น่าสนใจในข้อที่ว่า ประชาชนถวายเพื่อกิจการของศาสนามากเกินต้องการ ประชาชนนำมาถวายด้วยความเต็มใจทุกเวลาเช้า และคนที่ทำงานสำเร็จถึงกับไปร้องทุกข์ต่อโมเสสว่าประชาชนนำเอาสิ่งของมากเกินไป ความจำเป็นต้องการของงาน ผลที่สุดต้องออกคำสั่งห้ามมิให้นำมาอีก เพราะวัตถุต่าง ๆ มีมากเกิดความต้องการขอให้ประชาชนของเราจงทำตามอย่าง บ้างในเวลาที่มีการสร้างโบสถ์

ชาวอิสราเอลถวายเพื่อการสร้างวิหาร (1 เศสะโลนิกา 29:1-14) เรื่องก็เป็นอย่างเดียวกัน เมื่อหลายปีต่อมา ในสมัยกษัตริย์ดาวิด ได้ขอร้องให้ประชาชนถวายเพื่อสร้างวิหารใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์ได้พูดต่อที่ประชุมประชาชนว่า “ผู้ใดมีใจศรัทธาจะถวายของแก่พระยะโฮวาในวันนี้บ้าง?” (1 เศสะโลนิกา 29:5) เจ้านายและประชาชนได้ถวายสิ่งที่ต้องการด้วยความเต็มใจ ประชาชนและกษัตริย์ดาวิดก็ชื่นชมยินดีเพราะประชาชนถวายด้วยเต็มใจ

การถวายด้วยความเต็มใจนำเอาความโสมนัสและพอใจมาสู่ทั้งผู้ให้และผู้รับ การถวายโดยบังคับไม่น่าอะไรมาเลย

ซัคคาย (ลูกา 19:1-8) ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ปรากฏว่าพวกเขาได้ถวายเป็นทาน, ถวายสิบลด และถวายให้เป็นการบำรุงโบสถ์ การถวายสิบลดได้ปฏิบัติกันมาก เช่น ข้าวต่าง ๆ “สระระแห่น, ยี่หร่า และขมิ้น” (มัทธิว 23:32) แม้ว่าการปฏิบัตินี้จะมีได้สนใจเกี่ยวกับความยุติธรรม, ความกรุณาและความจริงก็ตาม คนฟาริสีตามอุทธาหรณ์ (ลูกา 18:9-14) โอ้อวดว่าเขาถวายสิบลดในทุกสิ่งที่ได้มา

ซัคคายเป็นเจ้าพนักงานคนสำคัญในกรม ศุลกากร ของรัฐบาลโรมัน ได้กล่าวกับพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าขอถวายทรัพย์สินกึ่งหนึ่งเพื่อคนยากจน และถ้าหากว่าข้าพเจ้าถือ โกงผู้ใดข้าพเจ้าจะ

คืนให้สี่เท่า” การตัดสินใจที่จะจัดเรื่องเงินทองให้ชาวสะอาดทำให้พระเยซูให้ประกันแก่ชายผู้นี้ว่า “ความรอดได้มาถึงบ้านนี้แล้วในกาลวันนี้” การเข้าเชื่อของเราทำให้กระเป่า, เงินทองและทรัพย์สินพลอยเชื่อด้วยหรือเปล่า?

หญิงหม้าย (มาระโก 12:41-44) ทั้งคนมั่งมีและคนจนก็ถวายทรัพย์ให้แก่โบสถ์ คนรวยก็ถวายมาก พระเยซูทรงนั่งอยู่ที่หีบใส่เงิน และดูคนนำทรัพย์มาถวาย ในทุกวันนี้พระเจ้าทรงเห็นเราถวายใส่หีบหรือใส่ถุง หรือเขียนจำนวนลงในสมุดถวายหรือเปล่า?

หญิงหม้ายอนาถาคนหนึ่งถวายเพียงสองสตางค์แดง (ซึ่งเป็นเงินตราราคาต่ำสุดในสมัยนั้น) ทำให้พระเยซูพอพระทัยถึงกับชมเชยว่าหญิงนี้ถวายมากกว่าคนอื่น ๆ เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้อาณาสิทธิ์หรือใช้ของเขามาได้ไว้ แต่หญิงนี้ขัดสนที่สุดยังได้อาณาสิทธิ์ที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาได้จนหมด

พระเยซูทรงยกย่องการถวายของหญิงหม้าย เธอไม่คำนึงว่าจะมีเงินสำหรับจะซื้ออาหารต่อไปหรือไม่ ไม่คำนึงว่าเงินจำนวนนี้จะเอาไปไหน? หรือจะเอาไปให้ใคร หรือโปรยให้คนเหมาะสมหรือไม่ หรือมีการลงบัญชีจำนวนเงินที่เก็บได้ในหีบนั้น เธอคงถวายต่อไปจนไม่มีอะไรเหลือ เพราะเป็นการถวายพระเจ้าจึงทำให้พระเยซูสรรเสริญ เรื่องนี้เป็นบทเรียนที่ดีแก่พวกเรา

คริสตจักรสมัยเริ่มแรก (กิจการ 2:44-45) ผลของการคล้อยใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คริสเตียนสมัยเริ่มแรกในกรุงเยรูซาเล็มก็คือว่า เขา “ถือว่าของทั้งหมดเป็นของกลาง...เขาได้ขายสิ่งที่มีอยู่แล้ว นำเงินที่ขายได้มาไว้ที่อัครสาวกเพื่อแจกจ่ายแก่ทุกคนที่ต้องการ” (ดูกิจการ 4:32-35) ดังมีตัวอย่างของบุคคลผู้หนึ่งชื่อบารนาบาส ได้ขายนาแล้วนำเอาเงินมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก (กิจการ 4:37) บารนาบาส “บุตรผู้เดือนสติ” เป็นสหายร่วมงานของเปาโล เป็นที่นับถือของบุคคลที่ยอมขายทรัพย์สินยอมสมัครใจเป็นคนยากจนแล้วอุทิศตนทำงานปรนนิบัติพระเจ้า

คริสตจักรต่างประเทศ (กิจการ 11:27-30) เกิดการอดอาหารขึ้นทั่วโลก คริสเตียนในแคว้นยูดาเกิดเดือนร้อนมากกว่าผู้อื่น แล้วคริสเตียนในอันติโอเกียตกลงว่า ให้ทุกคนส่งไปบ้นเทาทุกซ์พี่น้องในยูดาตามความสามารถ และเขาก็ฝากทรัพย์สิ่งของให้บารนาบาสและเปาโลนำไปให้ผู้ปกครอง

นี่เป็นการช่วยส่งเงินบ้นเทาการอดอาหารครั้งแรก คือคริสเตียนในประเทศหนึ่งให้ความช่วยเหลือแก่พี่น้อง ในอีกประเทศหนึ่ง

อีกสิบสองปีต่อมาก็ได้ทำแบบเดียวกันอีก คราวนี้คริสตจักรต่าง ๆ ในมาเรโดเนีย,อาเคเชีย, และกาลาเทียร่วมกันส่งไปช่วยเหลือคริสเตียนในกรุงเยรูซาเล็ม (ดู 1 โครินธ์ 16:1-2 2 โครินธ์ 7 และ 8) เราจะได้พิจารณาเรื่องนี้ในบทต่อไป ท่านเปาโลได้วางกฎบางประการไว้เพื่อแนะแนวทางแก่คริสตจักรคือ:-

1. ทุกวันอาทิตย์ให้พวกท่านทุกคนเก็บเงินผลประโยชน์ทำไว้บ้าง เพื่อจะได้ไม่ต้องเห็นเรียไร (1 โครินธ์ 16:2) ในวันแรกของสัปดาห์ ให้ทุกคนเก็บเงินกันไว้

2. จำนวนที่ถวายนั้นแล้วแต่ความนึกคิดในใจ โดยถือหลักว่าตามที่ได้เจริญรุ่งเรืองขึ้น

3. ท่านไม่ประสงค์ที่จะให้มีการถวายทรัพย์เฉพาะเมื่อไปเยี่ยมตามหน้าที่ มิฉะนั้นแล้วคนที่ทั้งหลายจะเข้าใจไปว่า การไปตรวจการของท่านมีความสัมพันธ์กับการถวายทรัพย์

4. ในสมัยที่ยังไม่มีพนักงานบัญชีและผู้ตรวจบัญชีวิธีที่จะกระทำให้เขาพ้นจากการสงสัยในการใช้จ่ายใช้เงินของคริสตจักร ก็คือให้ทุกคริสตจักรแต่งตั้งผู้แทนของตนเอง นำเอาเงินไปมอบส่งที่คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม ดังมีรายชื่ออยู่ในหนังสือกิจการบทที่ 20:4-6 แล้ว

มีข้อบังคับสำหรับแนวทางผู้นำคริสตจักรในปัจจุบัน คือถวายทรัพย์ประจำสัปดาห์ ไม่ใช่ทำเป็นพัก ๆ ตามที่ทุกคนเจริญขึ้น ไม่ใช่เป็นการประเมินตามตัว แยกงานฝ่ายจิตวิญญาณและงานเก็บเงินออกจากกัน เพื่องานการเงินจะไม่มีอำนาจเหนืองานฝ่ายจิตวิญญาณของศาสนทูตหรือศิษยาภิบาล ต้องไม่สงสัยวิถีจัดการเงินของคริสตจักรหรือเงินการกุศล เหล่านี้เป็นกฎทันสมัยและรอบคอบสำหรับศาสนาจารย์ปัจจุบัน เป็นหน้าที่ของศิษยาภิบาลที่จะคัดเตือนสมาชิกเกี่ยวกับกฎการถวายทรัพย์ อย่าเรียกร้องให้เป็ภาระหนักเกินไป ท่านอัครสาวกได้วางแบบอย่างเกี่ยวกับการแก้ปัญหาเรื่องการเงินของคริสตจักรไว้แล้ว

บทที่ 7 ตัวอย่างของคริสตจักรในมาคะโดเนีย

บทที่ 8 และ 9 ของจดหมายฝากชาวโครินธ์ฉบับที่สองมีข้อความเกี่ยวกับการถวายเป็นแบบคริสเตียน เปาโลได้แนะนำให้คริสตจักรเมืองโครินธ์เอาแบบอย่างของคริสตจักร มาคะโดเนีย และบอกให้ช่วยเหลือคนยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม เราจะได้ศึกษาถึงหลักการที่ท่านเปาโลได้วางไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้

การถวายเป็นพระคุณ (2 โครินธ์ 8:1)

“เราต้องการให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระคุณที่พระเจ้าทรงประทานแก่คริสตจักรในมาคะโดเนีย” น้ำใจที่ถวายด้วยความยินดีเป็นพระคุณอย่างหนึ่ง เป็นการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานในใจของมนุษย์ การถวายจึงเกี่ยวข้องกับสภาพของชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างใกล้ชิด ที่ใดมีการถวายให้แก่พระเจ้า และพระราชกิจของพระองค์ ที่นั่นก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานอยู่ ที่ใดไม่มีการถวาย เราก็ต้องเศร้าใจไม่ใช่เพราะถวายไม่เพียงพอแต่เป็นเพราะขาดชีวิตขาดจิตวิญญาณ การถวายจึงเป็นสัญลักษณ์ของชีวิตใหม่ เป็นพยานถึงการทำงานของพระเจ้าในหัวใจของมนุษย์

คำว่า “พระคุณ” เกี่ยวกับการถวายนี้มีปรากฏถึงห้าแห่งในบทนี้ ถ้าเราใช้มาตรฐานนี้เป็นเครื่องวัด เราจะเห็นว่าคริสตจักรของพวกเราหลายแห่งยังอยู่ในสภาพต่ำต้อย ให้เราอธิษฐานให้มากยิ่งขึ้นเพื่อพระคุณของพระเจ้า จะได้รู้ความคิดและจิตใจพวกเราจนถึงกับแสดงผลของพระคุณออกมาให้เห็นเด่นชัด

ความทุกข์ยากไม่เป็นเหตุขัดขวางการถวาย (8:2)

คริสตจักรมาคะโดเนียถวายอย่างมากมาย แม้จะต้องตกทุกข์ได้ยาก ความทุกข์เหล่านี้เกิดจากการข่มเหงของพวกที่ไม่เป็นคริสเตียน (กิจการ 16:20, ฟิลิปปี 1:28-29, 1 เธสะโลนิกา 1:6, 2:14, 3:3-4)

ในสมัยนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อพระคุณของพระเจ้ามียู่ในใจของพวกเรา ความเสียใจ การข่มเหง และความทุกข์ ความหวาดกลัวและวิตกกังวลจะไม่ขัดขวางถึงความสัมพันธ์ของคริสเตียนที่มีต่อพระเจ้าและการถวายเลย เราจะได้ยินถึงการแก้ตัวต่าง ๆ นานาเหล่านี้ก็อีกเลย ความยากจนไม่ขัดขวางการถวาย (8:2)

ตามประวัติศาสตร์กล่าวว่า ในขณะที่กล่าวนี้ชาวกรีกกำลังตกทุกข์ได้ยาก ฉะนั้นการถวายของพวกคริสเตียนในมาคะโดเนียในขณะนี้จึงเหมือนกับการถวายของหญิงหม้าย (มาระโก 12:44) ความจริงก็มีตระกูลมั่งคั่งอยู่ 2-3 แห่ง เช่นตระกูลลิเดียแห่งฟิลิปปี เมื่อเขามีใจกว้างถวายอย่างมากมายเช่นนี้จึงไม่ตกเข้าไปในการทดลองของพวกเศรษฐี คือการเหนียวแน่น ฟังสังเกตได้ว่าไม่มีคำเตือนถึงเรื่องความย่ำแย่ของทรัพย์สินในจดหมายที่มีไปถึงคริสตจักรเธสะโลนิกาและฟิลิปปี

พวกคริสเตียนชนบทมักจะอ้างความยากจนขึ้นแก้ตัวเมื่อสอนให้รู้จักหน้าที่ถวาย เป็นความจริงว่า การถวายไม่เกี่ยวกับความมั่งมีแต่ประการใด ปรากฏบ่อย ๆ ว่าคนยากจนมีน้ำใจถวายยิ่งกว่าคนร่ำรวยหรือคนมีอันจะกินเสียอีก คนยากจนที่สุดแม้แต่ขอทานก็ยังรวยหรือคนมีอันจะกินเสียอีก คนยากจนที่สุดแม้แต่ขอทานก็ยังมั่งคั่งพออยู่ได้ และเป็นหน้าที่ของเขาที่จะถวายต่อพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงสิ่งซึ่งเขาได้รับจากพระหัตถ์ของพระองค์ หญิงหม้ายและชวามากะโดเนียก็ทำการยืนยันจุดเดียวกัน อย่ายอมรับฟังข้ออ้างที่ว่ายากจนจึงไม่ถวายเลย

มาตรฐานการถวาย (8:3) ทางคริสตจักรไม่ควรตั้งมาตรฐานการถวายตามแบบคริสเตียนมากะโดเนีย แต่ควรถือมาตรฐานตามความสามารถที่ทำได้ กล่าวกันว่าพวกคริสเตียนมากะโดเนียถวายมากกว่าที่ทำได้เสียอีก การถวายควรเป็นไปตามเกณฑ์ส่วนของรายได้ และเกณฑ์ส่วนเหล่านี้ผู้ถวายควรกำหนดเอาเอง ไม่ควรให้ผู้อื่นกำหนด

การไปประเมินให้ทุกครอบครัวถวายเท่านี้เป็นการขัดกับหลักการดังกล่าว ทุกคนและทุกครอบครัวควรถวายตามที่พระเจ้าทรงอวยพรให้เจริญขึ้น

ท่านอัครสาวกกล่าวว่า ชวามากะโดเนียถวายมากกว่ารายได้เสียอีก บางคนต้องยากจนเพราะถวายก็มี พระเยซูก็ทรงเป็นตัวอย่างที่ยากจนสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย (ข้อ 9)

การถวายต้องเป็นความสมัครใจและเต็มใจ (8:3-4) การกะเกณฑ์, กำหนดตายตัวหรือวางตัวอัตราให้ถวายเป็นการขัดแย้งกับเรื่องพระมหากษัตริย์เสียแล้ว

มีคริสเตียนบางแห่งในประเทศอินเดียทำการเก็บภาษีบำรุงคริสตจักรปัจจุบันเหมือนกับรัชชูปการของพวกยูดา แทบทุกคริสตจักรเก็บค่าประกาศเกี่ยวกับสมรส, ค่าธรรมเนียมสมรสและค่าธรรมเนียมอื่น ๆ เพื่อให้มีเงินบำรุงคริสตจักร วิธีเหล่านี้ไม่ช่วยอบรมให้เกิดการถวายด้วยความสมัครใจ

ชวามากะโดเนียขอร้องให้ท่านอัครสาวกรับของถวายของพวกเขา “ขออ่อนน้อมเข้ามีส่วน.....” วิธีนี้ไม่ใช่เอาสมุดไปเรียไร แต่เป็นเรื่องที่พวกคริสเตียนนำทรัพย์เอามาขอร้องให้ท่านอัครสาวกรับไว้เพื่อพวกเขาจะได้มีส่วนในการปฏิบัติหน้าที่ในทางพระศาสนาด้วย เมื่อไรวิธีบังคับถวายของเราจะเปลี่ยนเป็นวิธีถวายด้วยความสมัครใจ? เมื่อไรการเรียไรจะเปลี่ยนเป็นการถวายโดยสมัครใจ?

การถวายเป็นการเข้าร่วมสนิทในพระราชกิจ (8:4) เรื่องนี้เป็นการเข้าร่วมในการบันเทาทุกข์ บริสุทธิชนทั้งหลาย สำหรับคริสตจักร สมัยเรา ก็เป็นการร่วมบันเทาทุกข์คริสเตียนยากจนหรือจัดการนมัสการ, สร้างโบสถ์, บำรุงกิจการงานพระพุทธรศาสนา, ประกาศเผยแพร่วพระกิตติคุณ พิมพ์และจำหน่ายพระคัมภีร์ หรือส่งสาสขทูตไปไกล ๆ เหล่านี้เป็นการที่ผู้ถวายมีส่วนในงานของพระเจ้า

ให้บอกความมุ่งหมายพิเศษว่าจะทำการอะไรของพระเจ้าแล้วจะได้ผล

การถวายตัวให้แก่พระเจ้าต้องมาก่อนถวายเงิน

ชาวมาคะโดเนียถือเอาการถวายทรัพย์เป็นการ ถวายตัวต้องเอาการถวายตัวเองเป็นใหญ่ ถือว่าเป็นโอกาสดีเข้าเฝ้าพระเจ้าที่ถ่อมใจถวายตัวทำพระราชกิจ

การถวายทรัพย์ในคริสตจักรอินเดียขึ้นแตกต่างกันมากเพราะมิได้ถือเป็นการถวายจิตใจ แต่ถือเป็นการถวายความมั่งมี อดตำแหน่ง หรือถือเป็นการเรียกร้องเอาสิทธิเพื่อเป็นคณะกรรมการและสภาต่าง ๆ การถวายแท่นต้องประกอบด้วยการถวายตัวเองให้กับพระเจ้า

การถวายเป็นพระคุณอย่างหนึ่งซึ่งคริสเตียนจะต้องเจริญรุ่งเรืองขึ้น (8:7)

การถวายเป็นพระคุณอย่างหนึ่งเป็นการสำคัญที่ว่า เมื่อคริสเตียนเจริญขึ้น จำจะต้องเจริญขึ้นในความเชื่อ, การแสดงออกในความรู้, ความร้อนใจและความรักต่อผู้นำคริสตจักรเพราะฉะนั้น เขาจะต้องเจริญขึ้นในการถวายอย่างเต็มใจด้วย

เราเทศนาเรื่องความเชื่อและความรักบ่อย ๆ เราสอนให้พวกคริสเตียนรู้เรื่องพระเจ้า เราอบรมให้เขากล่าว, ประกาศและแสดงการเป็นพยาน การถวายก็เป็นพระคุณอย่างหนึ่งของคริสเตียน ฉะนั้นผู้นำจะต้องเอาใจใส่ให้พวกคริสเตียนเจริญขึ้นในพระคุณข้อนี้ด้วย อุปนิสัยของคริสเตียนยังบกพร่องอยู่ถ้ายังขาดการถวาย การกลับใจ, ความเชื่อ, การเปลี่ยนศาสนา, ใจร้อนรนและความรักยังไม่บริบูรณ์ดี ถ้ากระเป๋าสเงินไม่เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เราต้องการให้คริสเตียนหนุ่มสาวมาประชุมนมัสการในวันอาทิตย์, มารับศีลมหาสนิทตามกำหนดเวลา เราต้องหมั่นอบรมให้พวกคริสเตียนรู้จักหน้าที่ถวายทรัพย์อย่างจริงจังด้วยเหมือนกัน

การถวายทรัพย์เป็นคุณธรรมที่สำคัญกว่าอย่างอื่น ที่จะต้องให้คริสเตียนทั้งในคริสตจักรใหม่และคริสตจักรเก่าทวีเพิ่มพูนและเจริญขึ้น

การถวายทรัพย์จะต้องไม่เป็นคำสั่งของผู้มีอำนาจ แต่เป็นเรื่องที่จะแนะนำทางฝ่ายจิตวิญญาณ (8:8)

ท่านเปาโลได้กล่าวแก่ผู้เข้าเชื่อว่ามีใจเป็นเรื่องที่จะกล่าวบังคับกัน เป็นแต่ข้อเสนอหน้าที่ของคริสเตียนให้พิจารณาตามที่มีอยู่ในพระคัมภีร์และตามตัวอย่างอันดีที่บุคคลคริสเตียนและคริสตจักรได้ปฏิบัติมาแล้ว การถวายจะต้องเป็นไปด้วยความสมัครใจและเสรี และต้องไม่ใช่เป็นผลของการเกรงกลัวต่อผู้มีอำนาจ

วิธีปฏิบัติของเราเป็นอย่างไรเมื่อเทียบกับหลักที่กล่าวนี้? แบบอย่างและเครื่องวัดสำหรับการถวายก็คือการถวายพระคริสต์ (8:8)

“เพราะว่าท่านทั้งหลายรู้จักพระกรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราว่า ครั้นพระองค์มั่งคั่งอยู่แล้ว พระองค์ยังทรงยอมเป็นคนยากจนเพราะเห็นแก่ทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี, เนื่องจากความยากจนของพระองค์”

การถวายของคริสเตียนมิได้ถือหลัก พระคัมภีร์เดิมหรือบทบัญญัติของโมเสส แต่ถือหลักที่พระเจ้าประทานพระองค์เองและของพระมหาเยซูคริสต์เจ้า ผู้ที่รับเอาการแสดงความรักของพระเจ้า และการสละพระองค์ของพระคริสต์จะต้องแสดงความกตัญญูด้วยการอุทิศตนเองให้แก่พระเจ้า ให้แก่เพื่อนมนุษย์และชาวโลก “พระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทาน.....” (ยอห์น 3:16)

นอกจากนั้น พระเจ้ายังได้สละพระองค์ทรงยอมยากจนเพื่อคนทั้งหลายจะได้มั่งมี ไม่มีการถวายใด ๆ ที่จะเทียบเทียมกับความรักของพระเจ้าได้ ไม่มีการเสียสละใด ๆ จะเปรียบกับการที่พระคริสต์ได้ทรงสละพระองค์เองหมดสิ้น 100 เปอร์เซ็นต์ได้เลย

ให้ถือเป็นหน้าที่ของศาสนาจารย์ที่จะดูแลให้คริสเตียนปฏิบัติภารกิจการถวายตนสำเร็จ (8:10-12)

พึงสังเกตว่าท่านอัครสาวกผู้ให้ข้อคิดพิจารณาและเหตุผลต่าง ๆ สำหรับการถวายไว้แล้ว ก็ยังอุตสาหะเสนอวิธีการเพื่อให้ผู้เชื่อทำตามคำมั่นสัญญาจนสำเร็จอีกด้วย ดังที่ท่านได้ส่งดัตส์สไปช่วยเหลือในการนี้ “เราได้เตือนดัตส์สไปไปช่วยท่านทั้งหลายกระทำกรกุศลนั้นจนสำเร็จตามที่ท่านได้ลงมือไว้แล้ว” (ข้อ 6) ท่านได้เซียดัตส์สไปไว้หน้า และขอร้องให้เขาทั้งหลายทำตามคำสัญญาจนสำเร็จ

เป็นการสมควรยิ่งที่ศาสนาจารย์จะหาวิธีให้คนถวายต่าง ๆ กัน และให้ความสะดวกแก่เวลาตามฤดูกาล ถวายพืชผลสำหรับชาวนา ถวายประจำวันหรือสัปดาห์สำหรับพวกกรรมกร ให้พวกมีเงินเดือน ถวายประจำเดือน วิธีดังกล่าวอาจยากลำบากอยู่บ้าง แต่วิธีการนี้ในสมัยท่านเปาโลจะต้องยากกว่า ต้องเตรียมการทำบัญชีและจัดเก็บ แต่เพื่อเห็นแก่ผู้รับและผู้ถวาย ท่านก็คิดว่าวิธีนี้เหมาะสมดีแล้ว การถวายของคริสเตียนถือหลักมิตรภาพคริสเตียนและการมีส่วนร่วมของคริสเตียน (8:13-14)

ศาสนาคริสต์สอนให้พวกคริสเตียนถือเป็นพี่น้องกันอย่างสนิทสนม และจะต้องช่วยเหลือกันเมื่อเกิดการจำเป็นหรือขาดแคลน คือแบ่งสิ่งที่มีให้กันและกัน แม้จะมีเล็กน้อยก็ตามท่านอัครสาวกกล่าวว่า ในปัจจุบันความอุดมสมบูรณ์ของท่านควรสนองความขาดแคลนของพี่น้องคริสเตียนในยูดา เพื่อว่าในเวลาอื่น ความมั่งคั่งสมบูรณ์ของพวกนั้นจะได้สนองความขาดแคลนของท่าน เพื่อให้เป็นการเสมอภาคกัน คนที่มีทรัพย์สินฝ่ายโลกมาก ๆ ควรถือเป็นโชคดีที่จะได้แบ่งปันให้พี่น้องคริสเตียนที่ขาดแคลนและความเชื่อ, คำอธิษฐานและความร่วมมือจะเป็นการตอบให้ท่านเจริญมั่งคั่งทางฝ่ายจิตวิญญาณมากมาย

เรื่องนี้เป็นความจริงที่คริสตจักรเก่า ๆ ทางฝ่ายตะวันตกได้ช่วยส่งเสริมให้ตั้งคริสตจักรใหม่ ๆ จึงสมควรที่คริสตจักรใหม่ ๆ จะตอบแทนการนี้ด้วยทรัพย์สินฝ่ายจิตวิญญาณ เช่นการอธิษฐาน, แบ่งส่วนทรัพย์สินฝ่ายจิตวิญญาณและให้การร่วมมือทางฝ่ายจิตวิญญาณ เพื่อให้คริสตจักรเก่ามีกำลังใจยิ่งขึ้น

การแบ่งทรัพย์สินให้คนอื่น ๆ ด้วยความเต็มใจย่อมมีบำเหน็จยิ่งใหญ่ เราให้ฝ่ายวัตถุ เราก็จะได้เก็บเกี่ยวผลฝ่ายจิตวิญญาณ หรือเราได้รับพระพรฝ่ายจิตวิญญาณแล้วเราก็ให้ฝ่ายวัตถุเป็นการตอบแทน ผู้ให้มิได้สูญเสียประโยชน์ไปเลย เงินที่บริจาคไปไม่สูญ เป็นการแลกเปลี่ยนซึ่งทำให้ทั้งผู้ให้และผู้รับเจริญมั่งคั่งขึ้นทางฝ่ายจิตวิญญาณยิ่งกว่าแต่ก่อน

การถวาย แบบคริสเตียนจะเจริญขึ้นต้องการจัดการทรัพย์สินที่ถวายด้วยความสัจซื่อ (โครินธ์ ฉบับสอง 8:21)

ท่านเปาโลกล่าวว่า “เราจะได้ระวังไม่ให้คนหนึ่งคนใดติเตียนเราได้ ในการที่เราได้รับสิ่งของเป็นอันมากมาแจกทานนั้นเพราะเราคิดปรารถนาเป็นคนสัจซื่อมิใช่เฉพาะ พระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย” เปาโลไม่ต้องการให้ใครระแวงสงสัย, นินทาหรือติเตียนโดยไม่เป็นธรรมและได้ขอให้ทุกคริสตจักรตั้งผู้แทนนำเอาทรัพย์สินที่ถวายไปมอบให้พี่น้องในยูดา

ด้วยเหตุผลเช่นเดียวกันนี้ คริสตจักรบางแห่งให้พี่น้องในยูดาให้สมาชิกฆราวาสมานับเงินถวายในโบสถ์ และให้ลงบัญชีลงนามผู้กำกับไว้ด้วย และให้นำส่งเหรียญภายในเวลาอันควรในบางกรณีห้ามมิให้เอาเงินถวายนี้อาจเป็นเงินเดือนล่วงหน้าของศาสตราจารย์ และให้ส่งเก็บเป็นเงินสดเข้าในคลังของคริสตจักรทันที ทั้งนี้เพื่อป้องกันการปะปนของเงินส่วนตัวและเงินส่วนรวมในฐานะเป็นศาสตราจารย์ เราจะต้องทำการสัจซื่อมิใช่ต่อหน้าพระเจ้าเท่านั้น แต่ต่อหน้ามนุษย์ที่ชั่วด้วย

การแข่งขันกัน ในทางที่ถูกเกี่ยวกับการ ถวายทรัพย์สิน นั้นสมควรยิ่ง (8: 24, 9:1-4)

เปาโลส่งเสริมให้พวกคริสเตียนแข่งขันในการถวายทรัพย์สินในทางที่ถูก ท่านได้ชักตัวอย่างที่ดีของคริสตจักรมากะโคเนียให้คริสตจักรโครินธ์ให้คริสตจักรมากะโคเนียฟัง โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดอวดท่านแก่พวกมากะโคเนีย พวกอามายะได้จัดแจงพร้อมแล้วตั้งแต่ปีกลาย และใจร้อนรนของท่านทั้งหลาย เป็นที่เร้าใจคนเป็นอันมากในพวกเขา” (9:2) ข้อนี้เป็นเหตุผลที่เราได้ระบุคริสตจักรบางแห่งในเอเชียตะวันออกในบทแรก ๆ ของหนังสือนี้

ควรระวังเราได้อ้างเฉพาะข้อความที่เป็นจริง ไม่ใช่เรื่องต่อเติมให้เกินความจริงไป การถวายจะต้องไม่ใช่การบังคับริดเอา แต่ต้องเป็นการถวายด้วยความเต็มใจ (9:5)

มีรายหนึ่งเขียนจดหมายบอกมาว่า “บอกให้ทุกคนครบถ้วนบำรุงคริสตจักรหนึ่งรูป และมีบ่อย ๆ ที่ติดค้างมาตั้งสิบปีสิบห้าปีได้ เรียกเก็บในคราวที่ผู้หนึ่งมาขอร้อง ให้ทำพิธีสมรสบุตรชายหรือบุตรหญิง จนครบหมด” นี้ไม่ใช่วิธีถวายด้วยเต็มใจ

ศาสนาจารย์ผู้หนึ่งรายงานมาว่า “เมื่อถึงกำหนดชำระค่าบำรุงประจำปี พวกผู้ปกครองไปนั่งอยู่ตามบ่อน้ำประจําหมู่บ้าน ครอบครัวใดไม่ชำระค่าบำรุงไม่อนุญาตให้ตักน้ำ จนกว่าจะเอาเงินมาชำระ คริสตจักรเสียก่อน” นี้เป็นการรีดบังคับแค้น ๆ

“ปิดประกาศ รายชื่อผู้ไม่ชำระโฆษณาไว้ตามประตูโบสถ์หรือประกาศรายชื่อเวลาเทศน์เพื่อขายหน้า” นี้เป็นรายงานของอีกผู้หนึ่ง เปาโลว่านี่เป็นวิธีบังคับไม่ใช่ถวายด้วยใจสมัคร

ถวายโดยเต็มใจจะไม่ถวายน้อย แต่ถวายมาก ๆ (9: 6)

ท่านเปาโลกล่าวว่า “แต่ที่นี่แหละคนที่หวานน้อยจะเกี่ยวเก็บเล็กน้อย คนที่หวานมากจะเกี่ยวเก็บมาก”

การถวายอย่างเสียคายนั้นมีทั่ว ๆ ไป ในวันอาทิตย์จึงเกี่ยวขอแลกสรวงคัปลีกกันให้วันวาย บางแห่งเป็นธรรมเนียมที่ผู้เก็บทรัพย์ถวายจะต้องเตรียมสรวงคัปลีกไว้แลกกับผู้ที่ถวายด้วยความเสียหาย คือผู้ที่ถวายอยากถวาย 3 สรวงคัปลีกเท่านั้น

“คนที่หวานเล็กน้อยจะเกี่ยวเก็บเล็กน้อย แต่คนที่หวานมากจะเกี่ยวเก็บมาก” ถวายอย่างเต็มใจ ต้องมีความมุ่งหมายและแผนการณ์ (9:7)

“ทุกคนจงให้ตามซึ่งเขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ด้วยนึกเสียขาย มิใช่ด้วยขิ้นใจ เพราะพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้อภัยใจยินดี”

ท่านอัครสาวกบอกว่าต้องมีโครงการไว้ล่วงหน้า กะไว้ในใจว่าจะถวายเท่าไรแล้วจึงปฏิบัติการถวายด้วยความสัตย์ซื่อ

บางคนรับปากเอาง่าย ๆ ว่าจะถวายเท่านั้นเท่านี้ แต่ถึงเวลาทำจริงกลับเหลวไหล เมื่อได้กะไว้ในใจแล้วจึงทำตามที่ใจนึกคิด แต่ต้องเป็นการถวายด้วยใจยินดี

บางคนได้ฟังคำไพบาของผู้เทศน์ก็สัญญาว่าจะถวายเท่านั้นเท่านี้ และว่าจะถวายสิบลด ของจรรยาคำมั่นสัญญาไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์และทำตามคำมั่นโดยสัตย์ซื่อจริง ๆ ถ้าเห็นว่าจะปฏิบัติตามเดิม ไม่ได้ก็ขอให้เปลี่ยนแปลงตามสภาพการณ์ ข้อสำคัญอยู่ที่ต้องถวายด้วยใจยินดี

หลายคนเพื่อต้องการให้เป็นไปตามแผนการณ์ จึงต้องทำบัญชีรายรับรายจ่าย เพื่อปฏิบัติตามความมุ่งหมายโดยสัตย์ซื่อ หลายคนทำการถวายด้วยความเต็มใจไม่สำเร็จ เพราะไม่มีแผนการณ์ที่แน่นอน และไม่มี ความตั้งใจที่จะทำให้สำเร็จด้วยความซื่อสัตย์ การถวายด้วยความเต็มใจทำให้เกิดบำเหน็จบริบูรณ์ (2 โครินธ์ 4:9-14)

ในสมัยพระคัมภีร์เดิม พวกผู้พยากรณ์และโปรphetบอกกับชนชาติอิสราเอลว่า ถ้าเขาถวายให้พระเจ้า ๆ จะทรงตอบแทนเขาพร้อมด้วยคอบเบีย “คนที่เอ็นดูเพื่อแผ่นดินยากจนจนเปรียบเหมือนได้ให้พระเจ้ากู้ยืมไปก่อน แล้วพระองค์จะทรงตอบแทนความดีของเขา” (สุภาษิต 19:17) ข้อความในพระบัญญัติก็มีว่า “ท่านจะเจริญรุ่งเรืองขึ้น พระเจ้าจะทรงอวยพรให้กิจการงานของท่านเจริญขึ้น” เป็นข้อความของเหตุผลที่ได้เพื่อแผ่นดินยากจน (พระบัญญัติ 14:28-29, 15:10, 24:19) ข้อความที่ผู้พยากรณ์มาลาคีได้กล่าวไว้ก่อนเป็นที่รู้จักดีของนักเทศน์ เรื่องการถวายสิบลดก็มีว่า “จงเอาบรรดาส่วนสิบชักหนึ่งนั้น มาสำสมไว้ในคลัง เพื่อจะมีโภชนาการไว้ในวิหารของเรา และจงมาทดลองดูเราในเรื่องนี้ ดูทีหรือเราจะเปิดบัญชีรื้อท้องฟ้าให้เจ้าและเทพให้แก่เจ้าจนเกินความต้องการหรือไม่” (มาลาคี 3:10) กล่าวกันว่าคริสตจักรเกาหลีในสมัยเริ่มต้น ได้ใช้ข้อพระคัมภีร์นี้เป็นหลักในการสอนถวายสิบลด จึงเป็นผลให้มีการถวายเพิ่มขึ้น ต่อมาเมื่อเกิดดินฟ้าอากาศแห้งแล้งและขาดกะภัย การถวายก็ลดลงไปเป็นเวลาสองสามปี ประชาชนให้เหตุผลว่า แม้พวกเขาจะถวายสิบลดของรายได้ตามคำสอนของพระคัมภีร์ก็ตาม พระเจ้าก็หาได้ปฏิบัติตามพระสัญญาข้อนี้ไม่

แต่ท่านเปาโลไม่ได้สอนพวกคริสเตียนให้ถวายโดยยึดหลักดังกล่าวข้างต้น ท่านสอนว่า “พระเจ้าอาจประทานสรรพคุณอันอุดมแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะมีสิ่งของทุกอย่างพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับการดีทุกอย่าง...พระองค์ผู้ทรงประทานพืชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่คนที่กิน จะทรงโปรดบันดาลให้พืชของท่านที่หว่านแล้วทวีเป็นอันมาก และจะบันดาลให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญมากยิ่งขึ้น” (ข้อ 8-10)

พระเจ้าทรงฤทธานุภาพ และเพื่อเป็นการตอบแทนทรัพย์ที่ถวายให้พระองค์ ๆ จะให้ผู้ถวายเจริญขึ้นทางความสุขฝ่ายจิตวิญญาณอย่างเหลือล้น จนผลที่สุดผู้ถวายเจริญขึ้นทางความสุขฝ่ายจิตวิญญาณอย่างเหลือล้น จนผลที่สุดผู้ถวายมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับการดีทุกอย่าง การถวายตัวด้วยความเต็มใจจะเพิ่มพูนอำนาจการถวายให้มากยิ่งขึ้น คือขยายความคิดและจิตใจของผู้ถวายให้ใหญ่โตยิ่งขึ้น ทำให้เขามีความรักและภักดีมากขึ้น ทำให้เขาโสมนัสยินดีและพอใจที่ได้เห็นผลของการทำความดีของเขาทวียิ่งขึ้น บำเหน็จของการถวายก็คือทำให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณเจริญขึ้นและมีความสามารถที่จะถวายมากยิ่งขึ้น

เมื่อการให้ทวีขึ้นและเต็มบริบูรณ์ยิ่งขึ้นก็จะทำให้ขอบคุนพระเจ้ายิ่งขึ้น (ข้อ 12-13)

ท่านเปาโลกล่าวว่า การให้นี้มีประโยชน์สนองความต้องการฝ่ายวัตถุของพี่น้องคริสเตียนท่านนั้น แต่ทำให้คนอีกมากมายขอบคุนพระเจ้า หลายคนสรรเสริญพระเจ้า เพราะการถวายของท่าน และสดุดีพระองค์ที่ประทานความรัก หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็ว่า การถวายมิใช่ทำให้จิตใจของท่านเป็นสุข

เท่านั้น แต่ทำให้จิตใจของผู้รับกลายเป็นสุขไปด้วย เป็นเหตุให้เรารักพระเจ้ายิ่งขึ้น สรรเสริญและสดุดีพระองค์ที่ประทานความรักต่อเขาและทรงเอาใจใส่เขาในเวลาขาดแคลน

มิใช่แต่เท่านั้น การถวายด้วยความยินดีจะทำให้ผู้รับอธิษฐานและแผ่เมตตาจิตมายังผู้ถวายอีกด้วย “เขาทั้งหลายระลึกถึงท่านและอธิษฐานเพื่อท่าน” (ข้อ 14) เขาอาจตอบแทนบุญคุณผู้ถวายด้วยวิธีหนึ่งเป็นอย่างน้อย คือทูลขอต่อพระเจ้าให้ประทานพระพรให้ผู้ถวายมีความเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไป ผู้ถวายบริจาคเงิน ผู้รับจะตอบแทนด้วยคำอธิษฐาน นี่เป็นการแลกเปลี่ยนอันแท้จริงของคริสเตียน และคริสเตียนผู้ถวายไม่ต้องการบำเหน็จใด ๆ เป็นการตอบแทนการถวายของเขา

การถวายจะเพิ่มพูนมิตรภาพ (ข้อ 14) คือทำให้ผู้ถวายและผู้รับสนิทสนมกันยิ่งขึ้น “เขาจะระลึกถึงท่านทั้งหลาย...เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในตัวท่านทั้งหลายอย่างเหลือล้น”

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ผู้เขียนได้ไป ณ ที่ทำการมิชชันของชาวเยอรมัน ยืนสนทนากันอยู่มีหน้าคริสตจักรนิกายลูเธอรัน สนทนาเรื่องสงครามกับศิษยาภิบาลและผู้นำคริสตจักรที่ชายเยอรมันเคยสั่งสอน แต่พวกมิชชันนารีเยอรมันถูกจับไปหมดจึงถามว่า “อยากจะทำให้พวกมิชชันนารีเยอรมันกลับมาทำการอีกไหม?” พวกผู้นำเหล่านี้ตื่นตื้นใจน้ำตาไหลบอกว่าอยากให้ชาวเยอรมันกลับมาอีก เพราะเขาเป็นผู้มาตั้งคริสตจักร, ประกาศกิตติคุณ, ให้การศึกษาแก่พวกเขา เด็ก ๆ พวกเราต้องการเขาอยู่ นี่แสดงว่าการถวายของพวกเยอรมันทำให้เกิดสายสัมพันธ์แห่งความรักและความภักดี แม้สงครามก็ไม่สามารถทำลายได้ “พวกชาวอินเดียยังระลึกถึงอยู่เสมอ”

เราถวายทรัพย์แล้วเราจะได้รับความรักและความภักดีตอบแทน

การถวายของเราไม่เป็นการตอบแทน อย่างเพียงพอต่อของประทานอันประหลาดเหลือของพระเจ้า (9: 15)

พวกอิสราเอลถวายทรัพย์สิ่งของให้กับพระเจ้า ก็เพราะพระองค์ช่วยให้เขาออกจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ และประทานที่ดินอันอุดมสมบูรณ์ให้เขาอยู่อาศัย พวกคริสเตียนถวายทรัพย์แก่พระเจ้างี้เพราะเขาได้ถูกไถ่ออกจากบาป โดยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ และได้รับของประทานอันศักดิ์สิทธิ์คือพระคริสต์

ฉะนั้น การถวายของของเราแม้จะมากมายสักเท่าใดก็ไม่เท่าเทียมกับของประทานจากพระเจ้า

บทที่ 8 ความหมายของการถวายให้พระเจ้า

พระคัมภีร์ให้คำตอบในเรื่องนี้ได้ เราจะพิจารณาพระคัมภีร์เดิมก่อน การถวายมิใช่เอามาวางไว้
ต่อหน้าพระเจ้าครั้นแล้วก็นำไปใช้เอง พวกอิสราเอลถวายพระเจ้า 3 วิธีคือ:-

- (1) เป็นการนมัสการ
 - (2) เป็นการบำรุงปุโรหิตและเลวี
 - (3) ช่วยคนยากจน
- ทั้งสามวิธีเท่ากันเป็นการถวายพระเจ้า

ที่ว่าเป็นการนมัสการนั้นได้ปฏิบัติกันในสมัยพลบค่ำและเมื่อมีวิหารก่อสร้างที่นมัสการ
เหล่านี้ต้องให้ประชาชนถวายด้วยความยินดี ดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 6

นอกจากสถานที่นมัสการดังกล่าวยังจำเป็นต้องมีเครื่องอุปกรณ์สำหรับใช้ในการนมัสการอยู่
เรื่อย ๆ ประชาชนต้องนำมาเช่นน้ำมันตะเกียง ธูปบูชา (อพยพ 30:36) ขนมปังสำหรับพระแท่น (เลวี
โค 24:9) และสัตว์สำหรับเผาบูชาประจำวัน (อพยพ 29:39-42) สิ่งเหล่านี้เป็นของจำเป็นตามพระสัญญา
เดิม จะต้องจ่ายเงินจัดมาหรือไม่ก็ได้จากประชาชนถวาย ประชาชนต้องเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ท่าน
มาลาตีได้อ้างถึงโภชนาหารในโรงเก็บก็หมายถึงเรื่องนี้ (มาลาตี 3:10)

ประชาชนจะต้องเป็นผู้เลี้ยงดูผู้ทำงานของพระเจ้า พวกปุโรหิตและพวกเลวีไม่มีมรดกที่ดิน
และเนื่องจากว่าเขาสละชีวิตทำงานของพระเจ้าตลอดเวลา ฉะนั้นชาวอิสราเอลจะต้องแบ่งส่วนรายได้
ให้พวกเลวี พระเจ้าทรงถือว่าเป็นการถวายให้พระองค์ “เราได้ให้พวกเลวีส่วนหนึ่งลดสิบ แต่บรรดา
ของพวกอิสราเอลเป็นมรดกของเขา เพราะการปรนนิบัติที่เขาได้ปรนนิบัติพลบค่ำประชุมนั้น...แต่
เรื่องบูชาถวายพวกอิสราเอลซึ่งเขาเอามาบูชาถวายแก่พระเยโฮวา เราได้ให้แก่พวกเลวีเป็นส่วนของเขา
เหตุฉะนั้นเราจึงว่าแก่เขาทั้งหลาย ท่ามกลางพวกอิสราเอลนั้น เขาหาไม่มีมรดกไม่” (กันดารวิถี 18:21-24)

พระบัญญัติได้มีข้อความเพิ่มเติมว่า “พวกปุโรหิตในตระกูลเลวี...ไม่มีส่วนได้รับมรดกกับพวก
อิสราเอล.....และให้ปุโรหิตรับจากประชาชน เนื้อสัตว์ตอนบ่า ผลแรกของข้าว ของน้ำองุ่น น้ำมัน ขน
แกะชุดแรก จะต้องให้แก่เขา (เฉลยธรรมพระบัญญัติ 18:1-5)

พวกคนยากจนก็ต้องพึ่งอาศัยพวกอิสราเอล ๆ จะต้องเลี้ยงดูเด็กกำพร้า, หญิงหม้าย คนยากจน
(เฉลยธรรมพระบัญญัติ 16:11, 27:19 เลนิติ 19:9-10) พระบัญญัติระบุว่า “เมื่อสิ้นระยะเวลาทุกสามปี
ประชาชนจะต้องเอาสิบลดของสิ่งที่เพิ่มขึ้นและนำมาเก็บไว้ต่างหาก พวกเลวี, เด็กกำพร้า, หญิงหม้าย,
จะมารับประทานจนอิ่มหนำ” (เฉลยธรรมพระบัญญัติ 14:28-29) เราสั่งท่านว่าท่านต้องแบมือออก
ต้อนรับพวกพี่น้อง คนขาดแคลนและคนยากจนในประเทศ” (เฉลยธรรมพระบัญญัติ 15:11)

บทบัญญัติเหล่านี้เกี่ยวข้องกับคริสเตียนอย่างไรบ้าง? เป็นหน้าที่ของคริสเตียนจะต้องถวายพระเจ้า เขาจะต้องถวายเพื่อความมุ่งหมายอะไรบ้าง เพื่อแสดงว่าเขาปฏิบัติหน้าที่ของเขาด้วยความพอใจ?

คริสเตียนถวายทรัพย์ก็เพื่อความมุ่งหมาย 3 ประการเช่นเดียวกับ:

เป็นการบำรุงพระราชกิจของพระองค์ และเป็นการนมัสการพระเจ้า

1. คือต้องมีโบสถ์ ต้องมีสถานที่นมัสการให้เหมาะสมกับพระเกียรติ เป็นสถานที่แยกออกต่างหาก มิได้หมายความว่านมัสการพระองค์ที่อื่นไม่ได้ เมื่อสองสามคนประชุมกันที่ใด พระองค์จะประทับอยู่ท่ามกลางเขา แต่การมีสถานที่พิเศษนมัสการ ทำให้ผู้นมัสการรู้สึกเคารพและเกรงขามต่อพระบิดาของพระมหาเยซูคริสต์เจ้า และทำให้ที่ประชุมนมัสการลึบรสการคลใจและการอิมเอบฝ่ายจิต วิญญาณในการที่ได้มานมัสการร่วมกัน โบสถ์เป็นสถานที่ ๆ ให้สมาชิกในครอบครัวของพระเจ้ามาร่วมสมานสามัคคีกันในฐานะเป็นครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง

สำหรับในประเทศอินเดียนั้นไม่มีปัญหาในข้อนี้ สุภชาติของชาวอินเดียภาคใต้ก็มีว่า “ในหมู่บ้านใดที่ไม่มีวัดอย่างจีนเข้าไปตั้งบ้านเรือนเป็นอันขาด” คริสเตียนชาวอินเดียสนับสนุนการสร้างโบสถ์อย่างเต็มที่อยู่แล้ว ชาวอินเดียประหยัดเงินไว้สร้างโบสถ์เป็นเวลาตั้งหลาย ๆ ปี ผู้นำควรสนับสนุนในข้อนี้ ควรให้คริสเตียน พื้นที่แสดงความสามารถในการสร้าง โบสถ์อย่างเต็มที่

ไม่ใช่จะมีแต่โบสถ์เท่านั้น แต่ต้องมีเงินบำรุงและบำรุงการนมัสการด้วย การมีแสงสว่าง, เครื่องอุปกรณ์ที่วางพระคัมภีร์ ฝ้าปูแท่นบูชา โต๊ะบูชาหนังสือสำหรับนมัสการเครื่องอุปกรณ์การรับศีลต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องมีเงินซื้อ และคริสเตียนจะต้องถวายเงินเป็นประจำสำหรับจัดหาสิ่งเหล่านี้

ศาสนจารย์ก็จะต้องมีเงินใช้จ่าย เพราะเขาทำหน้าที่ในพระศาสนาให้แก่ประชาชนตลอดเวลา ต้องมีเงินเดือนและไม่ใช่ว่าเงินไปซึ่งประชาชนเองก็ไม่สามารถจะรับค่าได้เช่นนั้น แต่ต้องมีพอกินพอใช้ เพื่อให้ดำเนินชีวิตโดยไม่วิตกกังวล เพื่อต้อนรับอาคันตุกะได้ และสามารถให้บุตรเข้าศึกษาเล่าเรียนให้เพียงพอ และให้มีค่าใช้จ่ายไปเยี่ยมสมาชิกและทำให้โบสถ์อื่น ๆ ได้ด้วย

2. คนยากจน ในสมัยอัครสาวก คนส่วนมากยากจน คนรวยกับคนจนต่างกับราวฟ้ากับดิน และในทุกวันนี้ก็ยังมีอยู่ในหลายประเทศทั่วโลก สมัยปัจจุบันวิธีการดำเนินกสิกรรมและอุตสาหกรรมแบบใหม่ สามารถทำให้ยกมาตรฐานการครองชีพได้สูงกว่าที่จะคิดว่าเป็นได้เมื่อสมัยหนึ่งร้อยปีล่วงมาแล้วมีกระบวนการทั่วโลกที่จะจัดทำให้การแบ่งปันทรัพย์สินให้เสมอภาคและยุติธรรมยิ่งขึ้น ทุกคนในสังคมมีความสำนึกว่าจะต้องเอาใจใส่ในสวัสดิการของคนทั่วไป และอยากจะเอาใจใส่ให้ทุกคนได้รับปัจจัยในชีวิตตามที่ต้องการ รัฐบาลทั่วโลกวางแผนการณัฐแลเด็ก, คนป่วย, คนชรา, และจัดการป้องกันสาธารณภัย คริสเตียนก็ได้แต่ขอบคุณในเรื่องเหล่านี้ คริสเตียนควรจะเป็นผู้นำในกระบวนการยุติธรรม สังคมทุกชนิดและส่งเสริมมาตรฐานการครองชีพให้สูงขึ้น ควรสนใจในการทำประโยชน์ในที่ดินให้

มากขึ้น และเพิ่มการผลิตให้มากยิ่งขึ้น เพื่อจะได้มีบริโภคกันทั่วถึง ต้องช่วยกันกำจัดความยากจนให้หมดไปจากโลกนี้

แต่กว่าจะได้เป็นเช่นนี้คงกินเวลานานปี ฉะนั้น ก่อนที่จะถึงคั่นนั้น คริสเตียนจะต้องช่วยกันถวายทรัพย์เพื่อช่วยเหลือบำรุงคนยากจนและขาดแคลนต่อไป

หน้าที่ประการต้น ของคริสเตียนนั้นต้องมีแก่พวกพี่น้องคริสเตียนด้วยกัน คริสตจักรท้องถิ่นต้องบำรุงหญิงหม้ายและผู้ที่ยากจนไม่ได้ ตัวอย่างก็คือ คริสตจักรกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 6:1) คือเปาโลได้จัดกองทุนบรรเทาทุกข์พวกคริสเตียนยากจนขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม และให้คริสตจักรอื่น ๆ ส่งเงินมาช่วยเหลือในฐานะอันเป็นหน้าที่ของคริสเตียนที่จะต้องทำดังที่พระเยซูตรัสว่า “ซึ่งท่านได้กระทำแก่ผู้เล็กน้อยที่สุดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเรา ก็เหมือนท่านได้กระทำแก่เราด้วย” (มัทธิว 25:40) พวกคริสเตียนจะต้องเอาใจใส่พวกพี่น้องที่ยากจนเป็นพิเศษอยู่ (ยากอบ 2: 15 ฮีบรู 6:10)

การปล่อยให้คริสเตียนไปเที่ยวขอทานเป็นการขายหน้าต่อคริสตจักร เพื่อเป็นการป้องกันผลร้ายอันเกิดจากการช่วยเหลือโดยไม่พิจารณาอย่างรอบคอบและรู้เท่าไม่ถึงเหตุการณ์ ทางที่ถูกต้องพวกคริสเตียนควรส่งเงินไปสมทบทุนบรรเทาทุกข์ประจำคริสตจักร และให้ศาสตราจารย์หรือคณะกรรมการเป็นผู้จัดการเงินก้อนนี้ เพื่อจัดการช่วยเหลือคริสเตียนที่ยากจน และช่วยตนเองไม่ได้อย่างยุติธรรมและเสมอภาคจะดีกว่า

แต่เราจะจำกัดการช่วยเหลือแต่เฉพาะพวกคริสเตียนเท่านั้นไม่ คนขาดแคลนทั่วไปก็มีสิทธิ์ขอความเห็นใจและการบริการของเราเหมือนกัน การช่วยเหลือคนไม่เป็นคริสเตียนเป็นการแสดงพยานอย่างดีที่สุดประการหนึ่ง คนที่ได้รับการช่วยเหลืออาจถามว่า “ทำไมจึงช่วยเหลือข้าพเจ้า ๆ ไม่ใช่พวกคริสเตียน” นี่เป็นการเปิดโอกาสให้เราบอกถึงเรื่องความรักของพระบิดาเจ้า ผู้ซึ่งเอาใจใส่มนุษย์ทั่วโลก และสอนให้พวกคริสเตียนแสดงความเชื่อออกมาโดยทางปฏิบัติ

3. การเผยแพร่พระกิตติคุณ พระเยซูสั่งให้คริสเตียนทุกยุคทุกสมัยออกไปประกาศสั่งสอนแก่คนทั่วโลก เป็นหน้าที่ของคริสตจักรที่จะต้องทำ เพราะคริสตจักรมีอยู่ก็เพื่อประกาศด้วย เมื่อคริสเตียนรวมกันอยู่เป็นสังคมในที่ใด เขาจะต้องไปเป็นพยานเฉพาะในที่ใกล้ ๆ เท่านั้น (เหมือนในกรุงเยรูซาเล็ม) แต่จะต้องไปประกาศไกล ๆ ด้วยเหมือนกัน (ในยูดาและสะมาเรียและทั่วแผ่นดินโลก) ตัวเราไม่ต้องไปประกาศด้วยตนเองในเมืองไกล ๆ แต่อาจส่งตัวแทนไปได้ คือพวกศาสนทูตเพื่อไปเป็นพยานในที่ไกล ๆ แทนตัวเขา เพราะฉะนั้นคริสเตียนจึงมีหน้าที่ที่จะต้องกันเงินที่ถวายพระเจ้าไว้ส่วนหนึ่งเพื่อใช้จ่ายในการประกาศพระศาสนาในประเทศที่มีได้เป็นคริสเตียนนี้เป็นวิธีที่คริสตจักรในเมืองฟิลิปปีมีส่วนในการประกาศร่วมกับพวกอัครสาวกนับแต่แรกเริ่ม (ฟิลิปปี 1:5, 4:15) คณะประกาศศาสนาในต่างประเทศ คือองค์การประกาศนอกประเทศที่คริสตจักรตั้งอยู่ จึงมีสิทธิ์เรียกร้องจากคริสเตียน

ทั้งหลายการบำรุงคณะประกาศจึงไม่ควรเป็นงานอดิเรกของผู้เคร่งครัดเพียงสองสามคน แต่ควรเป็นหน้าที่อันเต็มใจของคริสเตียนทุกคน และควรจะเป็นงานสำคัญของคริสตจักร และควรเป็นหน้าที่ของผู้ติดตามพระคริสต์ทุกคน

ปัญหาต่อไปก็คือว่า คริสเตียนควรถวายสักเท่าใด?

ก่อนอื่นเราจะได้พิจารณาถึงบทบัญญัติและธรรมเนียมของยูดาว่า เขาปฏิบัติกันอย่างไร?

เป็นการยากที่จะทราบแน่ชัดว่าพวกเขาถวายเพื่อความมุ่งหมายสามประการดังกล่าวเท่าใด อย่างน้อยที่สุดเราก็รู้แน่ชัดว่าเขาถวายตามส่วนดังต่อไปนี้ในกาลต่อมา:-

ถวายสิบลดของสิ่งที่ผลิตได้ ตามบทบัญญัติของโมเสสระบุให้ถวายสิบลดในหลายกรณีดังต่อไปนี้ เลวี 27:30-31 “ส่วนสิบลดหนึ่งแก่บรรดาข้าวพืชที่แผ่นดินก็ดี หรือผลไม้ทั้งปวงก็ดีเป็นของพระเจ้า เป็นของบริสุทธิแก่พระองค์ ถ้าผู้ใดจะใคร่ไถ่กินและเอาสิบลดหนึ่งของตนไป ก็ให้เขาแบ่งสิ่งนั้นเป็นห้าส่วน ให้เพิ่มเติมอีกส่วนหนึ่ง”

เฉลยธรรมบัญญัติ 14:22, 28,29 “บรรดาพืชผลที่บังเกิดในนาของเจ้าทุก ๆ ปีนั้น เจ้าทั้งหลายจงเอาสิบลดหนึ่งมาถวายให้จงได้...ครั้งนี้สิ้นสามปีแล้ว เจ้าทั้งหลายจงนำบรรดาของส่วนแบ่งสำหรับถวายที่เป็นผลเกิดทวีแก่เจ้าในปีนั้นมาสะสมไว้ที่ในประตูบ้านของเจ้าทั้งหลาย คนตระกูลเลวี... แยกเมืองลูกกำพร้าและหญิงหม้าย...จะมากินจนอิ่ม...” กัณดารวิถี 18:21 “เราได้ให้พวกเลวีซึ่งส่วนสิบลดหนึ่ง แต่บรรดาของพวกอิสราเอลเป็นมรดกของเขา เพราะการปรนนิบัติที่เขาคิดกระทำให้พลับพลาประชุมนั้น

การถวายสิบลดได้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันมาในหลายชาติ แต่สมัยโบราณ เช่น อับราฮัมถวายสิบลดแก่มัลคีเซเด็ค (ปฐมกาล 14:20 และ ฮีบรู 7:2-4) และยากอบได้ถวายสิบลดสิ่งที่เขาให้แก่พระเจ้า (ปฐมกาล 28:22) บรรดาผู้พยากรณ์และปุโรหิตได้วางระเบียบทุกสมัย พวกเลวีถือว่าสิบลดของบรรดาสิ่งที่ผลิตเป็นของตน มาลาคิกกล่าวหาว่าพวกเขาที่กลับจากการเนรเทศไม่ปฏิบัติตามบัญญัติของพระเจ้า เพราะว่าเขาไม่ถวายสิบลดไว้ในวิหารของพระเจ้า “ควรหรือที่มนุษย์จะถือ โกงพระเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายได้ถือ โกงเรา” แล้วเจ้าทั้งหลายว่า “เราได้ถือ โกงพระองค์ในสิ่งไรกัน ก็ในส่วนสิบชักหนึ่งและในเครื่องบูชานะซี...จงเอาบรรดาส่วนหนึ่งนั้นมาสำสุมไว้ในคลัง เพื่อจะมีโภชนาหารไว้ในวิหารของเรา แล้วจงมาทดลองเราในเรื่องนี้” (มาลาคิ 3:8-10)

พวกเขาที่เคร่งครัดได้ปฏิบัติเรื่อยมาจนถึงสมัยพระเยซูคนฟาริสีในคำอุปมาได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ถือศีลอดอาหารสัปดาห์ละสองครั้ง และถวายสิบลดให้ทรัพย์ที่ได้มา” (ลูกา 18:12) พระเยซูทรงตำหนิพวกอัครทูตและฟาริสีที่ถวายสิบลดในสิ่งเล็กน้อยที่เขาปลุกขึ้น (ท่านถวายสิบลดเฉพาะสระแห้ง, ยี่ห่วยและขมื่น) และติเตียนว่าละเลยส่วนสำคัญของพระบัญญัติเสีย “ความยุติธรรม, ความ

กรุณาและความเชื่อพระองค์ตรัสว่า “ควรปฏิบัติสิ่งสำคัญนี้โดยไม่ต้องละทิ้งสิ่งเล็กน้อยด้วย” (มัทธิว 23:23)

ถวายสัตว์แรกเกิดและพืชผลแรก นอกจากให้ถวายสิบลดแล้วยังให้ถวายสัตว์หัวปีและพืชแรกของทุ่งนา

ให้ถวายวัวหัวปีและแพะหัวปีแก่พระเจ้า (อพยพ 22: 30) เพราะสัตว์หัวปีถือว่าเป็นของพระเจ้า ถ้าเป็นสัตว์ไม่บริสุทธิ์ ก็ให้ซื้อคืนไปพร้อมด้วยเพิ่มเงินอีก 2% ของราคา (เลวีนิติ 27:26-27) สัตว์หัวปีมอบให้อาโรนและปุโรหิต (กันดารวิถี 18:17)

พืชแรกเกิดก็ให้ถวายแก่พระเจ้า ชาวอิสราเอลก็ได้ปฏิบัติกันในสมัยกษัตริย์อัสซีเรีย “ประชาชนชาวอิสราเอลนำเอาพืช, องุ่น, น้ำมัน น้ำผึ้งและผลิตผลจากนามาถวายมากมาย” (2 พงศาวดาร 31:9) บทบัญญัติโบราณมีว่า “จงนำเอาพืชผลแรกจากพื้นดินมาไว้ในวิหารของพระเจ้า” (อพยพ 23:19, 34:36) พืชผลแรกนี้ให้แก่ปุโรหิตและพวกเลวี บรรดาน้ำมันที่ดี น้ำองุ่นที่ดีและข้าวที่ดี และผลไม้แรกเกิดเป็นของพระเจ้า และมอบให้แก่พวกปุโรหิต (กันดารวิถี 18:12)

ของบูชาโมทนา นอกจากที่กล่าวยังมีของบูชาโมทนาอีกหลายชนิด เช่น ถวายแก่นบน (เลวีนิติ 7: 16) ถวายโมทนา (เลวีนิติ 7:13-15) และถวายอื่นในการเลี้ยง “เจ้าทั้งหลายต้องถือการเลี้ยงกำหนดคนเจ็ดอาทิตย์นั้นแก่พระเจ้า ด้วยของบูชาโมทนาคุณในมือของเจ้า ตามที่พระเจ้าได้อวยพรแก่เจ้าทั้งหลาย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:10)

บางคนกล่าวว่า ถ้าเราคำนวณบรรดาสิ่งที่พวกอิสราเอลถวายให้แก่พระเจ้าและศาสนาจารย์ตามพระคัมภีร์เดิม คิดแล้วเป็นจำนวนหนึ่งในสามของรายได้ทั้งหมด

คริสเตียนควรถวายอะไร? พระคัมภีร์ใหม่ไม่ใช่เป็นเรื่องบทบัญญัติ แต่เป็นเรื่องพระคุณ คริสเตียนมิได้อยู่ภายใต้ข้อบังคับใด ๆ แต่อยู่ภายใต้อำนาจของความรัก นอกจากนั้นพระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้ถวายสิบลด, ผลแรกหรือสัตว์หัวปี แต่ให้ถวายตามใจสมัครเพื่อเป็นการตอบแทนความรักของพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์ พวกคริสเตียนในอันติโอเกียทุกคนถวายคำสอนให้เก็บเงินไว้ทุกอาทิตย์ตามส่วนที่เขาได้เพิ่มพูนขึ้น (1 โครินธ์ 16:2) คริสตจักรมาคะโดเนียได้รับความยกย่องก็เพราะถวายตามความสามารถและเกินความสามารถ (2 โครินธ์ 8:3)

ฉะนั้น ตามพระคัมภีร์ใหม่จึงเป็นเรื่องปฏิบัติตามใจสมัครพวกฟาริสีถวายนสิบลด (ลูกา 18: 12) ซักคายถวายครึ่งหนึ่งของส่วนหนึ่งที่เขามี (ลูกา 19:8) ส่วนหญิงหม้ายและบาระนาบาสถวายทั้งหมด (ลูกา 21:4 กิจการ 4:37)

ที่เก็บร้อยละ 10 จากพวกยูดาเยก็เพราะพระเจ้าเป็นผู้ประทานที่ดินให้เขา และรวมทั้งภาษีที่ดินด้วย ครึ่งเมื่อมีกษัตริย์พวกยูดาต้องเสียภาษีอื่น ๆ อีกหลายอย่างนอกจากภาษีที่ดิน

พวกคริสเตียนไม่อยู่ใต้บังคับของบัญญัติสิบลด และไม่ต้องถือพิธีการเลี้ยงของพวกยูดา หรือถวายพวกเลวี หรือถือวันสะบาโต ฉะนั้นการใช้บังคับเรื่องสิบลดแก่คริสเตียนโดยถือว่าเป็นคำสั่งพระคัมภีร์ จึงทำให้เกิดเข้าใจผิดระหว่างพระสัญญาใหม่และเก่า

พระเจ้าประทานให้มนุษย์ทั้งสิ้นต้องการความสัมพันธ์อันที่ความรัก, ขอบคุณและกตัญญู เมื่อมีความรักเช่นนี้แล้วผู้ที่ได้รับการไถ่ก็คิดเอาเองว่าจะตอบแทนเป็นเงินสักเท่าใด ฉะนั้นการตอบแทนจึงแตกต่างกันเป็นรายบุคคล เขารักมากก็เพราะได้รับการยกโทษมาก (ลูกา 7:47) ความสำนึกในความรักและการยกโทษจะเป็นกำหนดส่วนกาย “ผู้ใดได้รับมากจะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก” (ลูกา 12:48) การได้รับวัตถุและวิญญูณต้องกำหนดส่วนถวาย นี้เป็นกฎของพระคริสต์

สำหรับพวกเรา ถ้าคริสเตียนรู้จักความลึกและความสูงส่งของความรัก-พระเจ้าซึ่งทำให้เขาได้รับการไถ่จากไม้กางเขนก็ไม่มี ความจำเป็นต้องวางกฎหมายถ้าเขาสำนึกได้ดีว่า ความเจริญรุ่งเรืองฝ่ายวัตถุและโอกาสดีทางสังคมมาถึงเขาในฐานะเป็นคริสเตียนนั้นได้มาจากพระหัตถ์ของพระบิดาพระเยซูคริสต์ แล้วเขาก็รู้สึกว่าเขาจะต้องถวายมาก ๆ การถวายไม่เพียงพอแสดงว่าความสำนึกในเรื่องนี้มีน้อยเหลือเกิน หรือจะพูดอีกนัยหนึ่งชีวิตฝ่ายวิญญูณยังอยู่ในระดับต่ำ

ผู้นำคริสตจักรและศาสนทูตที่บ่นว่า คริสตจักรถวายไม่เพียงพอ จะต้องอธิบายมาก ๆ ให้เกิดชีวิตใหม่ในพวกคริสเตียน ขอให้เขามีความรักของพระเจ้าที่แสดงบนไม้กางเขน มีความมั่นใจใหม่ในการได้รับการยกบาปในหัวใจ และรู้จักขอบคุณในบรรดาที่พระเจ้าได้ประทานให้ในพระคริสต์ สิ่งเหล่านี้เท่านั้นที่จะทำให้เกิดการถวายอย่างมากมาย คริสตจักรที่พวกคริสเตียนเรียนพระคัมภีร์ตลอดปี เป็นคริสตจักรที่จัดเงินทุนบนเทาทูร์กการอดอาหารได้สำเร็จ (กิจการ 11:12) คริสตจักรเกาหลีในปัจจุบันถวายให้พระเจ้าเป็นส่วนมากกว่าคริสตจักรอื่น ๆ หลายแห่ง เพราะได้รับการฝึกสอนและอบรมตามพระคัมภีร์

ถ้าเราทำตามเงื่อนไขดังกล่าว คริสตจักรอื่น ๆ ก็จะทำให้เป็นความจริงขึ้นได้ในปัจจุบันนี้

บทที่ 9 ข้อเสนอแนะการปฏิบัติบางประการ

ผู้อ่านที่มีความอดทนได้ติดตามผู้เขียนมาจนบทสุดท้ายนี้คงจะตั้งปัญหาถามว่า ข้าพเจ้าจะอบรมสมาชิกคริสตจักรของข้าพเจ้าให้เข้าใจหน้าที่การถวายทรัพย์ด้วยวิธีใด? เราจะได้พยายามตอบในบทนี้

ประการแรกต้องยกเลิก วิธีหาเงินเพื่อกิจการของพระเจ้าซึ่งไม่ใช่ของคริสเตียนที่นิยมกันอยู่ในเวลานี้ให้หมดไป

เรามีได้หมายเพียงแต่ให้ยกเลิกการเล่นสลากกินแบ่ง, สลากกินรวบหรือวิธีหาเงินโดยล่อให้ประชาชนตื่นตื่น แต่เราหมายถึงวิธีประเมิน, ภาษีคริสตจักรหรือเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ในกิจการของคริสตจักรด้วย การถวายต้องเป็นโดยสมัครใจและเต็มใจ และไม่มีการบังคับขู่เข็ญให้อับอายขายหน้าหรือตัดสิทธิ์ต่าง ๆ

การให้สิทธิพิเศษหรืออำนาจเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับการถวายทรัพย์ ก็ไม่เป็นการสมควรที่จะให้มีอยู่ต่อไป พระเจ้าทรงเต็มพระทัยสละพระองค์เองให้เรา เราก็ควรเต็มใจถวายตัวเองให้พระองค์พร้อมด้วยสิ่งที่มีโดยไม่หวังตอบแทนอะไรนอกจากน้ำพระทัยของพระองค์เท่านั้น เป็นการสมควรยิ่งที่จะเลือกเอาผู้ที่เต็มใจถวายในการบำรุงคริสตจักรเข้าเป็นผู้นำคริสตจักรร่วมด้วย แต่คุณสมบัติอื่น ๆ มีความสำคัญยิ่งกว่าการนี้ ธรรมเนียมของสภาคริสตจักรหรือคณะกรรมการใดที่บ่งว่าการเสียค่าธรรมเนียมคริสตจักรเป็นคุณสมบัติประการแรกหรือประการเดียวเพื่อเข้าเป็นสมาชิก ต้องยกเลิกโดยเร็วที่สุด

วิธีการปฏิบัติที่ไม่ดีอีกอย่างหนึ่งที่จะต้องเลิกคือหักเงินเดือนของคนทำงานในคริสตจักร ถ้าจะทำความสะดวกก็ควรให้ผู้ทำงานกำหนดว่าจะให้หักสักเท่าใด อย่าแนะนำจะต้องถวายเท่านั้นเท่านั้น และมีให้กำหนดส่วนเอาเอง

ขอให้เป็นที่ปรึกษาและเป็นการสมัครใจของแต่ละคนแล้วท่านจะไม่เสียใจในผล

เลิกความคิดที่ผิด ๆ เกี่ยวกับการถวาย

มีการเข้าใจผิดเกี่ยวกับมาลาคิ 3:10 ที่ทำให้ประชาชนหลงคิดไปว่าการถวายให้พระเจ้าเป็นการทำสัญญาตกลงกับพระเจ้า เรามีได้ถวายเพื่อหวังจะได้รับ เราถวายเพราะเราได้รับมาแล้วต่างหาก

แนวคิดที่มีใหม่ของคริสเตียนในเรื่องบุญกุศลและการถวายเพื่อแก่นั้น ได้เข้ามาพัวพันกับการถวายทรัพย์ของคริสเตียนจำนวนมาก คริสเตียนชาวอินเดียถวายเพื่อแก่นเป็นส่วนมาก การบนบานนั้น มีเงื่อนไขว่าพระเจ้าจะต้องประทานตามขอหรือเสียก่อน เช่น ขอให้บุตรหายป่วย หรือให้บุตรสอบไล่ได้ เมื่อสมหวังแล้วจึงถวายเช่นนี้ มีอยู่ทั่วไป การถวายเพื่อโมทนาพระคุณที่ได้รับนั้นเป็นการชอบและสมควร แต่ไปสัญญาว่าจะถวายให้พระเจ้าต่อเมื่อพระเจ้าทำตามคำขอหรือเสียก่อน เป็นคติของ

พวกอินดู, ยูดาและแบบพระคัมภีร์เดิม ให้สอนพวกของเขาว่าเป็นหน้าที่ ๆ จะต้องถวาย ถ้าไม่ถวายก็มีมลทิน

สนับสนุนให้ถวายตามแบบพื้นเมือง ในวัดของชาวอินดูไม่มีการเก็บเงิน ผู้นำฆราวาสของมาถวายยังที่ ๆ จัดไว้เป็นพิเศษ การเที่ยวเดินเก็บเงินในโบสถ์เหมือนกับขอทานหรือเรียกรไสรส่วนของพระเจ้าควรทำมาถวายด้วยความสมัครใจ ไม่ใช่ไปเดินรีดขอเอา

ความสนับสนุนให้นั้สการในครอบครัวตามโอกาส เพื่อเป็นการขอบคุณสำหรับพระมหากรุณาธิคุณที่ได้รับ เช่น การเกิดของบุตร, การรับพดิสมาติเด็ก, พิธีหมั้น, พิธีสมรสและโอกาสอื่น ๆ เพราะชาวพื้นเมืองทำอยู่ปกติแล้ว ชาวฮิวดูมิใคร่จะไปประชุมนั้สการนอกจากพิธีสำคัญ ๆ โดยมากทำเป็นส่วนบุคคลและครอบครัว การไปนั้สการที่วัดหรือถวายของที่วัดเป็นรายครอบครัวมักทำกันเสมอ ให้เราสนับสนุนวิธีการเช่นนี้แก่พวกคริสเตียนตามคริสตจักรต่าง ๆ และถือเป็นส่วนหนึ่งของการประชุมนั้สการในวันอาทิตย์มิใช่แยกทำเฉพาะ

คริสตจักรตามชนบทมักจะได้อเงิน ถวายหลังฤดูเก็บเกี่ยวพิธีของอินดูมักจะฉลองในเดือนมีนาคม, เมษายนและพฤษภาคมเพราะเป็นเวลาว่างการทำงาน และเป็นเทศกาลที่พวกคริสเตียนทำการฉลองต่าง ๆ ด้วย เช่น เทศกาลคืนพระชนม์, เสด็จขึ้นสวรรค์, และการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงเป็นเดือนที่เหมาะสมสำหรับการขอพระคุณทั่วทุกภาคของอินเดียการประชุมและฉลองของพวกคริสเตียนควรเลือกเวลาให้สอดคล้องกับฤดูดังกล่าว

คริสตจักรในชนบทมักจะนิยมถวายเป็นสิ่งของ ในประเทศอินเดีย พวกขอทานและพระธุดงค์ที่ไปขอตามประตูบ้านจะได้รับสิ่งของมากมาย ฉะนั้นควรสนับสนุนคริสเตียนให้นำเอาผลไม้, ไข่, ผลิตผลตามสวน, ค่าแรงงานที่เป็นสิ่งของที่ได้เป็นครั้งแรกเพื่อถวายแก่พระเจ้าแทนเงิน

ขอให้การถวายสิ่งของแก่พระเจ้านี้เป็นที่เห็นได้เด่นชัดในเวลาประชุมนั้สการ ไม่ควรมีการร้องเพลงในการถวายทรัพย์ให้ที่ประชุมทราบถึงความสำคัญ

แก้ไขวิธีผิดพลาดเกี่ยวกับการจัดการเงินของคริสตจักร จัดการนั้บเงินและลงบัญชีทันทีภายหลังเสร็จประชุมนั้สการ และให้ทำต่อหน้าตัวแทนของสมาชิก ให้เขาับรู้ว่าเงินทั้งหมดเก็บเข้าคลังของคริสตจักรทันที และมีได้นำไปจ่ายเป็นเงินเดือนล่วงหน้าของศิษยาภิบาลหรือคณงานของคริสตจักรแต่อย่างใดเลย และวางระเบียบไว้ว่า ถ้าผู้ใดขอยืมเงินของคริสตจักรไปใช้จะต้องเสียดอกเบี้ยร้อยละ 20 (เลวีนิติ 27: 31)

ขอให้ศาสนาจารย์ระมัดระวังการเงินของคริสตจักร เงินที่ใช้จ่ายในการก่อสร้างและซ่อมแซมจะต้องใช้โดยประหยั้ศตรวจตราลงบัญชีและตรวจสอบบัญชีโดยสั้ศย์ชื่อ ดูตัวอย่างปาโล (2 โครินธ์

8:20-21) ถ้าพวกคริสเตียนถวายทรัพย์ให้แก่พระเจ้าด้วยความเคารพ ผู้ที่จะใช้เงินก็จะต้องใช้ด้วยความเคารพ เหมือนว่าทำการต่อหน้าพระเจ้าด้วยกัน

ผู้ที่ถวายด้วยความเต็มใจไม่คอยได้เที่ยวติดตามสอบถามว่าเอาเงินที่เขาถวายไปใช้ในกิจการอย่างใดบ้าง แต่เขาก็อยากจะรู้ถึงการใช้จ่าย ฉะนั้นรายงานเงินเกี่ยวกับรายรับ-รายจ่ายประจำปีที่ทำขึ้นย่อมทำให้เกิดความเชื่อใจ เพิ่มความสนใจและจะทำให้เขาถวายยิ่งขึ้นต่อไป

ใช้วิธีที่เหมาะสมกับสภาพของประชาชน ถ้าสมาชิกส่วนมากเป็นผู้ได้รับการศึกษามีเงินเดือนประจำ ควรหาวิธีให้เขาถวายในวันอาทิตย์ภายหลัง วันจ่ายเงินเดือน ถ้าเป็นกรรมกรให้ค่าจ้างรายวันก็ควรหาทางรับเงินถวายประจำวันหรือสัปดาห์ละครั้ง เช่น คนที่ได้ค่าจ้างวันละ 4 บาท ควรถวายได้วันละหนึ่งสลึงเท่ากับ 1/16 ของรายได้ โดยเก็บไว้หรือมอบให้ศาสนาจารย์ลงบัญชีไว้ นับว่าเป็นวิธีที่พวกคริสเตียนควรปฏิบัติ

ในประเทศตะวันตก เขาใช้ที่ใส่เงินมี 2 ช่องหนึ่ง ๆ สำหรับบำรุงคริสตจักรและศาสนาจารย์ที่เขาเป็นสมาชิกและอีกช่องหนึ่งสำหรับส่งไปช่วยประกาศศาสนาใหม่ในต่างประเทศ หีบใส่เงินของพระเจ้าควรแยกออกเป็นสองส่วนและสองลิ้นชัก เรียกว่าส่วนคริสตจักรและส่วนประกาศ เพื่อให้สมาชิกใส่เงินถวายตามใจสมัคร

สำหรับผู้ที่ได้ค่าจ้างเป็นข้าราชการหรือผู้ที่ทำการปลูกข้าวกินเอง วิธีที่ดีที่สุดก็คือทุกครั้งที่หุงข้าวให้เก็บเอาข้าวไว้ถวายพระเจ้าหนึ่งกำมือทุกครั้งที่ย่างต้ม ทางคริสตจักรจะจัดถุงพิเศษไว้เพื่อสำหรับข้าราชการเหล่านี้ (ผู้เขียนพบว่าถ้าพวกสตรีทุกคนเก็บข้าววิธีนี้ไว้สัปดาห์หนึ่งทุกครอบครัว จะได้ข้าวมีน้ำหนักหนึ่งปอนด์ และในปีหนึ่งจะได้ข้าวหนักถึง 52 ปอนด์ คิดเป็นเงินตั้ง 2.5-3.5 รูปี (ตามราคาในปี 1938) จะเป็นเงินถวายเพิ่มกว่าอีกหนึ่งเท่าตัวของที่ถวายปัจจุบัน)

ควรสนับสนุนให้ถวายสัตว์หัวปีและผลแรก ผู้เขียนเข้าใจว่าแม่โคและแม่กระบือจะมีลูก 5-6 ครั้งในระยะชีวิตของมันส่วนสัตว์เล็กลงไป เช่น แพะ แกะ มีมากกว่า การถวายลูกวัว ถวายลูกแกะ และไ้รุ่นแรก เป็นเรื่องสะดวกสำหรับประชาชนอยู่แล้วและทำให้เขาสามารถถวายได้ถึง 1/10 ของสิ่งที่เพิ่มขึ้น

ในทำนองเดียวกัน การถวายเงินเดือนแรก ค่าจ้างแรงงานวันแรก ค่าแรงครั้งแรกในฤดูทำนา (เช่นการปักดำ, คราด, เก็บเกี่ยว ฯลฯ) ควรแนะนำและสนับสนุนให้กระทำการเก็บฝักครั้งแรกจากสวนครัว การเก็บผลไม้ครั้งแรกควรถวายพระเจ้าในโบสถ์

การถวายสิบลดก็เป็นที่นิยมของคนส่วนมาก ผู้ถวายตัวคนหนึ่งรายงานว่า คริสเตียนที่ถวายตัวเกี่ยวกับกรถวาย ควรเริ่มต้นด้วยการถวายสิบลด

ถ้าผู้ใดตกลงถวายสิบลด ควรใช้หลักนี้แก่รายได้ทุกชนิด เช่น เงินเดือนก็ถวายสิบลด, รายได้จากที่ดินและอื่น ๆ ก็คิดเป็นสิบลด เช่น ชายผู้หนึ่งมีเงินเดือน 100 รูปี ก็ถวาย 10 รูปีสำหรับงานสามอย่างที่เขาทำมาแล้วข้างต้น ถ้าเขาได้มะม่วงหนึ่งร้อยผลก็ถวายพระเจ้าเสียบ 10 ผล ได้ไข 10 ฟองก็ถวายพระเจ้าเสียบ 1 ฟอง ได้ข้าวสิบกระสอบก็ถวายเสียบหนึ่งกระสอบ การรับรู้ส่วนของพระเจ้าในทุกรายได้ย่อมจะทำให้เกิดพระพรฝ่ายจิตวิญญานแก่เขา

มีหมอพื้นเมืองคนหนึ่งตกลงใจจะถวายสิบลดของรายได้ทั้งหมดให้แก่พระเจ้า จึงจัดหาหม้อดินมาใบหนึ่งเพื่อเก็บสิบลดของรายได้ทางการรักษาพยาบาล พอถึงสิ้นปีเขาก็ประหลาดใจที่ได้เงินถึง 28 รูปีกว่า จึงนำไปให้ศิษยาภิบาลแทนที่จะถวายปีละ 2 รูปีที่เคยทำมาแต่ก่อนเป็นเวลาช้านาน

รายได้อย่างต่ำของครอบครัวคริสเตียนใน แคว้นเดเลกซ์ที่ยากจนประมาณ 120 รูปี ต่อปี คิดเฉลี่ยประมาณ 200 รูปีต่อปีถ้าครอบครัวบำรุงคริสตจักรเพียงครึ่งสิบลด (ส่วนอีกหนึ่งสำหรับคนจนและการประกาศ) คือ 1/20 ของรายได้ การถวายก็จะเพิ่มขึ้นจาก 2 รูปี เป็น 6 รูปี ต่อหนึ่งครอบครัวทุกปี ถ้าให้กันจริงตามที่คำนวณนี้ก็จะบำรุงงานของคริสตจักร ทั้งหมดได้รวมทั้งงานที่ยังต้องพึ่งเงินอุดหนุนจากรัฐบาลและสมาคมคณะทูต

ถวายอนุโมทนาคุณ พวกคริสเตียนซีเรียนมีธรรมเนียมโบราณว่า ให้หักกองทุนสิบสมรส 1/20 ถวายไว้ในคริสตจักรและ 1/20 มอบให้แก่ศิษยาภิบาล ถ้าพวกคริสเตียนในอินเดียถวาย 1/10 ของค่าใช้จ่ายในการสมรส และ 1/10 ของกองทุนสิบสมรสให้แก่พระเจ้าแล้วคริสตจักรก็จะมีเงินใช้จ่ายมากขึ้น

บางคริสตจักรจัดให้มีวันโมทนาคุณประจำปี หัวหน้าครอบครัวจะนำทรัพย์มาถวายแก่พระเจ้าตามที่ตนกำหนดไว้ในใจฝ่ายสตรีอาจแยกวันโมทนาคุณพิเศษสำหรับพวกตนก็ได้ ชาวอินเดียก็นิยมและได้ทำกันหลายแห่ง ได้เชื้อเชิญศาสนาจารย์ใกล้เคียงมาร่วม มีเทศนาพิเศษ จัดแต่งโบสถ์และหมู่บ้านให้งดงามเพื่อเป็นการระลึกถึงวันสำคัญนี้ ศาสนาจารย์จะไม่ยอมรับเงินจากผู้ที่มีได้ถวายทรัพย์เองเป็นเงินสดบนพระแท่นบูชา

พิธีเก็บเกี่ยวหรือเก็บข้าวเข้ายุ้งฉาง นิยมทำกันแทบทุกคริสตจักรชนบท แม้คริสตจักรในเมืองเมื่อสำนึกตนว่าต้องพึ่งอาศัยพระบิดาเจ้าในสวรรค์สำหรับบรรดาของดีทั้งหลาย ก็ได้จัดการนมีสการพิธีเก็บเกี่ยวด้วย แต่อาจทำพิธีนี้แต่เพียงผิวเผินก็ได้ จะเป็นการดีกว่ามากถ้าประชาชนจะจัดหาดอกไม้และไขที่ได้จากไก่ที่เลี้ยงเองในบ้าน แล้วนำมาถวายจะดีกว่าไปจัดหาซื้อมาจากตลาด การถวายสิ่งของในการฉลองโมทนาคุณ ควรมีความสัมพันธ์กับสิ่งที่ทรงประทานในธรรมชาติ คือในทุ่งนา, ในน้ำและในครอบครัว

ควรจัดให้เป็นพิธีโมทนาคุณจริง ๆ ของดีจากสวนครัวลูกรักวัวอ้วน ๆ แม่ไก่ฟักลูกใหม่ ลูกหมูเกิดใหม่ เหล่านี้ตามคริสตจักรชนบทจัดเอามาถวาย ถ้าให้เวลาเตรียมตัวพอสมควรประชาชนก็จะจัดมาถวายด้วยความโสมนัสและพอใจ

ครอบครัวคนชั้นกลางในอินเดียแทบทุกครัวมักจะทำขนมพื้นเมืองเป็นอาหารเช้าทุกวันตลอดปี และบางแห่งเป็นประเพณีที่พวกผู้หญิงจะทำขนมถวายพระเจ้าในวัน โมทนาคุณ เมื่อทำขนมนี้มาถวายสำหรับศีลมหาสนิทแต่เช้าตรู่แล้วนำไปขายประชาชนที่มาร่วมพิธี ทำให้พวกผู้หญิงพอใจที่จะทำมาถวาย เป็นเรื่องทำให้ระลึกถึงประเพณีนวดแป้งทำขนมถวายพระเจ้า

สอนให้ดำเนินชีวิตง่าย ๆ, ประหยัดและบังคับตน ดร.เมอร์ล เดวิส กล่าวว่า “ศัตรูของสังคมในทวีปเอเชียแทบทุกประเทศก็คือประเพณีฟุ่มเฟือยในสังคม, คุ้มกันง่ายเกินไปไปอัตราดอกเบี้ยสูงและเป็นหนี้สินตลอดชีวิต ศัตรูที่มีอยู่ในครอบครัวทุกรุ่น จึงเป็นเหตุไม่มีเงินเหลือถวายบำรุงคริสตจักร และถ่วงเวลาที่คริสตจักรจะเป็นอิสระ”

“ต้องสอนให้จัดปฏิบัติคุณธรรมสำคัญ ๆ เช่น มีชีวิตง่าย ๆ, ประหยัด, บังคับตนเอง จะต้องเทศนาและสอนรวีวารศึกษา, ผู้เตรียมตัวรับศีลและผู้สนใจบ่อย ๆ ด้วยคุณสมบัติเหล่านี้ และถือเป็นการชีวิตจิตใจของคริสเตียนทุกคน”

จะต้องต่อสู้กับความชั่วร้ายที่ระบอบอยู่ในสังคมบางแห่งโดยอาศัยหลักความจริงของพระคัมภีร์ เช่น สุรา, โรคที่เกิดจากสุราและการทะเลาะวิวาท, การสมรสที่ต้องใช้จ่ายฟุ่มเฟือย, สินสมรสอันเป็นจำนวนมากมาให้บุตรเรียนในโรงเรียนและวิทยาลัยที่เกินรายได้ของตนอันก่อให้เกิดหนี้สิน เมื่อสอนแล้วจะต้องดูแลให้ปฏิบัติตาม อันเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของคริสเตียน

คริสตจักรเพื่อที่จะทำหน้าที่ได้เต็มที่จะต้องมีสถานทีนั้มีสการ, ศาสนาจารย์ควบคุมสมาชิก มีผู้ประกาศพระกิตติคุณให้แพร่หลาย, มีครูสอนผู้เข้าเชื่อใหม่ ทำการสังคมสงเคราะห์คนที่ไม่มีใครเหลียวแล สิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องใช้เงิน และคริสตจักรไม่ร่ำรวยจนถึงกับมีเงินจะทำได้ทุกอย่างโดยไม่จำกัด งานเหล่านี้จำเป็นต้องอาศัยการถวายของพวกคริสเตียน ถ้าพวกคริสเตียนไม่ประหยัดและบังคับตนเอง และเอาเงินมาใช้จ่ายในการดังกล่าวแล้วก็ไม่มีความหวังจะทำได้ เราจะมีมลทินไม่เฉพาะการฟุ่มเฟือยและหาประโยชน์ใส่ตัวเท่านั้น แต่จะมีพื้นฐานใจกระด้างไม่ทำบริการที่พระเจ้าเปิดโอกาสให้ เพื่อสร้างแผ่นดินของพระคริสต์

วิธีถวายทรัพย์ที่คริสเตียนในประเทศหนึ่งทำได้ผลดี ควรจะนำมาส่งเสริมปฏิบัติ ในอีกประเทศหนึ่งเพื่อแข่งขันกัน ในทางที่ถูกต้อง

ต่อไปนี้เป็น การถวายของคริสตจักรท้องถิ่นในประเทศจีน:-

1. ถวายประจำวันอาทิตย์

2. สัญญาประจำปี แล้วกำหนดวันส่งเงินที่แน่นอน
3. ถวายเป็นหมู่—โรงเรียนรวิวารศึกษา--สมาคมจัดส่งเงินในขณะของตนไปบำรุงคริสตจักร
4. ถวายโมทนาคุณในวันเกิด, สมรสและอื่น ๆ
5. เด็กถวาย
6. เงินถวายของสมาชิกที่ตัวมิได้มาเอง คือเขียนหนังสือให้ไว้และส่งเงินไปบำรุงคริสตจักรเดิม
7. ถวายเป็นพืชไร่
8. ไร่นาของพระเจ้า---รายได้เกิดจากที่ดินที่ทำตามรูปสหกรณ์
9. ถวายสิบลด
10. ปศุสัตว์และเปิดไถ่ที่สมาชิกเลี้ยงเพื่อถวาย

คริสตจักรฟิลิปปินส์เพิ่มต่อไปนี้ด้วย

1. สมาชิกช่วยกันชักชวน ให้มีสัญญาว่าจะถวายทรัพย์ทั้งเด็กผู้ใหญ่หญิงชาย แล้วผู้ปกครองเก็บสัญญาไว้

2. มีการอบรมประชุมปรึกษาหารือ กับผู้นำประจำท้องถิ่นเกี่ยวกับการถวายทรัพย์

3. สอนเรื่องฉันทะการตามพระคัมภีร์

4. พิมพ์หนังสือเรื่องฉันทะการะ ใบปลิว มีภาพเพื่อเตือนให้รู้หน้าที่ถวาย

การสอนตามหลักพระคัมภีร์ทำให้การถวายทรัพย์เกิดผลดี การประชุมเลี้ยงตัวเองที่เมือง

นาคบัวร์ ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1938 มีว่า:-

ควรสอนหน้าที่ฉันทะการแก่ผู้เข้าเชื่อใหม่มาตั้งแต่เริ่มแรก คริสตจักรที่ละเลยการสอนเรื่องนี้ ต้องรีบสอนเรื่องชีวิตคริสเตียนและหน้าที่ฉันทะการตามแนวพระคัมภีร์ใหม่ จะทำให้เกิดสำนักการะที่จะต้องถวายอย่างยอมเสียสละ พยานในที่ประชุม แสดงว่าเรื่องนี้เป็นความจำเป็นยิ่งที่สุดทั่วไปในปัจจุบัน ด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้สอนกันอย่างจริงจังในเรื่องนี้ ถ้าได้กระตุ้นให้พวกคริสเตียนให้สำนึกถึงหน้าที่ต่อพระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์ในเรื่องการถวายแล้ว ที่ประชุมนี้มั่นใจว่า คริสตจักรพื้นเมืองจะสามารถทำการต่าง ๆ ได้ยิ่งกว่าการเลี้ยงตัวเองเสียอีก

คริสตจักรในประเทศเกาหลีก็ได้ทำสำเร็จ เป็นตัวอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ การศึกษาพระคัมภีร์และการถวายอย่างมีระเบียบย่อมคู่เคียงไปพร้อมกัน คริสตจักรอันติโอทำได้ในสมัยโบราณนั้นใด (กิจการ 11:25-30) คริสตจักรเกาหลีก็ทำได้ในสมัยนี้ฉันนั้น คริสตจักรทุกแห่งทั่วโลกก็ได้ทำการตามการดลใจและหลักเกณฑ์ดังกล่าวด้วยกัน

การที่เราเขียนหนังสือเล่มนี้ว่าด้วยการถวาย ก็เพื่อเป็นเครื่องมือช่วยศิษยาภิบาลและผู้นำอื่น ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้

ขอให้อำนาจพระวิญญานบริสุทธิ์ของพระเจ้า จงคลอใจเร่ร่ำและจงใจผู้อ่านให้ถวายส่วนของ
พระเจ้า เพื่อเขาจะได้เป็นผู้ร่วมงานและมีส่วนกับพระเจ้าในการเร่งให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่เถิด

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ร่วมมิตรไทย
(ในความอุปการะของรัฐบาล)
สี่แยกสะพานดำ พระนคร โทร. 23098
นายประวิทย์ มาสกุลรัตน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2504